

Anh Chàng Bỏ Ồi Đáng Yêu

Contents

Anh Chàng Bỏ Ồi Đáng Yêu	1
1. Chương 1-1: Mở Đầu	2
2. Chương 1-2	2
3. Chương 1-3	7
4. Chương 2-1	10
5. Chương 2-2	13
6. Chương 2-3	16
7. Chương 3-1	18
8. Chương 3-2	21
9. Chương 3-3	24
10. Chương 4-1	27
11. Chương 4-2	29
12. Chương 4-3	32
13. Chương 5-1	35
14. Chương 5-2	37
15. Chương 5-3	40
16. Chương 6-1	43
17. Chương 6-2	47
18. Chương 6-3: 18+	48
19. Chương 7-1	54
20. Chương 7-2	57
21. Chương 8-1	61
22. Chương 8-2	65
23. Chương 8-3	67
24. Chương 9-1	69
25. Chương 9-2	73
26. Chương 10-1	76
27. Chương 10-2	79
28. Chương 10-3: Chương Kết	83

Anh Chàng Bỏ Ồi Đáng Yêu



Giới thiệu

Phần 3 trong hệ liệt [Nhật ký mãnh nam của Tiểu Phì Phì]Thể loại: Hiện đại, nữ cường, nam cường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-chang-bi-oi-dang-yeu>

1. Chương 1-1: Mở Đầu

Hoa hồng điêu tàn Emma tự sát.

Siêu sao đoạt giải Oscar này được cho rằng đã gặp phải vấn đề về tài chính và đốt than tự sát.

[Bản tin] Sáng nay cảnh sát Los Angeles đã chứng thực nữ diễn viên vừa đạt giải thưởng Oscar cho vai nữ nhân vật chính xuất sắc nhất – Emma Thomrson đã đốt than tự sát tại nhà riêng tối hôm qua.

Năm mười sáu tuổi, Emma Thomrson được một vị đạo diễn nổi tiếng đề bạt diễn vai nữ chính Dora trong bộ phim “Người yêu tình đầu”. Bộ phim sau đó đã giành được rất nhiều giải thưởng lớn tầm cỡ quốc tế. Vài năm trở lại đây, cô liên tục tham gia nhiều bộ phim điện ảnh, trở thành nữ chính được mọi người hoan nghênh nhất, vé phòng chiếu luôn bán chạy nhất. Năm trước nhờ bộ phim “Hoa hồng rực cháy” cô đã đánh bại đối thủ Elise, đoạt được giải Oscar cho nữ nhân vật chính xuất sắc nhất.

Năm trước Emma bắt đầu tự sản xuất bộ phim điện ảnh “Mùa xuân”, không ngờ trường quay lại gặp phải nhiều chuyện ngoài ý muốn, khiến tiến độ quay phim bị chậm trễ. Theo lời các nhân viên tham gia bộ phim, mấy tháng đó Emma hay lo âu, vài lần còn không khống chế được cảm xúc ngay trên trường quay.

Bỏ qua tin đồn này, tất cả mọi người đều tỏ vẻ ngạc nhiên và tiếc nuối. Elise đang quay ngoại cảnh ở Mexico đường như cũng bị đả kích, cô ấy cho rằng đây là tổn thất to lớn của giới nghệ thuật.

Nhiều nhà sản xuất phim ngỡ ý sẵn sàng bỏ vốn tiếp tục quay bộ phim “Mùa xuân”, hoàn thành nguyện vọng của Emma.

Còn trước mắt, vụ án này đã được giao cho cảnh sát Los Angeles điều tra.

2. Chương 1-2

Trời xanh trong vắt.

Mây trắng bị gió kéo thành sợi dài tới vài dặm.

Cô mở cửa xe thể thao, nghe nhạc Rock’n Roll, lớn tiếng hét lên cùng tiếng nhạc.

Chiếc xe thể thao màu bạc xinh đẹp dưới sự điều khiển của cô rẽ vào cánh cổng lớn khắc hoa văn. Cô nhún ga, theo con đường mới đi vào khu nhà cao cấp cách năm trăm mét trước mặt.

Ánh mặt trời rực rỡ, dưới bóng cây, khu nhà cao cấp màu trắng mới tinh xinh đẹp như phong cảnh in trên bưu thiếp.

Cô tắt nhạc, dừng xe, khoác theo chiếc ba lô lớn xuống xe, tháo giày cao gót, nhẹ nhàng thoải mái bước vào cửa lớn.

Phía trước cánh cửa rộng khoảng hai mươi mét vuông có ba đôi giày, một đôi giày nam, một đôi giày nữ và một đôi giày chơi bóng của trẻ con.

Cô liếc nhìn một cái, sau đó khẽ đá đôi giày chơi bóng vốn được đặt chỉnh tề. Một chiếc giày chơi bóng rơi xuống đất, cô cởi giày cao gót, vừa lòng tiếp tục đi tiếp.

Sàn nhà lát đá cẩm thạch màu trắng lạnh thấu tim giảm bớt chút nóng bức của không khí.

Sô pha trong phòng khách vừa lớn vừa xa hoa, trên đó đặt ba cái gối ôm được may tua rua xếp ngay ngắn.

Cô cầm một cái gối ôm lên tùy ý đặt sang chiếc ghế đơn đối diện, sau đó vừa đi vào phòng bếp vừa lấy ra năm bức ảnh: ảnh gia đình, ảnh cá nhân cùng với ảnh của chú chó cưng, đặt lên lò sưởi trên tường.

Sau khi vào phòng bếp, cô rút từ trong ba lô ra một chiếc áo choàng lông dê màu trắng, vắt lên lưng ghế dựa của bàn ăn. Sau đó lại lấy từ trong ba lô ra hai chiếc ly thủy tinh chân cao.

Cô mở tủ lạnh, lấy đá bỏ vào bình thủy tinh, sau đó rót nước khoáng vào, đặt lên trên bàn. Rồi cô lại cắt thêm hai lát chanh bỏ vào bình, lấy giỏ inox hoa quả đặt lên miếng lót bằng vải bông, sau đó lại lấy từ trong balo ra chiếc bánh ngọt vẫn còn đang nóng của cửa hàng cao cấp nhất trong thành phố.

Cô cắt hai miếng bánh đặt lên trên bàn, vừa mới đặt dao xuống di động lại vang lên.

“Alo.” Cô rút điện thoại trong túi áo, vừa đẩy cửa nối nhà ăn với vườn hoa phía sau vừa mỉm cười trả lời: “Đúng vậy, tôi là Diễm Diễm. Tất cả đều đã chuẩn bị xong, anh có thể dẫn họ đến đây bất cứ lúc nào.”

Sau khi cúp máy, cô lại đi một vòng quanh nhà, kiểm tra lần cuối. Cô mở rèm cửa sổ bằng ren, để nó tung bay theo gió. Kéo năm ngăn kéo trong phòng ngủ ra để lộ bộ pijama thoải mái bên trong; Đặt lên trên bàn trong thư phòng một tờ báo của ngày hôm nay và một chiếc gạt tàn; Lấy quyển tiểu thuyết nổi tiếng nhất hiện nay mà ngày hôm qua cô phải chạy tới mấy nhà sách mới mua được đặt lên mặt bàn trong phòng sinh hoạt chung.

Cuối cùng, cô chỉnh lại ngay ngắn bức tranh theo trường phái ấn tượng hơi lệch trên tường, lại đưa đĩa nhạc vào dàn loa cao cấp.

Tiếng đàn dương cầm dịu dàng vắng vắng trong không khí, lưu luyến, bịn rịn mãi không tan.

Cô nhắm mắt lại, thở sâu, sau đó lại mở mắt ra, sáng khoái nhìn tất cả mọi thứ trong phòng, chắc chắn rằng không quên cái gì mới quay lại cửa lớn, chuẩn bị nghênh đón khách.

Hách Diễm Diễm là một đại tiểu thư khí chất xuất chúng, dịu dàng đáng yêu.

Nhưng đó đã là chuyện của tám năm trước rồi.

Tám năm trước, bố cô kinh doanh thất bại, công ty thực phẩm Hách thị truyền ba đời chính thức tuyên bố phá sản, tất cả giàu có tốt đẹp đều khép lại từ đó.

Năm đó, cô mới mười tám tuổi, đang du học ở Mỹ. Vốn tưởng rằng ‘trời cao hoàng đế xa’, cô có thể tự do tự tại sống thoải mái hưởng thụ thời gian học đại học, ai biết vì sự nghiệp gia tộc sụp đổ, bố cô không chịu nổi đả kích, bệnh tim tái phát mà chết. Cô xin phép về nhà làm tang sự mới phát hiện tài sản, đất đai, nhà ở đều bị thế chấp để bồi thường. Những thứ còn lại cũng chỉ là đám người thân đang tranh giành nhau như quỷ chết đói.

Nếu không phải cô bán hết đồ trang sức còn lại đi thì có lẽ chi phí để an táng cho bố cô cũng chẳng còn.

Chỉ về nhà trong mười ngày ngắn ngủi mà cô đã giống như chiếc áo dệt kim Kashmir cao cấp bị quăng vào máy giặt giày xéo mấy trăm lần. Sự thất bại của bố, sự ác độc của người thân, sự vô tình của chủ nợ, sự xa

lánh của bạn bè, tất cả đều khiến cho một Hách Diễm Diễm vốn đơn thuần bị tổn thương sâu sắc cả về thể xác lẫn tinh thần.

Quay về Mỹ, trên người cô gần như không còn một xu, trong vòng ba tháng nhập học ngắn ngủi đã lâm vào tình trạng cạn kiệt lương thực. Có lẽ cô nên nghỉ học quách đi cho rồi, nhưng nhà cô đã bị bán, hai chữ Đài Loan trong lòng cô không đơn giản chỉ cần dùng từ “Đau lòng” là có thể diễn tả được.

Từ đó cô ở lại Mỹ, vừa học vừa làm, liều chết học hết đại học, rửa chén, đưa báo, quét dọn, thậm chí là giúp bạn học viết báo cáo, xếp hàng mua đồ, đến pub đánh đàn dương cầm, chỉ cần có thể làm cô đều làm tất.

Bốn năm trôi qua, cô từ một đại tiểu thư ngây thơ đơn thuần vô lo vô nghĩ trở thành thường dân không ngừng nỗ lực phấn đấu.

Cô học được cách nhìn sắc mặt người khác, cũng học được rất nhiều chuyện mà trước kia bố cô và gia đình không cho phép làm: ví dụ như nốc bia, đua xe, nói bậy, hay mặc áo ngủ ôm kem ngồi trên sofa trong phòng khách xem tivi.

May mắn là dựa vào ánh mắt và thưởng thức được bồi dưỡng từ nhỏ, khi còn là sinh viên cô nhiều lần đến chợ mua bán đồ cũ vào ngày nghỉ kiếm được không ít đồ quý, sau đó bán lại trên mạng. Qua vài lần, cô không chỉ lời được một khoản tiền nhỏ, mà còn được một ông lão buôn bán đồ cổ nhìn trúng, năm ba đại học, cô đã được công ty tuyển dụng.

Cô nắm bắt cơ hội, vừa học vừa không ngừng tích lũy bồi dưỡng năng khiếu của mình. Năm thứ năm sau khi đến Mỹ, nhờ cơ duyên, cô đổi nghề làm thiết kế nội thất, chuyên phụ trách trang hoàng nội thất cho các căn nhà cao cấp.

Cô trang trí một căn nhà hoàn toàn mới như thể nó đang có người ở. Cô dùng quan hệ mượn những đồ gia dụng kiểu cổ để trang trí, đặt sách thật lên giá sách, trải chăn to lên giường lớn, đặt hoa trong phòng khách, đặt giày trước cửa, đặt đồ ăn trong bếp, trong vườn lại đặt bóng chày cho trẻ con.

Cô tạo ra cảm giác như nơi này có người ở, làm cho người đến tham quan cảm thấy có hơi người chứ không phải là một căn nhà im ắng lạnh lẽo như băng.

Hôm nay là ngày triển lãm của khu nhà cao cấp mới hoàn thành này.

Những người đến tham quan tuy rằng không nhiều, nhưng cũng coi như không tồi.

Một khách hàng đặt cô bài trí bộ bàn ghế kiểu cổ bằng gỗ cẩm lai trong phòng bếp, một vị khách khác lại muốn tấm thảm dệt Ấn Độ được treo trên tường trong phòng khách.

Cả một ngày, tổng cộng có ba nhóm khách tỏ vẻ hứng thú với căn nhà này.

Căn nhà cao cấp này trị giá hai ngàn năm trăm đô la. Đối với người bình thường mà nói nó không hề rẻ, nhưng dù sao cô cũng có chút danh tiếng. Hơn nữa nhờ phúc của khách hàng siêu sao lần trước, cô cũng được thơm lây ở miền Tây này.

Chỉ cần là nhà qua tay cô, trong một thời gian ngắn đều sẽ tìm được người mua.

Mọi người thích cảm giác gia đình mà cô mang lại. Gần đây không chỉ có người nhờ cô thiết kế kiểu cuộc sống này cho nhà mới, mà còn có người mời cô về thiết kế nội thất cho nhà riêng của họ.

Làm cho người ta sung sướng là những vị khách này đều là người có tiền.

Gây dựng sự nghiệp ba năm, nhờ bán đồ nội thất cổ, duy trì mối quan hệ tốt với ông chủ cũ, mất phẩm giá độc đáo và thực lực của bản thân, đã khiến cho không ít công ty thiết kế nội thất tìm tới cô mong được hợp tác.

Sau khi chào hỏi với đại diện của nhà thầu là Tony, cô lên xe thể thao rời đi.

Nhìn vào kính chiếu hậu thấy Tony vẫn không ngừng vẫy tay với mình, cô bất giác nở nụ cười tự tin và kiêu hãnh.

Tuy rằng từng nghèo túng đến nỗi không có tiền ăn, nhưng Hách Diễm Diễm bây giờ đã nổi tiếng rồi.

Vừa ra khỏi cửa lớn khu nhà cấp cao, cô lập tức đá giày cao gót đi, vui vẻ bật Heavy Metal Rock trên xe, lớn tiếng hét lên theo ca sĩ, đi thẳng đến căn nhà xa hoa của vị khách tên Emma.

Emma Thomrson là siêu sao hot nhất thế giới hiện nay, năm trước vừa mới đoạt giải Oscars.

Hôm đó vốn là ngày triển lãm của một khu nhà cao cấp khác, Emma vừa khéo đi ngang qua, thuận đường rẽ vào dạo một vòng, đặt mua của cô một bộ bình phong và bức họa. Hơn nữa cô ấy còn hi vọng cô có thể giúp cô ấy trang hoàng một căn nhà mới mua ở ngoại ô Los Angeles.

Cô vốn cho rằng Emma chỉ nói khách sáo mà thôi, không ngờ hai tuần sau siêu sao kia thật sự gọi điện thoại cho cô, hẹn gặp cô ở nhà cô ấy.

Cô quả thực không thể tin nổi mình lại may mắn đến thế. Emma tuy là siêu sao nhưng lại rất thân thiện và hài hước, hơn nữa cô ấy rất có chủ kiến, có thể biểu đạt rõ ràng ý kiến của mình, dễ trao đổi, không do dự, hơn nữa trả tiền cũng hào phóng, quả thực chính là khách hàng hoàn hảo trong mơ của mọi nhà thiết kế.

Gần đây cô bắt đầu phát hiện, vận may muốn tới thì chán cũng không chán được. Chỉ cần lần này trang hoàng thành công căn nhà cao cấp của Emma ở ngoại ô Los Angeles, cô có thể thăng chức nhanh chóng.

Điềm Đềm lấy đầu ngón tay gõ lên tay lái theo tiết tấu, vừa vui vẻ hát trong xe vừa tiến về phía tương lai tốt đẹp

Tương lai tốt đẹp tan thành mây khói trong chớp mắt.

Bụp một tiếng như đánh rầm vậy.

Vài giờ trước, cô vẫn còn ảo tưởng về tương lai một ngày lời một đẩu vàng. Vài giờ sau, cô ngồi ở đồn cảnh sát Los Angeles, xung quanh cô là đám cảnh sát và nhân viên điều tra mang theo dụng cụ thu thập chứng cứ đi qua đi lại.

Khách hàng siêu hoàn hảo đã biến thành một thi thể siêu hoàn hảo.

Nói như vậy có lẽ không hợp lý, nhưng thân thể của Emma Thomrson thật sự rất hoàn hảo.

Cô ấy khóa thân nằm trên giường lớn trải đầy hoa hồng, làn da trắng mịn như sữa, tinh xảo như gốm sứ; đôi môi tô son đỏ mọng như cánh hoa hồng. Lông mi dài rũ xuống, mềm mại như chổi lông. Thân thể của cô ấy, từ ngực đến vòng eo thon, đôi chân thon dài, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại, tóc vàng xõa dài, tất cả đều tỏa ra sự mê hoặc hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Ngay cả sau khi chết, khuôn mặt và thân thể của cô ấy vẫn là màu hồng nhạt.

Những cánh hoa hồng màu đỏ rực trải đầy trên giường càng làm nổi bật làn da trắng nõn.

Người phụ nữ ấy nằm trên giường giống như người đẹp ngủ trong rừng, dường như chỉ cần bạch mã hoàng tử cúi đầu hôn lên môi cô, đôi mắt xanh lam kia sẽ mở ra, cánh môi đỏ mọng kia sẽ nở nụ cười.

Tất cả mọi người trên thế giới đều nhớ rõ nụ cười mê người của Emma Thomrson.

Cô đương nhiên cũng nhớ, nhưng chỉ sợ nụ cười mê hoặc lòng người kia sẽ biến mất từ đây.

Thực đáng sợ.

Cô là người đầu tiên phát hiện ra thi thể của Emma.

Từ lúc vào cửa, cô đã cảm thấy có chút không ổn. Căn hộ tuy không có nhân viên an ninh, nhưng lại có hệ thống bảo an rất tốt. Ấy vậy mà khi cô tới, cửa lại mở toang.

Âm nhạc hào hùng chấn động không khí.

Trực giác nói cho cô rằng chuyện này không ổn. Cô có ấn chuông, nhưng cô cho rằng tiếng nhạc quá âm ỉ người trong phòng sẽ không nghe thấy tiếng chuông, cho nên cô tự mình đi vào.

Chén rượu thủy tinh, hoa hồng đỏ, son môi..... Đẹp đến mức không giống thi thể.....

Cả đời cô cũng không thể nào quên hình ảnh giống như phim kia.

Từ chối đề nghị đưa về nhà của cảnh sát, Diễm Diễm ra khỏi đồn cảnh sát, vội vàng bước về phía xe mình. Cơn gió đêm hơi nóng thổi tới mà cô lại rùng mình một cái.

Cô vội vàng mở cửa xe, ngồi vào trong xe, tựa trán lên tay lái, hít sâu.

Lẽ ra cô nên tin vào trực giác của mình.

“Hi.”

Một tiếng chào vang lên khiến cô giật thót, lập tức hoàn hồn.

Cô ngẩng đầu, thấy một người đàn ông đang đứng ngoài xe.

Người da vàng, cao khoảng 1m85, mắt đen, tóc đen, mũi thẳng, đôi môi mỏng. Anh ta mặc một bộ vest màu xanh đậm, chân lại đi một đôi giày vải.

Tóc của anh ta dài tới ngang vai, nhưng anh lại buộc nó thành đuôi ngựa.

Vừa rồi cô cũng đã nhìn thấy anh ta trong đồn cảnh sát, lúc ấy anh ta đang nói chuyện với một cảnh sát hình sự. Anh ta không đeo còng tay, hành động tự do, không bịa trông coi, điều đó chứng tỏ anh không phải tội phạm. Anh ta không có đồng phục có nghĩa là anh ta không phải cảnh sát bình thường. Anh ta không có thể đặc biệt, cho nên anh ta cũng không phải là nhân viên điều tra.

Vải của bộ vest này rất tốt, quần áo được cắt may vừa với người lại không chật, cô vừa nhìn đã biết là hàng được đặt may thủ công. Đặt một bộ như vậy phải mất một hai tháng, giá cũng khá đắt; điều này có thể khẳng định hơn phân nửa anh ta không phải cảnh sát.

Nhưng chính vì vậy mà đôi giày vải trên chân anh ta càng thêm chói mắt.

“Xin chào.” Anh ta mỉm cười, “Tôi là Nick.”

Người đàn ông này rất tuấn tú, mày kiếm mắt sáng, nụ cười mê người không biết đã từng hút hồn bao nhiêu phụ nữ.

Nhưng hiển nhiên là anh ta bám theo cô ra khỏi đồn cảnh sát. Tuy rằng nơi này là bãi đỗ xe của đồn cảnh sát, nhưng điều đó vẫn làm cho cô sồn da gà.

“Tôi có thể hỏi cô mấy vấn đề không?”

Chết tiệt, thì ra là phóng viên.

Tất cả chứng cứ đều chứng minh điều này, cô sớm nên nghĩ đến mới đúng. Tuy rằng cảnh sát phong tỏa tin tức, nhưng đám linh cầu ăn thịt không nhả xương này đã sớm đánh hơi được tin tức có thể trở thành tiêu đề hot nhất cho bài báo sáng mai.

Phát hiện thi thể, mất khách hàng, bị cảnh sát thẩm vấn thì không tính, hiện giờ ngay cả phóng viên cũng nhúng tay vào. Nghĩ đến tương lai sẽ có một thời gian rất dài mình không ngừng bị người ta hỏi chuyện này, đột nhiên sự khó chịu và oán hận tích tụ lại suốt tối nay cùng nhau bùng lên.

Cô trừng mắt nhìn cái tên đáng ghét kia, cũng nở nụ cười ngọt ngào.

“Được, nhưng tôi đói bụng, muốn đi ăn trước đã.”

“Tôi biết một quán ăn đêm rất ngon, lái xe chỉ mất năm phút thôi.” Anh ta đặt một tay lên nóc xe, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, đôi mắt mê người nhìn cô chằm chằm khiến cho tim cô không hiểu sao lại đập mạnh.

“Anh mời?” Cô nhún mày.

“Đương nhiên.” Anh ta mỉm cười đáp.

“Vậy lên đi.” Cô hất cằm ý bảo anh ta sang ghế lái phụ.

Anh ta đứng thẳng lên, đi sang cửa xe bên kia. Cô nhìn anh ta đi qua trước đầu xe, khi tay anh ta còn chưa kịp đặt lên tay nắm cửa, cô lập tức dùng tốc độ nhanh nhất xoay chìa khóa, khởi động xe, sau đó nhấn chân ga, chạy thẳng.

“Này!”

Từ gương chiếu hậu, cô có thể thấy anh ta còn đang giơ bàn tay vừa rút về để tránh va chạm, trên mặt cũng có vẻ ngạc nhiên. Anh ta hiển nhiên không ngờ cô lại không bị anh ta mê hoặc.

Cảm giác sáng khoái không tên đột nhiên dâng lên.

Cô rẽ ngoặt trước cửa bãi đỗ xe, không nhìn được đưa ngón giữa về phía người đàn ông kia, hét lên.

“Đi ăn shit đi, thằng khốn!”

Về mặt kinh ngạc của anh ta làm cho tâm trạng của cô vui vẻ hơn rất nhiều. Có lẽ vài giờ nữa cô sẽ bị phóng viên bao vây, có lẽ hoá đơn phạt vì chạy quá tốc độ sẽ được gửi tới cửa, nhưng đó không phải vấn đề lúc này.

Cô nhấn chân ga, nhanh chóng phin như bay trên đường cái.

p.s: Nữ vương chửi người thật trực tiếp, dễ hiểu =.=

3. Chương 1-3

Khi chuông cửa vang lên, cô còn đang tắm bồn.

Cô tắt điện thoại di động, rút dây điện thoại, ngâm mình trong bồn tắm lớn định thư giãn.

Nhưng người ngoài cửa dường như không định bỏ cuộc, chuông cửa kêu không ngừng. Cô đã định không để ý tới nó, nhưng lại nhớ ra cảnh sát có lẽ muốn tìm cô.

‘Xin cô tạm thời đừng rời khỏi thành phố.’

Họ đã nói như vậy. Tuy cô không phải là nghi phạm, nhưng cảnh sát cần liên lạc với cô bất cứ lúc nào. Điềm Điềm không định làm trái lời cảnh sát. Mặc dù cô có thể xanh, nhưng điều đó không có nghĩa là sẽ không có ai tìm cách gây phiền phức cho cô. Có một số người cho dù trải qua bao nhiêu năm vẫn có sự kì thị chủng tộc.

Tiếng chuông cửa không ngừng vang lên giống hệt như đám đòi nợ.

Cô trợn mắt, bước ra khỏi bồn tắm lớn, lau khô thân thể, mặc một chiếc áo ba lỗ màu trắng và chiếc quần tập yoga màu đen, bắt mắt đi ra mở cửa.

Đáng lẽ ra cô nên xem người bên ngoài là ai trước, nhưng cô đã mệt mỏi rồi rồi mà người ngoài cửa lại không chịu nhẫn nại, tiếng chuông cửa khiến cho cô tức giận, cho nên cô lập tức mở cửa ra.

“Hi.” Người đàn ông ngoài cửa cười cợt nhìn cô, anh ta thậm chí còn giơ tay lên chào hỏi.

May là cô còn cài xích an toàn, cô không hề do dự đóng sầm cửa lại!

“Cô Hách!” Lần này anh ta phản ứng siêu nhanh, một chân chặn cửa nói: “Tôi chỉ muốn hỏi cô mấy vấn đề thôi.”

“Không trả lời!” Cô dùng hết sức đẩy cửa, tức giận quát: “Khốn kiếp! Tôi cảnh cáo anh, trên hành lang của tòa nhà này có gắn camera theo dõi đấy. Nếu anh không rút chân lại, tôi nhất định sẽ tố cáo tên chó săn chết tiệt nhà anh!”

“Tôi không phải phóng viên, cũng không phải chó săn.” Anh ta không dùng lực đẩy cánh cửa, cũng không rút chân lại, chỉ nhanh chóng nói: “Tôi là cố vấn của Emma, tôi cần nói chuyện với cô.”

Cô ngăn người, lại vẫn cố gắng giữ cửa, “Cố vấn? Cố vấn cái gì?”

Người đàn ông dứt tấm danh thiếp qua khe cửa. Cô không cầm lấy, nhưng anh cũng đã sớm đoán được, cho nên để xoay mặt có chữ viết về phía cô.

Chữ trên danh thiếp là tiếng Trung giản thể, Công ty điều tra sự việc ngoài ý muốn Hồng Nhân, chức danh là nhân viên điều tra, tên tiếng Hán là Tăng Kiếm Nam, phía dưới còn có tên tiếng Anh là Nick Zheng, cuối cùng là địa chỉ email, số di động và điện thoại của công ty.

“Công ty điều tra sự việc ngoài ý muốn Hồng Nhân?” Là cái gì?

“Tuần trước, chúng tôi nhận sự ủy thác của cô Thomrson, điều tra những sự việc ngoài ý muốn xảy ra trong bộ phim mà cô ấy tự mình sản xuất. Trưa hôm nay tôi vừa mới dùng cơm cùng Emma. Tôi không phải phóng viên, nếu cô còn nghi ngờ, vậy có thể gọi điện thoại đến hỏi sĩ quan cảnh sát Clark. Tôi tin ông ta đã cho cô số điện thoại, ông ta có thể chứng nhận thân phận của tôi.”

Sĩ quan Clark là viên cảnh sát phụ trách vụ án của Emma.

Cô trừng mắt nhìn tấm danh thiếp kia, chần chờ một lát mới nói: “Anh rút chân lại đã.”

Anh ta đặt tấm danh thiếp xuống đất xong mới rút chân về. Cô lập tức đóng cửa lại, khóa kỹ.

Anh ta cũng không gõ cửa hay ấn chuông nữa.

Điềm Điềm nhìn tấm danh thiếp chằm chằm, muốn chứng thực thân phận của người đàn ông này cũng không khó. Cô xoay người đi về phòng khách, mở nguồn di động lên, gọi cho sĩ quan Clark.

Hiện giờ đã nửa đêm, nhưng sĩ quan Clark còn chưa ngủ. Ông ta xác nhận thân phận của người đàn ông bên ngoài kia, cũng chứng thực rằng Emma Thomrson trước khi mất đã ủy thác Công ty điều tra sự việc ngoài ý muốn Hồng Nhân. Trước khi cô bị đưa tới đồn cảnh sát, người đàn ông đó cũng đã bị cảnh sát thẩm vấn một lượt.

“Anh ta không nên đến quấy rầy cô, có cần tôi bảo người qua xem không?” Giọng nói của sĩ quan Clark dường như rất mệt mỏi.

Cô nhìn về phía cánh cửa khép chặt một cái rồi mới nói: “Không cần, tôi có thể đối phó được.”

Sau khi cúp máy, cô quay ra cửa, xác định hai cái dây xích an toàn trên cánh cửa đều đã cài đặt mới nhặt tấm danh thiếp lên, hé cửa ra một chút, trừng mắt nhìn người đàn ông ngoài cửa.

Thấy cô, anh ta lại mỉm cười.

“Anh nói tên anh là Nick.” Cô hí hóp mắt nhìn anh ta.

“Đúng.” Anh ta gật đầu.

“Trên danh thiếp không viết vậy.” Cô cầm lấy tấm danh thiếp, bắt đầu nói bằng tiếng Trung.

“Nick là tên tiếng Anh của tôi.” Anh ta cong khóe môi, cũng nói tiếng Trung theo: “Bính âm các chữ đầu email chính là Nick.”

Cô đưa danh thiếp lại nhìn, địa chỉ email của anh quả thật ghép lại thành Nick.

Điềm Điềm nhíu mày, lại nhìn người đàn ông trước mắt, “Anh có biết hiện giờ là mấy giờ rồi không?”

“Hai giờ hai mươi phút sáng.” Anh ta nhìn đồng hồ, trả lời không chút do dự, không hề có vẻ xấu hổ.

“Đã muộn lắm rồi.”

“Tôi biết.”

Người đàn ông này thật đúng là không biết thức thời. Cô không nhịn được lại nhíu mày, khó chịu nhìn anh ta, nói thẳng: “Có chuyện gì không thể đợi đến trời sáng rồi nói sao? Tôi không biết anh thì thế nào, nhưng người thường như tôi thì cần ngủ.”

“Emma Thomrson không tự sát.” Nụ cười của anh chợt tắt, đột nhiên nói.

Trong đầu cô chợt hiện lên thi thể lạnh lẽo hoàn mỹ kia, mặt cô trắng bệch trừng mắt nhìn anh ta, suýt chút nữa không nhận được lại đóng sầm cửa vào.

Nhận thấy sắc mặt của cô không ổn, anh ta nhanh chóng nói tiếp: “Tôi biết cảnh sát kết luận rằng cô ấy tự sát, nhưng tôi hoài nghi không phải.”

Cô trừng mắt nhìn, đuổi hình ảnh trong đầu đi, không vui hỏi: “Anh dựa vào cái gì mà nói như vậy?”

“Buổi chiều ngày hôm qua cô ấy còn ra ngoài mua sắm, sáng hôm nay còn hẹn mọi người đến phim trường họp, trong notebook của cô ấy còn ghi lại rất nhiều lịch trình.”

“Phụ nữ dù hoàn hảo cũng sẽ có áp lực, vừa rồi anh cũng nói, phim trường liên tục xảy ra những chuyện ngoài ý muốn, đây lại là lần đầu tiên cô ấy đảm nhận công tác sản xuất, có lẽ cô ấy không chịu nổi áp lực tài chính. . .”

Anh ta nhìn cô, “Cô đã gặp Emma, cô cho rằng cô ấy là loại người không chịu nổi áp lực sao? Huống hồ tài chính của cô ấy không có vấn đề gì cả.”

Emma quả thực không giống loại người không chịu nổi áp lực, người phụ nữ kia lúc còn sống luôn tràn ngập sức sống, cô thậm chí có thể tưởng tượng ra rõ ràng hình ảnh Emma chín mươi tuổi mà vẫn còn đi đi lại lại khắp nơi.

Nhưng suy nghĩ này của cô không nhất thiết phải để cho người đàn ông này biết.

Cách khe cửa, cô trừng mắt nhìn anh ta hỏi: “Anh làm sao mà biết tài chính của cô ấy không có vấn đề?”

“Chúng tôi là công ty điều tra những chuyện ngoài ý muốn, trước khi nhận vụ án chúng tôi cũng đã điều tra tình trạng tài chính của cô Thomrson.”

Cô nhíu mày, “Cảnh sát cho rằng cô ấy tự sát có chủ đích, ngộ độc oxit carbon, không tìm thấy dấu hiệu giết người.”

Ánh sáng lóe lên trong mắt anh ta, “Nhưng cô cũng không nghĩ như vậy, không phải sao?”

Cô cứng đờ, nhanh chóng trả lời: “Tôi đâu có nói như vậy.”

“Cô đã từng chất vấn cảnh sát.” Anh nghe được. Cô gái này có nghi vấn giống anh. Anh nhìn người phụ nữ mím môi giữ cửa, “Một người phụ nữ tương lai xán lạn, tràn đầy sức sống, vì sao trước khi tự sát lại còn mời nhà thiết kế nội thất trang hoàng lại căn hộ của mình? Còn thanh toán trước một khoảng tiền đặt cọc lớn?”

“Anh nghe lén.” Cô nheo mắt.

“Chỉ là thính lực của tôi khá tốt mà thôi.” Anh bắt đầu dĩ cưỡi khó nói: “Tôi cũng có nghi ngờ như cô, cô Thomrson cũng đã thanh toán tiền đặt cọc cho công ty chúng tôi. Đúng là phim trường xảy ra những chuyện ngoài ý muốn khiến cô ấy phiền não, nhưng còn chưa đến nỗi phải tự tử. Nếu cô ấy thật sự có chủ đích, vì sao còn trả tiền cho chúng ta? Vì sao còn hẹn gặp mặt cô? Chỉ vì muốn cô phát hiện thi thể của cô ấy sao? Tôi không cho là như vậy. Cô ấy đuổi người giúp việc đi nhưng lại không hủy cuộc hẹn với cô, tôi nghĩ đó là bởi vì hung thủ không biết hôm nay cô ấy có hẹn với cô. Cuộc hẹn của hai người vừa mới được thay đổi lịch thôi, đúng không?”

Điềm Đềm nghe vậy liền chấn động, kinh ngạc nhìn anh ta.

Quả thực, cuộc hẹn hôm nay của họ vừa mới sửa đổi. Bởi vì ngày mai Emma phải đến bang Utah quay ngoại cảnh, nên cô ấy đã gọi điện thoại hẹn cô đến sớm hơn vào buổi tối hôm nay để xem bản thiết kế.

“Cảnh sát nói, Emma chỉ lợi dụng tôi, cô ấy cần một người phát hiện thi thể tối nay, cho nên mới không hủy cuộc hẹn với tôi.”

“Nếu như vậy, cô ấy có thể chờ tới buổi tối mới mở gas, như vậy người giúp việc sáng hôm sau đi làm sẽ phát hiện ra, không nhất thiết phải cố tình tìm một người lạ khi phát hiện ra còn có khả năng sẽ bán tin tức cho các phóng viên báo lá cải, không phải sao?”

Những gì người đàn ông này nói cũng chính là những nghi ngờ của cô, nhưng.....

“Anh không thấy hiện trường tử vong của cô ấy đâu.” Cô nắm chặt cánh cửa, giọng nói khàn khàn: “Anh không biết tình hình lúc đó thế nào đâu.”

Anh ta nghiêm túc nhìn cô, chậm rãi nói, “Tôi quả thực không biết, cho nên tôi mới muốn tới hỏi cô.”

4. Chương 2-1

“Vì sao anh lại quan tâm?”

“Chúng tôi là bạn, bạn tốt.”

Anh ta trả lời không chút do dự, Diễm Diễm nhìn người đàn ông trước mắt, đột nhiên nhận ra rằng người đàn ông này và Emma chỉ sợ không chỉ là bạn bình thường, có lẽ bọn họ là tình nhân.

Điều này cũng rất dễ hiểu, anh ta cao ráo đẹp trai, Emma yếu điệu xinh đẹp. Hai người này nếu đứng cùng nhau nhất định sẽ là một bức tranh vô cùng đẹp đẽ, nhưng. . .

“Tôi không nghe nói Emma có bạn trai.” Cô nghi ngờ hỏi.

Anh ta hơi sững sốt, nói: “Tôi và cô ấy không phải loại quan hệ đó, chúng tôi là hàng xóm lớn lên cùng nhau, như chị em vậy.”

“Xin lỗi.” Cô cảm thấy xấu hổ vì suy đoán của mình.

“Không sao, cô nghĩ vậy cũng dễ hiểu thôi.” Anh ta nhìn cô, khẽ cười nói: “Sau khi cha mẹ tôi qua đời, tôi từng sống nhờ ở nhà cô ấy một thời gian. Emma hơn tôi bốn tuổi, cô ấy vẫn luôn quan tâm chăm sóc tôi. Nhưng đối với cô ấy mà nói tôi quá nhỏ, mà đối với tôi lúc ấy thì cô ấy cũng quá lớn. Hai chúng tôi chưa bao giờ là đối tượng của nhau.”

Tuy rằng anh ta cố ý dùng giọng điệu hài hước và nụ cười để che giấu, nhưng cô vẫn có thể thấy được sự bi thương trong đáy mắt anh ta. Người đàn ông này chắc chắn đã rất đau lòng vì cái chết của Emma.

Cô không nên thảo luận về vụ án với anh ta, Emma vừa mới mất không lâu, thi thể còn chưa lạnh.

Nhưng cái chết của Emma ám ảnh cô, người phụ nữ kia không giống loại người sẽ tìm đến cái chết. Tuy rằng thời gian cô tiếp xúc với Emma không dài, nhưng nhìn vào sức sống và tính cách của cô ấy sẽ thấy cô ấy không phải là người giữ áp lực ở trong lòng rồi sau đó bộc phát trên người người khác. Lại càng không phải loại người cố ý bẫy người khác trở thành nhân chứng cho vụ tự sát.

Emma Thomson thông minh, tự tin, rực rỡ. Tuy hơi độc miệng nhưng cá tính thẳng thắn, không phải là loại người yếu đuối. Trong quá trình bàn bạc thiết kế nội thất, cô và Emma đã từng nói chuyện với nhau nhiều lần, nếu gặp phải khó khăn, Emma Thomson sẽ nghĩ biện pháp giải quyết chứ không trốn tránh.

Cô không nên thảo luận về cái chết của Emma cùng người khác, nhưng nếu anh ta nói đúng thì sao?

Cảnh sát đã tuyên bố rõ ràng quan điểm của mình. Nếu Emma không tự sát mà bị mưu sát, vậy hung thủ giết người kia sẽ được nhỡn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Cô đóng cửa lại, tháo hai dây xích an toàn ra, sau đó mở cửa nhìn người đàn ông kia, hỏi: “Anh muốn biết cái gì?”

“Ngoại trừ lý do cô đã nói ở đồn cảnh sát, tại sao cô lại cho rằng cô ấy không tự sát?”

Người đàn ông này thật sự biết cách nhắm vào trọng điểm.

“Đó là trực giác của tôi.” Cô xoay người quay vào phòng khách, đi đến quầy bar nhỏ gần cách phòng bếp và phòng khách, hỏi: “Cà phê không?”

“Được.” Anh nhìn cô lấy ra hai chiếc ly, rót cà phê vừa đặc vừa đen từ trong máy pha cà phê ra hai chiếc ly. “Trực giác đều xuất phát từ quan sát. Trên thực tế, quan sát của con người luôn rõ ràng hơn ký ức.”

“Sự quan sát của tôi về anh dường như không chính xác đến vậy.” Cô đưa cà phê cho anh.

Anh lại nở nụ cười, “Đó là bởi vì thời điểm tôi xuất hiện không hợp lý. Cô nói đúng, lẽ ra tôi nên chờ đến ngày mai, nhưng nếu tôi chờ đến ngày mai thì tỉ lệ bị nhận nhầm thành phóng viên sẽ cao hơn nữa. Đến lúc đó chỉ sợ ngay cả dây điện thoại cũng bị cô rút ra rồi.”

Anh ta nói đúng, không cần chờ đến sáng mai, ngay lúc này đây cô đã rút dây điện thoại ra rồi.

Cô cầm lấy ly cà phê nóng lên uống một ngụm, nhìn ánh đèn thành phố ngoài cửa sổ. Tuy rằng đã khuya nhưng trên đường thỉnh thoảng vẫn còn xe chạy qua. Các tòa nhà cao tầng trong trung tâm thành phố phía xa vẫn rực rỡ ánh đèn như những buổi tối khác.

Hơi nóng của cà phê chậm rãi bay lên.

Cô vẫn nhớ trong bộ phim điện ảnh đoạt giải của Emma năm ngoái cũng có một cảnh người phụ nữ đứng trong nhà trọ nhìn ánh đèn ngoài cửa sổ, trên mặt đầm nước mắt, vì cái chết của người yêu mà lặng lẽ khóc, cảm động lòng người.

Người phụ nữ ấy vốn có thể tiếp tục diễn xuất thêm nhiều bộ phim khác nữa, làm cảm động nhiều người hơn nữa.

“Cửa nhà cô ấy chỉ khép hờ.”

Điềm Điềm nhìn ánh đèn ngoài cửa sổ, hít một hơi thật sâu nói: “Ban đầu, tôi chỉ cảm thấy hơi kỳ lạ, nghĩ rằng cô ấy đang chờ tôi nên mở sẵn cửa. An ninh khu đó rất tốt, gác cổng nghiêm ngặt, quản lý ở dưới tầng khi gặp tôi đã nói, buổi chiều Emma từng gọi điện thoại báo cho anh ta rằng tối tôi sẽ đến đây, bảo anh ta để tôi lên. Thế nên tôi đi thẳng lên tầng, vừa ra khỏi thang máy tôi đã nghe thấy tiếng nhạc phim ‘Hoa hồng rực cháy’. Tiếng nhạc dội vào tường, chấn động không khí, tôi đẩy cánh cửa khép hờ đi vào, trong không khí có loại cảm giác rất kỳ lạ, rất ngọt ngào. Tiếng nhạc rất lớn, nhưng ngoại trừ tiếng nhạc thì lại không có âm thanh nào khác. Tôi không thấy người giúp việc bèn thử gọi hai lần nhưng không có ai trả lời.”

Vừa mở miệng là những câu chữ ấy cứ tự động tuôn ra.

Anh ta không cắt ngang, cũng không thúc giục cô. Người đàn ông kia chỉ ngồi trên ghế ở quầy bar, im lặng chờ.

Nhớ tới những chuyện xảy ra lúc đó, hơi lạnh lại trào lên, cô uống thêm một ngụm cà phê nóng mới khàn khàn nói: “Tôi ngồi ở phòng khách một lúc, nhưng không thấy ai đi ra. Emma thỉnh thoảng sẽ vào phòng sinh hoạt chung để nghe điện thoại. Tôi bắt đầu cảm thấy không thoải mái, cho nên tôi đứng dậy, đi vào phòng khách nhỏ. Cô ấy không có ở đó, trong phòng bếp cũng không có ai. Tôi chỉ muốn nói với cô ấy một tiếng là tôi đã đến cho nên tôi đi một vòng quanh phòng, sau đó thấy cửa phòng cô ấy không đóng, ban đầu tôi chỉ nhìn thấy chân cô ấy.”

“Tôi cho rằng cô ấy vô tình ngủ quên.” Cô chuyển tầm mắt khỏi khung cảnh ngoài cửa sổ, sắc mặt tái nhợt nhìn anh nói: “Nhưng cho dù là siêu sao cũng sẽ không khoả thân khi ngủ, lại còn không quên rải đầy cánh hoa hồng trên người, đúng không?”

Anh không cau mày, chỉ bình tĩnh nhìn cô.

Cô nhìn cà phê đen trong ly, dường như đã quay trở về căn phòng u ám đó. Cô hít vào một hơi, đè nén run rẩy trong lồng ngực, “Đèn trong phòng tắm tắt nhưng vẫn còn lò sưởi, tôi có thể nhìn thấy ánh lửa của than đá. Bởi vì đèn trong phòng tắm không bật cho nên quạt thông gió cũng không hoạt động. Tôi phát hiện cô ấy đã chết liền lập tức rời khỏi phòng, rời khỏi căn hộ của cô ấy, chạy ra hành lang lấy điện thoại báo cảnh sát. Sau khi cảnh sát đến mới phát hiện trong phòng tràn ngập khí carbon monoxide.”

Anh nhìn cô nói: “Cảnh sát nói cô ấy uống thuốc ngủ, hít phải quá nhiều khí carbon monoxide, thời gian tử vong là khoảng bảy giờ tối.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, “Bọn họ cũng nói với tôi như vậy”

“Nhưng cô cảm thấy có vấn đề?”

“Ừ.” Cô day thái dương, thở dài nói: “Khi cô ấy gọi điện thoại đổi thời gian hẹn gặp đã từng nói với tôi rằng thuốc ngủ của cô ấy hết mất rồi, cô ấy muốn đến phòng khám lấy thuốc. Nhưng vì thuốc đặt trên chiếc tủ ở đầu giường chỉ mới uống ba viên. Cô ấy mới đi lấy thuốc vào hôm kia, nếu cô ấy muốn tự sát, không phải nên uống nhiều một chút sao?” Cô chần chờ một chút, “Còn có.....”

“Còn có cái gì?” Anh uống cà phê, giọng điệu có vẻ không để ý.

“Lớp trang điểm của cô ấy, son môi đỏ tươi, đánh mắt màu tím, giống như bộ phim điện ảnh kia.”

“Hoa hồng rực cháy.” Anh biết bộ phim ấy.

“Đúng.”

“Có cái gì không ổn sao?”

“Cô ấy từng nói thật ra cô ấy không thích phần mắt màu tím, màu sắc đó làm cho hốc mắt của cô ấy có vẻ bị hõm xuống, giống như gấu mèo bị đói bụng mấy tháng vậy. Tôi biết hai chuyện này không đủ để làm lý do, nhưng nếu tôi là cô ấy, nếu tôi là ngôi sao nổi tiếng thế giới, lúc muốn chết tôi tuyệt đối sẽ không để mình nhìn trông giống gấu mèo bị bỏ đói.”

Nói xong nghi vấn của mình, cô buông tách cà phê xuống, nhìn anh nói: “VẬY còn anh? Tại sao anh cho rằng cô ấy không tự sát?”

“Khi cảnh sát thẩm vấn, đã cho tôi xem các bức ảnh được chụp ở hiện trường, vẻ mặt của cô ấy rất thanh thản.”

Cô nhú mày, “Tôi nghĩ rằng ai bị trúng độc carbon monoxide đều như thế?”

“Không phải.” Anh nhìn cô nói: “Ngộ độc carbon monoxide làm cho thi thể có màu hồng, nhưng sẽ không làm cho người ta nhìn như chết tự nhiên trong lúc ngủ. Thế nhưng vẻ mặt của cô ấy lại thanh thản như đang ngủ vậy. Carbon monoxide có thể kết hợp với huyết sắc tố [1], khiến cơ thể con người mất khả năng trao đổi oxi, cuối cùng sẽ xuất hiện hiện tượng co giật vì thiếu dưỡng khí. Hít phải quá nhiều khí carbon monoxide thật ra khá giống chết do bị ngạt, nó rất đau đớn chứ không phải là cái chết êm ái như mọi người vẫn thường nghĩ.”

[1] Huyết sắc tố – Hemoglobin, hay haemoglobin, (viết tắt Hb) là một protein phức tạp chứa phần tử sắt có khả năng thu nhập, lưu giữ và phóng thích oxi trong cơ thể.

Co giật? Ngạt thở mà chết?

Cô không nhận được vòng hai tay ôm lấy cơ thể, sắc mặt trở nên xám ngắt, “Nhưng cảnh sát vẫn cho rằng cô ấy tự sát.”

Anh gật đầu, “Bọn họ nói cô ấy uống quá nhiều thuốc ngủ. Cảnh sát cho rằng cô ấy không uống đúng giờ mỗi ngày là vì cô ấy đang trù thuốc..... Cũng giống như cô, tôi không có đủ bằng chứng để thuyết phục bọn họ, nhưng quả thật chuyện này còn rất nhiều điểm nghi vấn. Cho nên khi tôi nghe được câu hỏi của cô liền quyết định tìm cô nói chuyện.”

Cô cười khổ, “Tôi chỉ biết có thế.”

Anh ta không tỏ vẻ thất vọng, chỉ lật tấm danh thiếp cô đặt trên bàn lúc nãy lại, viết số điện thoại di động của mình lên đó.

“Đây là số điện thoại của tôi.” Anh ta đưa danh thiếp cho cô, “Nếu cô nhớ đến cái gì, dù chỉ là một chi tiết nhỏ cũng được, xin hãy gọi cho tôi.”

Cô cầm lấy tấm danh thiếp, lại nhìn thấy anh ta mỉm cười:

“Xin lỗi vì muộn vậy rồi mà còn quấy rầy cô, cảm ơn sự giúp đỡ của cô.”

“Không cần khách khí.” Cô đặt danh thiếp vào trong ngăn kéo dưới quầy bar, tiễn anh đến cửa. Trước khi đóng cửa, cô lại không kìm chế được dừng bước, gọi người đàn ông đang định xoay người đi.

“Anh Tăng.”

Anh dừng lại, quay đầu nhìn cô.

“Tôi xin lỗi.” Cô cầm lấy tay nắm cửa, vẻ mặt hơi mất tự nhiên: “Tôi nghĩ rằng thái độ của mình ở bãi đậu xe thật bất lịch sự.”

Anh hơi sững sốt, sau đó lại mỉm cười.

“Là lỗi của tôi, cô đừng để ý.”

Khi anh ta mỉm cười, bên khoé miệng hiện lên một lúm đồng tiền nho nhỏ, lông mày hơi nhướn lên, hoàn toàn làm mất vẻ nghiêm túc và đứng đắn trên khuôn mặt.

Người đàn ông này có một đôi mắt đào hoa biết phóng điện.

Anh ta cười rất ngả ngớn.

Cô nghĩ không phải anh ta cố ý mà do khuôn mặt vốn là trời sinh rồi.

Nhưng nụ cười này vẫn làm cho cô bất giác đỏ mặt tim đập nhanh.

Không đợi cửa thang máy đóng lại, cô đã vội đóng cửa, chặn đứng ánh mắt có điện kia.

Cho dù anh ta mê người đến nhường nào đi chăng nữa thì hiện tại cô cũng không cần một người đàn ông có đôi mắt đào hoa phóng điện.

5. Chương 2-2

Bây giờ thành phố vẫn tĩnh lặng, nhưng chỉ vài giờ nữa thôi tin tức Emma tự sát sẽ truyền khắp cả nước. Người chứng kiến và báo án như cô có lẽ sẽ không thể được yên bình một phút nào. Có lẽ cô nên rời khỏi đây một thời gian.

Không, không thể đi được, cảnh sát sẽ tìm cô.

Chết tiệt.

Cô cắn môi, phân vân.

Nói đi nói lại thì cô là bà chủ cơ mà, không ai quy định cô nhất định phải đi làm. Tuy rằng không thể đi nơi khác, nhưng nghỉ phép ở nhà cũng không tệ.

Quyết định xong, cô cảm thấy dễ chịu hơn.

Cô vươn vai, hắt xì một cái, xoay người về phòng chuẩn bị lên giường đi ngủ. Đúng lúc này, cô lại nghe thấy tiếng động âm ỹ từ dưới tầng truyền đến.

Cô tò mò đến bên cửa sổ nhìn thử, không nhìn thì thôi, vừa thấy liền hoảng sợ.

Anh chàng họ Tăng vừa rời khỏi nhà cô đang bị mấy tên vạ mồm vạ mắt vây. Khi cô lộ đầu ra, đã thấy có hai tên ngã xuống bên đường, trong đó có một gã bị đập văng ra. Anh vội khuỷu tay ra sau, đánh trúng tên phía sau định đánh lên anh. Sau đó anh lại túm lấy cổ tay của tên đang xông lên, vịn tay hất ra sau lưng, giữ tay tên kia đè hất quỳ xuống đất.

Thân thủ của anh ta tốt đến mức làm cho cô há hốc mồm. Nhưng còn một tên cuối cùng đáng vẻ không cao to, nhìn không giống bọn côn đồ lại không xông lên cùng đồng bọn ra tay mà rút súng ra, nhắm vào anh hô.

“Không được nhúc nhích.”

Anh dừng nắm đấm giữa không trung, tay còn lại vẫn đang vịn tay tên vạ mồm vạ mắt kia.

“Giơ tay lên!”

Anh nhìn tên cầm súng, cân nhắc một lát sau đó buông tay ra, giơ hai tay lên.

Đám to con bị anh đánh lúc này lồm cồm bò dậy.

Anh vốn chiếm thượng phong giờ lại biến thành bao cát bị đánh, những tên đàn ông kia không ngừng đâm đá anh.

Cô không nên xen vào việc của người khác, nhưng trong mấy giây ngắn ngủi cô thật sự không thể nghĩ được nhiều, chỉ có thể chụp lấy khẩu súng trong ngăn kéo, chạy xuống.

Lúc cô lao ra khỏi nhà trọ, anh đã bị đánh đến mức mặt bê bết máu, đang bị kéo về phía chiếc ô tô đỗ ở bên đường.

Nhìn người đàn ông bị đánh thảm thương, bị hai tên to con kéo đi, trong lòng cô hoảng hốt.

Ôi trời, đừng nói anh ta chết rồi nhé?

“Dừng tay!” Cô nắm khẩu súng phòng thân trong tay, nhắm vào tên cầm súng kia, hô: “Buông anh ta ra!”

Người đàn ông kia rất bất ngờ trước sự xuất hiện của cô.

“Tôi đã báo cảnh sát rồi!” Điềm Điềm căng thẳng đến mức lòng bàn tay đầy mồ hôi, nhưng vẫn lạnh lùng uy hiếp: “Cảnh sát sẽ tới ngay lập tức, mấy người tốt nhất hãy nhanh chóng rời đi!”

Gã đàn ông thấp bé kia nhìn cô, cười lạnh một tiếng.

Đúng lúc ấy, cô mới bắt đầu cảm thấy mình đang làm một chuyện thật ngu ngốc.

Giây tiếp theo, sau ót cô đau nhói, trước mắt tối đen, tất cả ý thức biến mất trong nháy mắt, chìm vào bóng tối.

Nóng quá.

Xa xa, tiếng hát của Barbra Streisand vang lên dứt quãng.

Trong bóng tối, hơi nóng bốc lên, cô vừa mệt vừa buồn ngủ, bất giác cau mày, không muốn mở mắt. Nhưng bên eo lại truyền đến cảm giác đau đớn.

Cô muốn đưa tay đẩy ra, nhưng không biết vì sao mình hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Bóng đèn sao?

Cô thở dài, không muốn giãy nữa. Bình thường cảm giác nửa tỉnh mà chưa tỉnh hẳn này đều là do quá mệt mỏi. Cô bình tĩnh lại, định ngủ tiếp nhưng đau đớn bên eo cũng không buông tha cô.

Đột nhiên, hơi đau lại biến thành đau nhói.

Cô lập tức tỉnh táo lại.

Lúc mới mở mắt ra, cô vẫn chưa nhận thức rõ tình huống. Một giây sau cô mới bắt đầu hoảng hốt, bởi vì tình trạng không thể nhúc nhích kia không phải do bóng đèn. Cô mở mắt, lại không nhìn thấy gì cả, tay cô bị trói ra sau lưng, có cái gì đó bịt miệng cô, hơn nữa đầu cô còn đau như thể vừa bị xe lửa nghiền qua vậy.

Không chỉ vậy, cô còn phát hiện ra mình bị nhốt trong một cái rương hẹp. Khiến cô hoảng sợ là trước người cô còn có một người nữa, một người đàn ông. Hơi thở của anh ta phả lên mặt cô, hơn nữa tay chân anh ta tự do, tay đang đặt trên eo cô, vừa rồi eo cô đau đớn là do anh ta véo.

Cô căng thẳng, bắt đầu giãy giụa.

“Suyt, đừng sợ, là tôi.”

Phát hiện cô tỉnh lại, người đàn ông kia mở miệng. Anh nói rất nhỏ, gần như là áp sát vào bên tai cô mà nói.

Cô cứng đờ, hai mắt tròn tròn, cho dù mắt đã thích ứng với bóng tối nhưng vẫn chỉ có thể mờ mờ nhìn thấy khuôn mặt của anh trong bóng tối.

“Tăng Kiềm Nam, nhớ không?”

Cô ngẩn ra, bắt đầu nhớ lại.

Cho nên, hóa ra anh ta còn chưa chết? Nhưng vì sao anh ta không bị trói?

“Chúng ta bị bắt cóc, đang ở trong cốp xe.” Giống như đoán được nghi ngờ của cô, anh nhỏ giọng giải thích tình trạng hiện tại.

Trong cốp xe?

Cô trợn tròn mắt nhìn khuôn mặt mơ hồ kia, chỉ cảm thấy hoảng sợ.

Xe vẫn đang chạy, cô có thể cảm nhận được độ rung của ô tô chạy trên đường.

“Xin lỗi vì đã véo cô, tôi không cởi dây trói cho cô vì sợ sau khi cô tỉnh lại sẽ sợ hãi, đánh động đến những kẻ đằng trước. Tôi đã cởi được băng dán trên người mình, bây giờ phải cởi băng dán trên cổ tay cô ra, cô có thể hứa với tôi sẽ tiếp tục giữ im lặng không?”

Cô gật đầu, lại đụng vào mũi anh.

Anh kêu rên một tiếng.

Cô muốn xin lỗi, lại chỉ có thể phát ra tiếng rên rất nhỏ.

“Không sao, không gian ở đây quá chật.” Anh vừa nói vừa cảnh cáo cô: “Trong tay tôi có một con dao nhỏ, cô đừng giãy giụa, tôi sợ cứa phải cô.”

Lúc này cô không gật đầu, chỉ tiếp tục bất động.

Cô cảm nhận được tay anh từ bên eo cô luồn ra sau thắt lưng, sờ soạng chỗ cánh tay bị trói. Lồng ngực của anh đè lên ngực cô, đùi cũng cọ vào cô, ngay cả khuôn mặt thô ráp cũng vậy.

Cô có thể ngửi thấy mùi mồ hôi của anh ta, cảm nhận được mồ hôi của anh ta, thậm chí ngay cả mạch đập trên cổ anh ta.

Bởi vì anh ta chỉ có thể đưa một tay ra sau lưng cô, cho nên quá trình cắt băng dính cũng không dễ dàng như trong tưởng tượng.

Hai người ở trong không gian nhỏ hẹp không ngừng đè ép ma sát, có vài lần cô cảm giác được môi anh lướt qua mặt mình, thậm chí mơn trớn bên tai cô.

Bọn họ giống như bánh bột mì bị nặn lại với nhau, toàn thân đều dính liền.

Tình trạng này thật khiến cho người ta xấu hổ.

Trong xe vừa nóng vừa ngột ngạt, tim của cô đập nhanh như gõ trống.

Cô không tự chủ được thở dốc, nhưng mỗi lần hít thở lại cảm giác được nhũ hoa của cô cọ lên lồng ngực rắn chắc của anh ta. Cô không dám thở mạnh nhưng lại rất cần dưỡng khí. Ngay khi cô cảm thấy mình sắp xỉu, rốt cục anh ta cũng tháo được băng dính trên cổ tay cô.

Cảm giác được cổ tay buông lỏng, cô thở phào nhẹ nhõm. Tuy rằng cô rất muốn lập tức dứt hết đồng băng dính trên người nhưng vẫn không quên con dao nhỏ trong tay anh ta vẫn còn gần đó.

Đợi cho đến khi anh ta thu con dao lại, cô mới bắt đầu cử động.

Nhưng quá trình dứt cái đồng băng dính này lại vẫn khiến cho cô không thể không áp sát vào anh ta vịn vịn. Đường như phải qua một đời, cô mới hoàn toàn tháo hết được đồng băng dính trên cổ tay, lại nâng tay lột băng dính trên miệng.

Đúng lúc này xe lại xuống dốc, bắt đầu dốc về phía trước.

Cô bắt đầu đi đè lên người anh ta. Trong lúc luống cuống Điem Điem định dùng tay chân để chống người, nhưng giây tiếp theo cô lại nhận ra rằng trong lúc hỗn loạn cô đã đè tay lên vật cứng giữa hai chân anh ta.

“Tôi xin lỗi.....” Cô kích động.

Anh ta lại kêu rên một tiếng, cô đỏ mặt, xấu hổ vô cùng, vội vàng rút tay về. Nhưng làm vậy lại khiến cô đỏ lên người anh ta. Nam tính nóng bỏng của anh ta kề sát với nơi mềm mại của cô. Cho dù cách một lớp quần áo, cô vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ và sự cứ rần của anh ta. Cô xấu hổ đến mức ngay cả tai cũng nóng lên, trong lúc bối rối, cô muốn đưa tay lên đẩy anh ta ra, lại bị anh ta nắm lấy.

“Coi như tôi cầu xin cô, đừng giãy nữa.” Anh vừa buồn cười lại bất đắc dĩ khàn giọng cảnh cáo bên tai cô, “Cô không muốn tôi phát ra tiếng khiến mấy tên phía trước phát hiện ra chúng ta đã tỉnh chứ? Đây là phản ứng sinh lý bình thường, tôi sẽ không làm gì cô đâu, tôi cũng chưa thấp hèn đến vậy.”

Mặt cô đỏ bừng, hoàn toàn á khẩu không trả lời được.

Đúng lúc ấy đó, cái tên đầu heo lái xe phía trước lại đạp phanh.

Cả người cô đổ về phía trước, đùi trượt vào giữa hai chân anh, đập mạnh vào bộ phận quan trọng của anh ta.

Anh ta hít vào một hơi, toàn thân cứng đờ, cắn chặt răng.

Cô biết vậy là bởi vì môi cô đặt lên môi anh ta.

Ôi trời, cô chưa bao giờ xấu hổ đến vậy.

“Xin lỗi, anh ổn chứ?” Cô ngẩng đầu lên hỏi, khi mở miệng cánh môi lại cọ nhẹ vào mặt anh ta.

“Không ổn.” Anh ta nói, giọng nói khàn khàn tựa như tiếng rít của răn.

6. Chương 2-3

Cô biết mình đã hỏi một câu thật vô nghĩa, nhưng cô thật sự bất lực trước tình trạng của anh bây giờ. Hơi thở dồn dập của anh phả lên mặt cô, đùi cô vẫn đè lên vật cứng rắn của anh, cô cũng không muốn đè như vậy, nhưng khi cô định di chuyển anh lại cắn răng thốt ra ba chữ.

“Đừng nhúc nhích.”

Cô cứng đờ, hai tay đè lên ngực anh, không dám động đậy nữa.

Dưới lòng bàn tay cô, cơ bắp anh căng cứng, tim đập thình thịch như thể đang chạy một trăm mét.

Không phải cô không biết cấu tạo cơ thể đàn ông, nhưng nói thực ra cũng không quá rõ ràng. Những năm gần đây cô bận rộn công việc, thật sự không có hứng thú tìm bạn trai, cho nên cũng không có cơ hội quan sát từ cự ly gần. Nhưng cô nghe nói, đó thật sự là điểm yếu của đàn ông, bị đá trúng sẽ rất đau.

Cô không biết cơn đau của anh sẽ kéo dài bao lâu, mấy giây liền anh không hề nói gì, sau đó chiếc xe bắt đầu tới đường bằng.

Anh cẩn thận đưa tay đẩy đùi của cô ra.

“Tôi không cố ý.” Cô không nhận được khề nói.

“Tôi biết.” Anh nói.

Giọng nói của anh vẫn như rít qua kẽ răng, dường như vẫn rất đau. Cô đành phải cố gắng dời sự chú ý của hai người họ đi.

“Anh có biết những người đó là ai không?”

“Cũng không rõ lắm.”

“Bọn họ vì sao muốn bắt anh?”

“Tôi không biết.” Anh dừng một chút, mới nói: “Trước đây, tôi chưa bao giờ gặp bọn họ.”

“Vì sao anh không bị trói?”

“Tôi có, chỉ là tôi có giấu một con dao, lúc này tôi đã nói rồi.”

Đúng vậy, anh có nói, cô quên mất.

“Dao của anh đâu?”

“Tôi cất nó rồi, ở trong túi. Sao cô lại hỏi vậy?”

“Tôi sợ bị cắt trúng.” Cô lẩm bẩm, sau đó khẽ nói: “Anh nghĩ chúng ta có thể dùng con dao kia mở khoá không?”

“Không được.” Anh thở ra một hơi, nhẹ nhàng dịch thân dưới.

Cô có chút thất vọng với đáp án của anh, lại nghe anh nói tiếp: “Nhưng chúng ta có thể đi ra ngoài từ bên kia.”

“Bên kia?” Cô sững sờ.

“Chiếc xe này không phải xe mới, nệm ghế đã cũ lắm rồi.”

Cô biết, cô có thể ngửi được mùi hôi cũ, mùi dầu máy, mùi cáu bẩn và một ít mùi lạ không biết là gì, mùi mà chỉ những chiếc xe cũ kỹ mới có.

“Tôi không biết bọn chúng muốn đưa chúng ta đi đâu, nhưng tôi nghe bọn chúng nói sẽ tới Salt Lake City. .”

“Cái gì?” Cô lắp bắp kinh hãi, “Anh nhất định là đang đùa đúng không. . .”

“Suyt.” Anh nhanh chóng bịt kín miệng cô, đợi một lúc sau, xác định bọn bắt cóc phía trước không phát hiện ra tiếng nói của cô, mới buông tay.

“Xin lỗi.” Cô nhỏ giọng nhưng kiên định nói: “Đến đó ít nhất phải 1000 cây số, anh nhất định là nghe nhầm. Chúng ta không thể nằm trong cốp xe lâu như vậy, anh nhất định đã nghe nhầm!”

Không biết có phải ảo giác của cô hay không, anh dường như thở dài, mới tiếp tục khẽ nói bên tai cô: “Cho dù tôi nghe nhầm, tôi cũng không muốn đợi cho đến khi bọn chúng mở cốp xe ra, thủ tiêu chúng ta sau đó vứt xác ở ven đường. Cô muốn sao?”

Cô cứng đờ, một lúc lâu mới không cam lòng nói: “Không muốn.”

“Tóm lại, bọn chúng đã lái xe rất lâu rồi. Trời cũng đã sáng, bọn chúng không đi mãi được, lát nữa nhất định sẽ tìm chỗ đỗ xăng và ăn cơm. Chờ bọn chúng dừng xe, tôi cắt ghế đệm. . .”

“Dùng cái gì? Dùng con dao nhỏ của anh sao?”

Cô không cố ý dùng giọng điệu mỉa mai đó, nhưng đầu cô đang đau muốn chết, trong cốp xe càng ngày càng nóng, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, quần áo vừa ẩm vừa dính, mùi mồ hôi đáng sợ, còn cả mùi khói từ phía trước truyền đến trộn với mùi dầu hôi và mùi gì đó không rõ. Bộ giảm xóc của xe cũng tệ, cô bị xóc đến mức sắp nôn ra rồi. Trong hoàn cảnh đáng sợ này, cô thật sự không thể duy trì phép lịch sự và bình tĩnh được nữa.

“Không.” Anh kim chế, nói: “Tôi sẽ . . .”

Anh chợt im lặng, bởi vì xe giảm tốc độ.

Ôi trời, những tên này sắp dừng xe!

Điềm Điềm biết những điều anh ta nói đã là nói giảm nói tránh rồi. Đối với những tên giết người không chớp mắt này, đàn ông bình thường sẽ bị giết rồi vứt xác ở nơi hoang vu, phụ nữ thì hiếp xong rồi giết.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, cô không nhận được run rẩy, hai tay bất giác nắm chặt vạt áo trước ngực anh.

Cảm nhận được sự run rẩy và hoảng sợ của cô, anh đưa tay chạm vào mặt cô.

Anh không nói gì nhưng anh chạm vào cô rất nhẹ, rất dịu dàng, ngón cái của anh mơn trớn hàng lông mày của cô hết lần này đến lần khác, lau đi mồ hôi trên mặt cô.

Hô hấp của anh vững và mà có quy luật, nhịp tim ổn định như máy tính giờ, cô bắt giắc nhắm mắt lại hít vào thở ra theo anh.

Một khi bình tĩnh lại, âm thanh xung quanh bắt đầu rõ ràng hơn.

Tiếng bánh xe lăn trên đường đá, tiếng gió thổi vù vù qua thân xe, còn có tiếng rít của xe khác lướt qua.

Phía trước, âm nhạc từ radio vẫn văng vẳng, có thể nghe thấy tiếng hai người đàn ông đang nói chuyện.

“Đây là chỗ quý quái gì thế này, không biết có bít tết không nữa?”

“Mày nghĩ hay thật đấy, có sandwich là tốt lắm rồi.”

“Không chừng sẽ có bít tết.”

“Hừ, nếu có thì gọi cho tao một phần, tao đi toilet đây. Mẹ nó, người quen của hai đứa này đuổi theo suốt cả đường đi, không cho chúng ta nghỉ ngơi, ông đây sắp tè cả ra quần rồi.”

Một tên khác nghe vậy, cười ồ lên.

Đúng lúc này, xe ngừng lại.

“Mẹ kiếp, còn đi nữa bằng quang tao sẽ nổ mất.”

“Khốn kiếp, thôi, tao không nhịn được, tao ra sau cửa hàng đi tiểu, mày đỗ xe đi.”

“Ok.”

Xe chấn động khi có người xuống, có tiếng đóng cửa, sau đó lại một tiếng đóng cửa nữa. Tên đàn ông bước đi trên đá phát ra tiếng lạo xạo dần dần rời xa.

Anh nói đúng, bọn chúng muốn đi ăn cơm!

Điềm Đềm mở mắt ra, lo lắng nhìn khuôn mặt mơ hồ trong bóng tối trước mắt, nhưng anh không hề động đậy, chỉ duy trì tư thế nằm im tựa như một pho tượng.

Ôi trời, không phải anh ta có kế hoạch sao? Giờ thì sao rồi?

Tiếng bước chân của hai tên kia càng ngày càng xa, anh lại vẫn không có phản ứng.

“Anh . . .”

Cô mới chỉ nói một chữ, miệng đã bị anh bịt lại.

Đúng lúc này, đột nhiên có một chiếc xe khác tới gần, không lâu sau cũng đỗ ở bên cạnh. Cô có thể nghe được tiếng đóng cửa của chiếc xe kia cùng tiếng oán giận của một người đàn ông, sau đó âm thanh này cũng từ từ xa dần.

Anh lại đợi một lúc nữa mới khẽ nói: “Đừng nhúc nhích.”

p.s: Cháu nó đã quay lại, lần này mẹ kế hứa sẽ không đem con bỏ bãi rác nữa =v=

7. Chương 3-1

Trong khi cô vẫn còn đang không hiểu anh ta muốn làm cái gì thì đã thấy anh ta xoay người, một tay vắt qua người cô, lần ra cuối khoang xe. Một giây sau, anh ta đột nhiên bắt đầu đá mạnh vào mặt sau của lưng ghế dựa.

Cô hoảng sợ, suýt nữa kêu lên.

Tiếng đập ghế dựa vang rất lớn, kinh khủng đến mức khiến cho lông tơ trên người cô dựng hết cả lên. Cả chiếc xe cũng rung lên bần bật theo động tác của anh. Có mấy lần cô còn bị tấm lưng đấm mồ hôi của anh đè lên. Người đàn ông kia cũng không dừng lại, đá mạnh lưng ghế dựa.

Trời ạ, anh tadien rồi sao? Những kẻ đó sẽ phát hiện ra mất! Trong vài giây ngắn ngủi kia, cô còn tưởng rằng tim mình sẽ ngừng đập.

Nhưng khi anh đá đến lần thứ ba, lưng ghế dựa cũ nát kia đã bị anh đá văng tạo thành một lỗ hổng nhỏ. Anh không hề dừng lại, lại đập tiếp hai cái khiến lỗ hổng kia mở rộng. Sau đó ngay khi cô vẫn còn đang trong trạng thái hoảng hốt, anh ta đã quay người lại kéo cô lên.

“Nhanh lên, cô phải chui ra từ lỗ hổng này!”

“Anh điên rồi à!”

Cô hoảng sợ hô, nhưng không thể nào phản kháng được lực đẩy của anh, chỉ có thể theo cái lỗ đó chui ra.

“Không.” Anh không để ý đến kháng nghị của cô, chỉ đẩy cô vào lỗ hổng, ra lệnh: “Nhanh lên, leo lên ghế trước, khởi động xe!”

Toa xe bên ngoài nằng đến chói mắt, cô không thể nhìn được gì, nhưng lại có thể cảm nhận được rõ ràng rằng cái mông mình bị kẹt lại.

“Cái lỗ hổng này nhỏ quá. . .” Cô bối rối nói, còn chưa dứt lời đã cảm giác được một đôi tay đang sờ soạng mông mình, cô sợ hãi khẽ kêu một tiếng: “Á! Anh làm cái gì đấy. . .”

Điềm Điềm còn chưa dứt lời, đã ngã dúi vào ghế dựa đằng sau do lực đẩy. Mặt cô thậm chí còn đập xuống đệm ghế, bởi vì người đàn ông kia lại dấm dùng tay đẩy mông cô, đẩy cả người cô ra.

“Rất xin lỗi, mông cô có thịt hơn so với tưởng tượng của tôi!” Anh không nhịn được cười trêu chọc.

“Rất sự xin lỗi vì mông tôi to hơn mấy inch.” Cô vừa xấu hổ túm lưng ghế dựa ngồi lên, không quên nhắc chân dùng mặt anh ta làm bàn đập, vừa bò lên phía trước vừa nói: “Nếu tôi biết mình phải chạy trốn chết thế này, tôi nhất định sẽ ăn ít đi hai cái hamburger. . . . Shit!”

“Làm sao vậy?”

“Bọn chúng cầm chìa khóa đi rồi!” Cô nằm trên ghế trước, không dám ngồi thẳng, sợ những tên bắt cóc bên ngoài có thể nhìn thấy cô. Tức giận quay đầu chất vấn, lại bị gương mặt bầm dập của anh làm cho sợ tới mức hít vào một hơi, “Ôi trời! Chuyện gì đã xảy ra với mặt của anh vậy?”

“Tôi vừa mới bị cô đập một phát, không nhớ sao?”

Người đàn ông này sao vẫn có thể nói đùa được nhỉ? Cô lườm anh ta, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Xin lỗi nhé, đầu tôi bị người ta đập một cái, cho nên không nhớ rõ.”

Thế nhưng anh ta lại cười.

Cô tức giận lườm anh ta, vừa vội vàng ngẩng đầu nhìn tình hình bên ngoài.

Bên ngoài có một trạm nghỉ, một tên đàn ông đứng bên cạnh toà nhà đi tiểu, vài tên khác đang ở bên trong, có lẽ bởi vì đằng trước đỗ một chiếc xe cản tầm mắt, lại cách một đoạn khá xa nên dường như không ai chú ý tới bên này. Bọn họ tạm thời an toàn, nhưng sẽ có người trở về bất cứ lúc nào, đến lúc đó thì thảm rồi!

Cô lo lắng cúi người, trán đổ mồ hôi lạnh quay đầu cảm tức nhìn anh,

“Anh còn ở trong đó làm gì hả? Mau ra đây!”

“Lỗ hổng quá nhỏ, nếu tôi đá tiếp sẽ gia tăng nguy cơ bị phát hiện.”

Chết tiệt! Anh ta nói đúng, vừa rồi cũng phải đẩy mạnh cô mới ra được.

Cái tên đang đi tiểu kia có khả năng quay đầu lại nhìn bất cứ lúc nào, chiếc xe này mà còn rung như vừa nãy thì bọn họ không bị phát hiện đúng thực là kỳ tích!

“Vậy bây giờ phải làm sao?” Cô buồn bực.

“Cầm lấy.” Anh từ trong cốp thò tay ra, đưa con dao nhỏ cho cô, “Đây là loại xe cũ, không có hệ thống phức tạp hoặc phòng trộm, cô dùng sức chọc mũi dao vào ổ khoá, nó có thể phá hỏng tâm khóa, sau đó xoay tròn nó, dùng nó thay chìa khóa là có thể khởi động xe.”

Cô cầm lấy con dao nhỏ, nó giống như con dao đa dụng Thụy Sĩ, nhưng dày hơn.

“Tốt nhất là cách này hữu ích.” Cô lẩm bẩm, thở sâu, mở dao ra, nắm chặt cán dao, vừa dùng sức cắm lưỡi dao vào ổ khoá, vừa cầu nguyện.

Làm cho cô ngạc nhiên là con dao nhỏ này sắc bén hơn so với tưởng tượng của cô. Cô vốn tưởng rằng phải thử mấy lần, nhưng chỉ cần một lần đã cắm được vào ổ khóa.

Cô xoay tròn con dao, động cơ phát ra tiếng nhưng không khởi động.

“Chết tiệt!” Cô ngược mắt, quả nhiên nhìn thấy tên đàn ông đang đi tiểu kia quay đầu lại.

“Thử một lần nữa!” Người đàn ông phía sau trầm giọng thúc giục.

“Tôi biết!” Tim cô đập như điên, căng thẳng tới nỗi tay đổ đầy mồ hôi lạnh, thử xoay tròn cán dao để khởi động xe lần nữa nhưng chiếc xe rách nát này vẫn chỉ phát ra âm thanh chứ không khởi động.

Tên đàn ông kia xoay người lại, phát hiện ra cô.

Tầm mắt của hai người chạm nhau ở khoảng cách 20 mươi mét. Người nọ ngẩn ra giống như không thể hiểu vì sao cô có thể ở trên xe. Một giây sau, hắn chửi một tiếng, cao giọng hô to, đánh động những người khác.

“Chết tiệt!” Cô lại xoay tròn con dao, lúc này động cơ rít cuộc cũng khởi động được. Đối phương xông về phía cô, cô vừa gạt cần số, đạp chân ga, vừa hét lên.

“Ngồi chắc!”

Tuy rằng cô đã cảnh báo anh nhưng phía sau xe vẫn truyền đến một tiếng kêu đau và tiếng mắng.

Xe lùi nhanh về phía sau, lớp xe cuốn theo một đồng bụi lớn, nhưng tên đó vẫn nhào vào đầu xe, khuôn mặt kia vừa xấu vừa ghê tởm. Điềm Điềm sợ tới mức hét lên, vừa xoay tay lái vừa lùi xe khỏi bãi đỗ xe nhỏ bé.

“Con điếm này, dừng xe lại!”

Cái tên nằm trên mui xe vừa không ngừng đánh ầm ầm vào kính chắn gió, vừa uy hiếp cô. Cô thậm chí có thể nhìn thấy hàm răng vàng đen xen kẽ cùng tia máu trong đôi mắt dữ tợn trợn to của hắn.

“Mẹ nó! Dừng xe lại! Bằng không tao làm thịt mày!”

Cô sợ tới mức không biết nên làm thế nào. Ngay cả khi cô đã lùi xe ra đến đường cái sau đó lại tiến lên, tên kia vẫn bám trên xe. Hắn vừa mắng vừa dùng bàn tay to đẩy lông túm lấy cửa xe, định leo đến bên cửa sổ xe, làm cô sợ tới mức tái xanh cả mặt.

“Đạp phanh đi!” Người đàn ông phía sau xe hô to.

Theo phản xạ cô lập tức phanh lại, gã đàn ông đang bám trên mui xe vì lực quán tính mà bay ra phía trước, rơi xuống đường.

“Ôi trời ơi! Hắn ta chết rồi sao?” Cô sợ tới mức nắm chặt tay lái, cứng ngắc nhìn gã đàn ông đang nằm trên đường.

“Không chết được!” Anh hét lên ra lệnh, nhấc chân đá mạnh vào phía sau ghế, vừa cố gắng đá cho lỗ hỏng được rộng hơn vừa hét lên với cô: “Đi mau! Bọn chúng đang đuổi tới!”

Pằng!

Một tiếng súng đồng thời vang lên lúc anh mắng cô, viên đạn làm thủng một lỗ ở tấm thủy tinh đằng sau.

“Á!” Cô hoàn hồn, hét lớn.

“Mau lái xe!” Anh ở phía sau hô, càng dùng sức đá mạnh lưng ghế.

Nhìn gương chiếu hậu, đám đàn ông vừa mắng vừa lao tới khởi động ô tô, còn một tên cầm súng chĩa về phía họ. Diêm Diêm sợ hãi đạp chân ga, xoay tròn tay lái vòng qua tên đang lồm cồm bò dậy từ dưới đất, phi lên đường cái.

8. Chương 3-2

Nơi này là sa mạc.

Sỏi đá, cỏ khô, mặt trời chói chang.

Bầu trời xanh trong vắt.

Cho dù cô là đứa trẻ ba tuổi cũng biết nơi này là sa mạc.

Hơn nữa, những viên đạn không ngừng gào thét sượt qua cạnh cô.

Những tên kia đang lái xe, vừa kêu gào vừa nổ súng, đuổi tới.

Mỗi lần có cái gì đó bị đạn bắn trúng, cô sẽ sợ tới mức run bắn lên.

Trái tim cô đập điên cuồng, mồ hôi ứa ra, toàn thân căng thẳng, sau gáy nhói lên từng cơn.

Cô không biết rằng mình đã bị đưa đến một nơi xa như vậy, cô cũng không biết vừa rồi mình nghĩ cái gì. Nhưng ý nghĩ ngu ngốc nào đó khiến cô cho rằng chỉ cần làm theo mệnh lệnh của Nick, Jack hay là –cái gì đó lái xe ra khỏi đây là cô có thể báo cảnh sát.

Nhưng nơi này chẳng có gì hết, chỉ có một con đường quốc lộ vừa thẳng vừa dài xuyên qua sa mạc, cát vàng bay mịt mù, sỏi đá, cây cỏ chết héo cùng những rặng núi nham thạch hình thù kỳ dị.

Cô thật sự không biết mình ở chỗ quái quỷ này làm gì, cũng không hiểu vì sao mình lại lâm vào cảnh tượng đuổi bắt như phim truyền hình này. Nếu không phải vết thương và đầu đang đau, cô thực sự cho rằng đây chỉ là một giấc mơ.

Cô tuyệt vọng nắm chặt tay lái, nhấn chân ga, hy vọng giây tiếp tiếp theo mình sẽ tỉnh dậy khỏi cảnh tượng hoang đường như điện ảnh này. . .

Pằng!

Lại một tiếng nổ lớn, cô sợ tới mức suýt nữa lại hét lên. Nhưng giây tiếp theo, người đàn ông hại cô bị bắt cóc, leo lên phía trước.

Anh ta đặt mông ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, sau khi viên đạn bắn vỡ gương chiếu phía bên đó, anh ta còn cợt nhả mỉm cười vẫy tay với cô: “Hi, đã lâu không gặp.”

Má trái anh ta sưng lên, trên mắt phải là một mảng tím bầm khủng khiếp, trên hàng lông mày dày là vết máu đã qua xử lý, khóe miệng cũng có vết máu, phía bên phải cằm có một vết trầy da nghiêm trọng. Anh ta có lẽ đã từng rất đẹp trai, nhưng hiện giờ thật sự rất giống một quái nhân khoa học vừa bò từ rãnh nước lên.

Cô đoán trên người anh ta còn nhiều vết thương hơn, cô thực sự không hiểu vì sao anh ta còn cười được.

Cô vừa lo lắng vừa căng thẳng nhắc nhở anh ta, “Xe của bọn họ tốt hơn, chúng ta bị đuổi kịp chỉ là vấn đề sớm hay muộn.”

“Tôi biết.” Anh nhìn phía sau, sau đó nhìn quanh bốn phía, tiếp theo anh cầm một chai nước khoáng nằm lẫn lóc dưới chân, mở nắp ra rồi đưa lên miệng uống.

Nhưng anh ta mới uống được hai ngụm thì một viên đạn liền bắn xuyên qua cái chai.

“Shit!” Anh mắng, cô rụt đầu lại hét lên.

“Chết tiệt, anh có mang di động không?”

“Bị lấy mất rồi.” Anh ném cái chai đã bị bắn thủng kia, cầm một chai nước khoáng khác, tiếp tục uống.

Hành động của anh làm cho cô tức giận, “Anh này, tôi biết anh rất khát . . .”

Cô còn chưa nói xong, anh đã cắt ngang lời cô, “Kiếm Nam, tôi tên Kiếm Nam, cô cũng có thể gọi tôi là A Nam hoặc Nick.”

“Tôi quan tâm anh tên chết tiệt gì!” Mắt thấy đối phương càng ngày càng tới gần, cô tức giận quát người đàn ông vẫn đang uống nước kia: “Chúng ta hiện giờ đang bị đuổi giết, anh có thể nghĩ cách trước rồi hẵng uống nước được không?”

“Ok.” Anh ôm chai nước khoáng, lau những giọt nước và vết máu bên khoé miệng, vừa quay đầu nhìn những tên đuổi theo phía sau vừa không thèm quay đầu lại nói: “Ở phía trước có chỗ rẽ.”

“Đâu?” Cô không thấy ngã tư đường. Điềm Điềm lo lắng nghi hoặc hỏi: “Ở đâu có chỗ rẽ?”

Anh quay đầu lại, đột nhiên túm lấy tay lái, xoay về phía bên phải.

“Ở đây.”

“Cái gì? Anh điên rồi? Chỗ này làm gì có đường!”

Cô kinh hãi kêu lên, muốn không chế tay lái, nhưng sức hai tay cô không bằng một tay anh ta. Chiếc xe đột ngột rẽ ngoặt, ngoặt quá nhanh khiến thân xe nghiêng về một phía. Cô còn tưởng rằng chiếc xe rách nát này sẽ ‘thăng’ ngay lập tức, nhưng nó chỉ phát ra âm thanh kỳ lạ, sau đó lại quay về với mặt đất, đi bằng bốn bánh, tiếp tục chạy điên cuồng trên những viên sỏi gập ghềnh của sa mạc.

“Chiếc xe này rất cũ, nếu chúng ta tiếp tục chạy trên đường, nhất định sẽ bị đuổi kịp.”

“Tôi biết! Nhưng anh cảm thấy tình huống bây giờ tốt hơn tạo nào sao?” Xe chấn động mạnh, cô đạp lút chân ga, vừa né tránh những tảng đá lớn và các cây xương rồng phía trước vừa nhìn đám người đuổi theo phía sau qua gương chiếu hậu, lại quát lên với anh: “Anh nghĩ rằng tôi và anh đang lái một chiếc xe việt dã sao? Đây chỉ là chiếc ô tô bình thường mà thôi!”

“Cẩn thận phía trước!” Anh chỉ vào cái cây phía trước, cảnh báo.

“Chết tiệt!” Điềm Điềm vội xoay tay lái, nhưng vẫn sượt vào cái cây kia. Chiếc xe ô tô cũ khi quẹt vào cái cây già kia phát ra tiếng kéo kẹt, đèn xe cũng vỡ luôn.

“Tôi biết đây là ô tô bình thường, nhưng nơi này có khá nhiều thứ để che đây.” Anh vừa nói vừa nắm chặt tay cầm trên nóc xe, bởi vì phía trước xuất hiện một sườn dốc gần hai mét.

“A! Chết tiệt! Chúng ta không qua được!” Cô phẫn nộ lại uể oải kêu.

“Chúng ta có thể.” Anh duỗi thẳng chân, liều lĩnh dẫm lên bàn chân đang đạp chân ga của cô.

“Anh làm cái gì đấy?!” Cô sợ hãi kêu lên, vừa dứt lời chiếc xe đã tăng tốc xông lên, bay đến giữa không trung.

Cô có thể nghe thấy tiếng hét của mình, có thể cảm nhận được lỗ chân lông trên toàn thân mở ra vì hoảng sợ.

Xe bắt đầu rơi xuống, cô không ngừng la hét, sau đó chiếc xe lao thẳng xuống đất, cảm cô đập vào tay lái khiến cô suýt nữa cần phải đầu lười. Lực va đập quá lớn làm cho cô cảm thấy xương cốt khắp người rã hết cả ra rồi.

Nhưng cô còn sống, hơn nữa tuy rằng đầu xe bị lõm nhưng xe cũng không bị lật hay vỡ nát hoàn toàn như trong tưởng tượng của cô. Sau khi xe trượt đi một đoạn cô mới đạp phanh dừng lại. Điềm Điềm thở dốc, sau đó quay lại làm một chuyện mà từ trước đến giờ cô chưa bao giờ làm.

Cô đâm cho anh ta một phát thật mạnh.

“Anh điên à!”

Không ngờ cô sẽ ra tay, anh bị đấm một phát chính giữa mắt trái.

“Trời ạ, làm ơn!” Anh không kịp tránh, chỉ có thể ôm lấy bên mắt đau đớn, tức giận quát lại: “Cô muốn tôi giúp cô đếm xem trên xe có bao nhiêu vết đạn không? Mau lái xe!”

Cái mặt tên khốn này cứng như đá vậy!

Cô đau tới mức phải vấy tay, vừa nổi giận vừa nắm chặt tay lái, đạp chân ga, phần nộ thét gào: “Tôi sẽ, chỉ cần anh đừng nhúng tay lung tung! Cả chân nữa!”

Xe lại chạy như gió lốc, băng qua một cây xương rồng thấp bé.

Những kẻ kia hiển nhiên không điên cuồng được như anh ta. Từ gương chiếu hậu cô không hề thấy bọn chúng phi xuống đường dốc, nhưng tiếng động cơ cho thấy chúng đang ở xung quanh đây, có lẽ đã tìm thấy một con đường dốc ít hơn để xuống.

Anh ta dựa vào lưng ghế, khó chịu đề nghị, “Có lẽ chúng ta nên đổi người lái xe.”

“Ha!” Cô trào phúng cười một tiếng, “Sau đó để anh lao xe xuống vực sao?”

“Tin tôi đi, lao xe xuống vực còn hơn bị chúng bắt được!”

“Không phải anh nói rằng anh không biết những người đó là ai sao?” Cô tức giận chất vấn.

“Bây giờ thì tôi biết rồi.” Anh ngoài cười nhưng trong không cười trả lời.

“Bọn chúng rốt cuộc là ai?”

Anh khoanh tay, nhìn cô, mỉm cười đáp.

“Người xấu.”

Câu trả lời của anh ta đơn giản dễ hiểu, lại vô cùng không thành ý, làm như chỉ số thông minh của cô chỉ có 30 không bằng.

Cô quay đầu giận dữ lườm anh ta, “Tôi trông giống đồ ngốc lắm sao?”

“Câu hỏi của cô rất giống.” Anh cởi áo khoác tây trang, bọc lấy chai nước khoáng trên sàn xe rồi buộc chặt lại. Thấy cô định quay xe, muốn quay lại hướng cũ, anh lập tức hỏi: “Cô muốn đi đâu?”

“Trở về đường cái.” Cô tức giận nói.

“Chúng ta không thể trở về đường cái, bọn chúng không chỉ có một chiếc xe, nhất định sẽ có người mai phục ở đâu đó.”

“Vậy anh có đề nghị nào tốt hơn không? Thiên tài!”

“Lái vào đó.”

Anh chỉ vào phía bên trái trước mặt, nhưng ở đó chỉ toàn sỏi đá và cát, cỏ héo úa, cùng núi nham thạch hình dáng kỳ quái.

“Tôi không muốn bị lạc trong sa mạc, sau đó khát chết . . .”

Pằng pằng pằng!!!

“Á!”

Một tràng tiếng súng vang lên khiến bụi đất phía bên trái bay lên mù mịt, đồng thời làm cho cô sợ tới mức suýt nữa thì tim nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô quay đầu nhìn lại, chỉ thấy những kẻ truy đuổi họ xuất hiện từ đằng sau núi nham thạch bên trái, xui xẻo hơn là bọn chúng dùng súng tự động.

Cô nghĩ rằng bọn chúng chỉ có súng lục, hiện giờ mới biết vừa rồi là vì ở trên đường lớn, bọn chúng sợ có người nhìn thấy, cho nên mới không dùng vũ khí hạng nặng. Nhưng giờ ở nơi hoang vu không người này, những kẻ kia hoàn toàn có thể muốn làm gì thì làm.

Pằng pằng pằng!!!

Cô vội vàng xoay tay lái, trốn về phía tảng đá bên phải, nhưng gương chiếu hậu bên cô vẫn bị bắn trúng.

Đèn xi nhan, khoang sau, một nhánh cây xương rồng xui xẻo cùng tảng đá lớn đều bị bắn trúng.

Khi cô điên cuồng quay xe lại, cánh cửa bên phải đằng sau do không chịu nổi nhiều lần ma sát và đạn đã lỏng ra.

“Đúng là điên rồi!” Cô hoảng sợ nói: “Rốt cuộc anh đã làm gì? Những người này vì sao muốn đuổi giết chúng ta?”

“Bọn họ không muốn giết chúng ta, bằng không chúng ta đã sớm chết mấy trăm lần rồi!” Anh cúi đầu, hét lên: “Phiền cô nhanh chóng đi vào đó được không? Quay trở về đường cũ chúng ta nhất định sẽ chết!”

“Không phải anh vừa nói những kẻ đó sẽ không giết chúng ta sao?” Diễm Diễm vừa lái xe, vừa phẫn nộ hét.

“Cô à, ngoài cái chết, còn có những chuyện làm cho người ta sống không bằng chết. Tôi bây giờ còn chưa muốn thử, ok?”

Cô cũng không muốn.

Anh ta nói đúng, nếu quay lại bọn họ nhất định sẽ chết, cho dù không chết, cũng sẽ bị hành hạ sống không bằng chết.

9. Chương 3-3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Diễm Diễm tăng tốc trên con đường gập ghềnh, phía sau xe bay lên một đám bụi và đất đá. Ánh mặt trời chói chang như thiêu đốt làm đau mắt cô, mồ hôi trượt từ mặt xuống cổ. Đầu cô đang đau, tay đau, chân cũng đau, mà chiếc xe này lại có vẻ như sẽ rời thành từng mảnh bất kỳ lúc nào, con đường phía trước . . . Không, phía trước vốn không có đường!

Một đường dốc khác làm cho xe gần như lật ngược, va chạm làm cho người đàn ông bên cạnh đau đớn kêu lên, tiếng kim loại loảng xoảng chứng tỏ lại có bộ phận nào đó rơi ra khỏi xe. Cô ngẩng đầu nhìn về gương chiếu hậu, thấy tấm mui xe ở phía sau đang lặn trên mặt đất.

“Anh có sao không?” Nghe được tiếng kêu của anh, cô vội liếc mắt nhìn anh một cái, lo anh bị đạn bắn trúng, ai ngờ lại nhìn thấy trên tay anh ta có một khẩu súng lục màu bạc, anh ta đang kiểm tra những viên đạn.

“Đó là cái gì?!” Cô kinh ngạc hỏi.

“Một khẩu súng.” Anh buồn cười liếc nhìn cô một cái, thuận thực đẩy băng đạn về. “Colt 45, M1911A1.”

“Tôi biết đó là súng.” Cô không hài lòng nói: “Tôi không hỏi cái này, tôi muốn hỏi anh lấy nó ở đâu?”

“Nó vừa mới rơi ra khỏi ngăn kéo.” Anh chỉ vào ngăn kéo nhỏ phía trước.

“Bên trong có mấy viên đạn?”

“Mười lăm.” Anh quay đầu lại, cầm súng nhắm.

“Đừng chọc giận bọn chúng!” Cô nôn nóng cảnh cáo anh.

“Tin tôi đi, bọn chúng đã sớm bị chọc giận rồi.”

Anh nổ súng, viên đạn trúng cánh tay của gã đàn ông đang nắm cây súng tự động kia.

Cô vốn tưởng rằng tên bị bắn trúng sẽ văng máu tung tóe khắp nơi, nhưng từ nơi này lại không nhìn thấy gì cả. Cô còn chưa kịp mừng thầm bởi tài bắn súng chính xác của anh ta, đã thấy đối phương thay một người khác, vừa nói vừa mắng vừa tiếp tục nổ súng.

Pằng pằng pằng!!!!

Lần này, bánh xe sau bị bắn trúng.

Tiếng lốp nổ làm cho người ta kinh hãi, nếu ở trên đường nhựa bình thường, cô còn có thể kiểm soát, nhưng trên sa mạc sỏi đá gập ghềnh, kiểm soát một chiếc xe nổ lốp giống như kiểm soát một con hổ đang phát điên vậy. Cô phải rất cố gắng mới có thể tạm thời ổn định xe, nhưng vẫn có thể cảm nhận được những viên đá bị lốp xe cán văng lên đập vào gầm xe. Lốp xe nhanh chóng xì hết hơi, cô dường như thấy lốp cao su bên ngoài bị bóc ra, chỉ còn lại vành kim loại ma sát với mặt đất đá lóc lên tia lửa.

Trong lúc xe điên cuồng xóc nảy, anh ta tiếp tục bắn ba phát.

Xe của đối phương bị trúng đạn, trượt về phía bên phải, sau đó đâm vào một tảng đá lớn đằng sau, xoay vài vòng.

Cô suýt nữa nhảy lên hoan hô.

“Làm tốt lắm!”

Anh ta mỉm cười, “Phải cảm ơn huấn luyện viên bắn súng của tôi, bây giờ có thể phiền cô chạy xe tới hẻm núi kia được không?”

“Vì sao?” Cô không hiểu, “Hẻm núi kia có thể là tử lộ.”

“Xe chúng ta bị nổ lốp, chạy tiếp cũng không được lâu. Bọn chúng chỉ bị lật xe chứ chưa chết!” Anh nhăn nài giải thích, “Những tên đó có di động, một chiếc xe khác sẽ đến bất cứ lúc nào. Chúng ta phải xuống xe, nhanh chóng kéo dài khoảng cách. Vào hẻm núi chúng ta mới có cơ hội chạy trốn. Nhìn thấy ánh bạc đó không? Đó là nước sông phản xạ lên, trong hẻm núi có nước, là nơi trú ẩn gần nhất. Bọn chúng biết chúng ta có súng, cho dù muốn đuổi theo cũng sẽ kiêng kị.”

“Chết tiệt!” Cô mắng một tiếng, nhưng vẫn chạy xe vào hẻm núi theo lời anh ta.

Quả nhiên, không bao lâu sau cô thấy phía sau cách đó không xa bay lên một tầng bụi. Cô vội lái nhanh hơn, nhưng lốp bụi kia vẫn càng ngày càng gần.

Anh ta leo lên ghế sau, không biết định làm gì.

“Anh đang làm cái gì vậy?”

“Tìm xem có cái gì hữu dụng không.”

“Ví dụ như?” Cô liếc một cái, chỉ nhìn thấy mông anh ta. Anh ta sờ ra sau cốp, không biết đang tìm cái gì.

“Aha, tôi nhớ là mình đã ngửi thấy mà, quả nhiên ở trong này.” Giọng nói của anh mang ý cười, “Ví dụ như cái này!”

Sau khi anh quay lại, cô tò mò liếc nhìn một cái, thấy anh ta cầm một chai rượu.

“Ôi trời, những lúc thế này mà anh có thể duy trì tỉnh táo, tôi sẽ rất hạnh phúc.”

“Yên tâm, tôi không định uống.” Anh nở nụ cười, mở nút chai, dùng miệng cắn.

Cô hơi nhú mày, “Vậy anh lấy rượu làm gì?”

“Đây là rượu Absinthe [1].” Anh cầm chiếc khăn lấy được từ ghế sau, dùng rượu thấm ẩm ướt, sau đó nhồi một phần vào trong bình, phần còn lại ở bên ngoài. “Đây là một loại rượu đặc biệt, nồng độ cồn cao tới bảy mươi.”

[1] Absinthe tinh chế từ thành phần chủ yếu là hoa hồi cộng thêm các dược liệu từ cây ngải đắng. Nồng độ bình thường từ 45 độ – 75 độ, nhưng phổ biến nhất là khoảng 70 độ.

“Anh muốn dùng nó như một quả bom xăng?”

“Cũng gần như thế.” Anh ta quay đầu nhìn, sau đó ghé sát lại bên cô, chỉ vào phía trước: “Dừng xe ở lối vào hẻm núi.”

Cô phanh lại ngay cửa hẻm núi. Anh ta nói đúng, có một dòng suối nhỏ chảy ra từ thung lũng, giống như một dải lụa bạc lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Anh rút khẩu súng ở bên hông, cầm lấy quả bom xăng tự chế và chiếc áo khoác bọc ba chai nước khoáng xuống xe. Cô không có lựa chọn nào khác, đành phải xuống cùng anh ta.

Chiếc xe này cũng tã lăm rồi, có khởi động cũng không chạy được nữa.

Nhưng khi anh ta ném quả bom xăng vào trong xe, cô vẫn phát hoảng.

Nó lập tức nổ tung, rồi ngọn lửa nhanh chóng lan khắp xe.

“Chạy mau!” Anh túm lấy cô, xoay người bỏ chạy.

Lúc này đây cô không tranh cãi với anh ta nữa, bởi vì những kẻ đuổi theo họ đã xuất hiện.

Trước khi bỏ chạy, cô quay đầu nhìn lại, những kẻ đó nhảy xuống xe, đứng phía ngoài hẻm núi bị chiếc xe đang cháy chặn lại, nổi trận lôi đình.

Tiếng súng lại vang lên, cô nhanh chóng cúi người, vẫn thấy có viên đạn bắn trúng vách đá văng ra chút bụi.

Trong khe núi râm mát hơn rất nhiều, nhưng càng đi càng hẹp, tiếng nói và tiếng bước chân của họ vang vọng trong khe núi. Cô chạy ở mép nước, nước suối bắn tung toé lên người cô, ướt đầm cả đôi giày vải và chiếc quần thể thao dùng để tập yoga của cô.

Cô nghe thấy tiếng chửi thề của những tên đuổi theo, cô đoán bọn chúng đang nghĩ cách dập lửa. Chủ ý của anh vốn là để cầm chân những kẻ đó một lúc thôi chứ không được lâu.

Cô quay đầu nhưng không nhìn thấy gì cả, trong hẻm núi có nhiều khúc quanh, gần như cứ cách mấy mét là một khúc quanh mới.

“Dừng dừng lại.” Phát hiện cô quay đầu lại, anh kéo cô tiếp tục chạy vào trong hẻm núi.

Nhưng không lâu sau, hẻm núi càng hẹp hơn, con suối gần như chiếm hết diện tích.

Cô và anh chạy ở mép nước, lại nghe thấy tiếng bước chân và tiếng mắng dần dần tới gần.

Vốn dĩ nước chỉ tới mắt cá chân của cô, nhưng chỉ chốc lát sau đã ngập đến đầu gối. Chiều rộng của hẻm núi cũng từ mấy mét thu hẹp lại chưa đến hai mét. Phía trước còn thê thảm hơn. . . . Chắc không tới một mét. Cô chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào vách đá ẩm ướt, thậm chí ngẩng đầu cũng không nhìn thấy bầu trời nữa.

“Phía trước hết đường rồi sao?” Khi anh dừng lại, cô gần như tuyệt vọng hỏi.

Lúc này nước suối dường như đã ngập đến thắt lưng của cô.

“Suyt.” Anh rút khẩu súng ra, kéo cô đến góc khuất của hẻm núi, khẽ nói: “Đứng đây, đừng nhúc nhích.”

Tiếng chửi rủa, tiếng nước văng cùng tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Anh dựa sát vào vách đá màu vàng, chờ.

Cô đứng ở phía sau anh không nhúc nhích, thậm chí không dám thở nhưng lại cảm thấy tiếng tim đập của mình lớn đến mức có thể đánh thức người chết.

Bỗng dưng, anh xoay người ra ngoài, bắn hai phát.

Cùng lúc ấy, tiếng súng, tiếng la hét, tiếng chửi tràn ngập trong không khí. Trong hẻm núi, tất cả âm thanh đều được phóng đại lên gấp mấy lần, tiếng vang khiến cho mọi người biết rõ những người khác đã bắn bao nhiêu.

“Mẹ nó! Khốn kiếp! Nó còn đạn!”

“Đi ra ngoài! Mau đi ra!”

“Tao trúng đạn rồi!”

“Con điếm. . .”

Anh lùi về, mỉm cười với cô.

Trong thung lũng u tối, đôi mắt và mặt mày sừng tím của anh nhìn càng đáng sợ hơn. Nhưng giây phút ấy, không hiểu sao cô lại thấy anh thực đáng yêu.

Điều này thật nực cười! Hiện giờ cô đang chạy trốn chết! Rốt cuộc cô đang nghĩ cái gì thế?

“Mẹ nó, đôi cậu nam nữ bọn mày, tốt nhất là hãy mau ra đây. Chúng ta đều biết bọn mày không thể ở trong đó cả đời, tao khuyên bọn mày tốt nhất hãy ra đầu hàng.”

Anh trả lời bằng cách bắn thêm một phát.

Tiếng chửi thề cùng tiếng súng lại vang lên, nhưng những tên đó không dám tiến vào nữa.

Anh xoay người lại, ghé vào bên tai cô.

“Bọn chúng tạm thời không dám tới gần, chúng ta tiếp tục đi tiếp, ok?”

“Nếu hết đường thì sao?”

Cô sợ hãi hỏi, anh lại mỉm cười.

“Người ta đi sẽ thành đường mà thôi.”

[1]Colt 45, M1911A1:

p.s: Cố gắng hoàn sớm, em nó sẽ lên sàn đều đặn nha =3=

10. Chương 4-1

Rẽ qua mấy khúc cua, nỗi sợ của cô đã biến thành hiện thực.

Hẻm núi ở đây hẹp vô cùng, giống như một cái phễu lộn ngược. Không gian phía trên chỉ rộng khoảng mấy cm, phía dưới vốn có đường đi nhưng giờ cũng đã bị những cành cây và đất bồi chặn lại. Chúng nó giống như những bụi gai đã mọc cả trăm năm, vừa dày vừa chặt, từ đây thậm chí còn không nhìn thấy được đối diện.

“Phải làm sao bây giờ?” Cô run rẩy hỏi, một nửa là vì sợ hãi một nửa là vì nước lạnh. Ban đầu cô còn chưa cảm thấy nhưng khi cả người cô đã ngâm trong nước thì khí lạnh bắt đầu dâng lên từng cơn.

“Nước đang chảy.” Anh nhìn cô nói: “Điều đó chứng tỏ phía sau cũng có nước. Nước ở đây đã sâu đến ngực, tôi lặn xuống thử xem.”

“Lặn xuống?”

“Những cây khô này bị cuốn theo dòng nước donhững cơn dông mùa hè, bình thường chỉ nổi trên mặt nước, phía dưới có lẽ sẽ có đường.”

“Nhưng anh không biết những thứ này dài bao nhiêu mà.” Cô lo lắng nhíu mày.

“Cho nên tôi mới phải xem thử.” Anh ta đưa súng cho cô, “Tôi nhớ là cô biết cách dùng.”

Vậy tức là tới qua anh ta thực chất vẫn tỉnh táo sao?

Cô nhướn mày, cầm súng và cái áo khoác bọc nước khoáng của anh ta.

Anh ta hít một hơi thật sâu, sau đó lặn xuống nước. Nước ở đây trộn lẫn với cát, mỗi bước đi của bọn họ đều đã khiến cho nước đục ngầu. Vậy nên sau khi anh lặn, lập tức không thấy bóng dáng đâu nữa. Điềm Điềm ôm nước khoáng, cầm súng, dựa vào mỏm núi đá.

Anh ta không lên ngay, cô nghĩ điều đó chứng tỏ phía dưới quả thật có đường.

Gợn sóng lúc anh ta lặn xuống đã dần biến mất, cô thở dốc, sốt ruột nhìn về phía đường bọn họ vừa đi. Cô có thể nghe thấy tiếng động do những kẻ bên ngoài gây ra.

Anh ta nói đúng, bọn chúng không dám lại gần, không ai muốn trở thành tấm lá chắn. Hẻm núi này càng đi vào trong càng hẹp nên bọn chúng cho rằng anh và cô không có chỗ trốn, chuẩn bị ở ngoài ôm cây đợi thỏ.

Lạnh quá.

Cô ngẩng đầu nhìn lên, bầu trời chỉ là một khoảng màu xanh nho nhỏ. Bên ngoài mặt trời vẫn chói chang, cô ở trong hẻm núi lại lạnh đến phát run.

Đá ở đây là màu đỏ, bị nước mài mòn nhiều năm nên đã biến thành hình vòng cung. Nhìn chúng có vẻ mềm mại như miếng pho mát nhưng trên thực tế lại rất cứng.

Giống như những vách tường cao chót vót chọc thẳng lên trời, có lẽ cao bằng mấy tầng nhà.

Anh ta đã đi bao lâu rồi? Mười giây? Hai mươi giây? Ba mươi giây?

Cô nhắm mắt lại, tập trung lắng nghe nhưng không nghe thấy bất cứ động tĩnh gì của anh ở trong nước.

Một người có thể lặn dưới nước bao lâu? Hai phút? Ba phút?

Cô mở mắt ra, nắm chặt súng, cắn đôi môi bắt đầu run run.

Sao lại lâu như vậy?

Nếu anh ta chết chìm dưới những cành cây khô kia thì sao? Hay cô cũng nên bơi xuống xem? Hoặc mặc kệ anh ta rồi ra ngoài đầu hàng?

Không! Cô lắc đầu, suy nghĩ của người đàn ông này rất rõ ràng, tối qua rõ ràng anh ta tỉnh táo nhưng lại giả vờ như bị ngất. Cho nên anh ta mới biết cô cầm súng chạy xuống. Vừa rồi khi ở trên xe, anh ta cũng đã bọc nước khoáng lại. Anh ta ngay từ đầu đã lên kế hoạch chạy vào sa mạc cho nên mới mang theo nước.

Anh ta đã nói . . . Người ta đi sẽ thành đường mà thôi.

Cô thở sâu lấy lại bình tĩnh, người đàn ông kia biết mình đang làm gì.

Nhưng rốt cuộc anh ta đi bao lâu rồi?

Điềm Điềm nhìn lối bọn họ đi, rồi lại nhìn về phía con đường bị những cành cây khô chắn ngang, cắn răng một cái, thở sâu. Cô quyết định sẽ lặn xuống, nhưng ngay lúc ấy cô lại cảm nhận được dòng nước dao động.

Cô hoảng sợ, nắm chặt súng, quay đầu nhìn về phía đường vào, sợ có người đi vào, nhưng không có ai.

Sau đó, cô mới nhận ra dao động kia truyền đến từ nơi anh lặn xuống.

Không bao lâu sau, anh ta ngoi lên, thở dốc từng hơi.

“Anh có sao không?”

Anh ta gạt đầu, lau nước trên mặt, thở hổn hển nói: “Tôi không bơi tới đây, đám cây khô này dài tầm mười mét, nhưng phía sau có ánh sáng. Tôi tạm thời quay lại, nhưng muốn bơi qua hẳn là không có vấn đề gì. Chúng ta bơi cùng nhau, cô làm được chứ?”

Mười mét?

Tiêu chuẩn đường bơi là hai mươi lăm mét, thời sinh viên cô thường xuyên bơi lội, mười mét chưa đến một nửa, cô nghĩ chắc là không thành vấn đề, cho nên gạt đầu.

“Có thể.”

Anh lấy từ trong túi áo một cái túi nhựa, bỏ khẩu súng vào rồi buộc chặt, buộc áo khoác quanh eo, sau đó cảnh báo cô.

“Cô đi trước, đừng quay đầu lại. Có vài chỗ rất hẹp, đi sẽ nhanh hơn bơi. Đừng lo, cứ thả lỏng đường khí sẽ tiêu hao chậm hơn.”

Anh ta nói thật đơn giản, cô gật đầu nhưng tim lại đập nhanh.

Cô gái trước mặt đang bất giác run rẩy, sắc mặt cô tái nhợt, thân thể cứng ngắc, nhưng không hề lùi bước.

“Yên tâm, không sao đâu.” Anh cầm bàn tay run rẩy của cô, nháy mắt với cô: “Cho dù bọn chúng đuổi tới thì viên đạn cũng sẽ bắn vào hông tôi trước.”

Cô suyt nữa thì bật cười, anh có thể thấy khóe miệng của cô cong lên.

“Nào, hít sâu vài hơi, thả lỏng. Khi cần cô có thể giẫm lên khuôn mặt đẹp trai của tôi, nghĩ mà xem, có hấp dẫn không cơ chứ.”

Lần này, cô bật cười.

“Đúng là khó mà cưỡng lại được sự hấp dẫn ấy.” Cô nói.

Anh có thể cảm nhận được cơ thể cứng ngắc của cô đã thả lỏng đôi chút, cũng bắt đầu hít thở.

“Không thể nào, cô thật sự nhẫn tâm giẫm lên khuôn mặt đẹp trai này của tôi à?”

Cô nhúm mày, “Anh đã nói vậy, tôi không giẫm chẳng phải sẽ khiến anh thất vọng sao?”

“A, tình yêu à.” A Nam ôm ngực, làm ra vẻ bị tổn thương nói: “Cô đúng là một cô gái tàn nhẫn.”

Cô lại bật cười. Cô biết anh cố tình, anh dùng vẻ mặt khoa trương này để chọc cười cô, giúp cô bình tĩnh lại.

Cô nhắm mắt, hít sâu vài lần để ổn định tâm lý.

Nhịp tim dần trở nên đều đặn.

“Sẵn sàng chưa?” Anh hỏi.

Cô một lần nữa mở mắt ra, thế giới dường như trở nên tươi sáng hơn.

“Rồi.”

“Phía dưới rất tối, hơn nữa lại quanh co, đầu tiên là bên trái sau đó là bên phải, sau đó trái trái phải phải, cuối cùng quẹo trái. Cho nên là trái, phải, trái, trái, phải, phải, trái. Nhớ rồi chứ?”

“Trái, phải, trái, trái, phải, phải, trái.” Cô lặp lại.

Anh mỉm cười, “Không khó lắm, đúng không?”

Cô nhin không được mỉm cười đáp lại.

“Đi thôi, tôi sẽ ở ngay sau cô.”

11. Chương 4-2

Trong nước sáng hơn so với tưởng tượng của cô nhờ ánh mặt trời xuyên xuống nước. Cô có thể nhìn thấy rõ ràng đường dưới đám cây khô chồng chất. Cô bơi về phía đó. Con đường ấy giống một hang động tối tăm, nhưng rộng hơn phía trên. Cô từ từ bơi về phía trước, xuyên qua phía dưới đám cây, tới đáy, sau đó rẽ trái.

Suốt đường bơi dài, cô gần như không nhìn thấy bất cứ thứ gì, chỉ có thể dò dẫm một cách cẩn thận và chậm chạp. Điều duy nhất làm cô yên tâm là anh ta ở ngay phía sau.

Anh ta nói đúng, một số chỗ khá hẹp, dùng tay chân để bò còn nhanh hơn bơi.

Tuy rằng từng nhầm phương hướng một lần, nhưng quá trình đơn giản hơn cô tưởng. Cô chỉ cần lần theo vách đá để tìm đường ra. Nhưng cô sắp hết đường khí rồi, tốc độ cũng bất giác nhanh hơn.

May sao, tại khúc ngoặt thứ bảy, cô thấy được ánh sáng ở phía trước. Cô thả lỏng đôi chút, nhưng ai ngờ đoạn đường cuối thẳng tắp này lại dài như không có điểm cuối. Đường như cô bơi thế nào cũng không đến đích được. Cô càng lúc càng vội vàng, phổi cũng vì thiếu đường khí mà càng ngày càng khó chịu.

Còn chưa đến được lối ra, mắt cô đã bắt đầu mờ hồ.

Ngực cô nóng rát, càng ngày càng hoảng loạn.

Không, cô không thể dừng lại, lối ra này chỉ vừa cho một người, nếu cô ngừng lại, anh ta sẽ bị cô chặn đường.

Cô không thể dừng ở đây!

Điềm Điềm không ngừng nhủ thầm, cố gắng đập nước. Tuy ngực đau khủng khiếp nhưng vẫn cố gắng tiếp tục bơi về phía lối ra sáng ngời.

Đúng lúc ấy, cô uống phải một ngụm nước, không nhịn được bắt đầu ho khan. Nhưng miệng vừa mở ra nước liền tràn vào ngực. Cô khua khoắng tay chân, cố gắng giữ bình tĩnh, hoặc là bơi lên trên. Nhưng không được, cô không phân biệt được phương hướng nữa, xung quanh dường như xoay tròn, hòa trộn vào với nhau.

Khó chịu quá.

Cô lại uống phải một ngụm nước lớn nữa, nước mắt trào ra vì đau đớn, ý thức dần dần trở nên mơ hồ. Ngay lúc cô cho rằng mình sẽ chết đuối ở hẻm núi không biết tên này thì một bàn tay to mạnh mẽ từ phía sau túm được cô.

Anh ta ôm lấy cô, rẽ nước bơi lên.

“Không được ngắt!” Anh ta rít gào bên tai cô.

Ánh mặt trời chưa bao giờ rực rỡ chói mắt như thế, cô nổi lên mặt nước nhưng vẫn không thở nổi. Anh ta ôm cô nổi trên mặt nước, thân thể cường tráng áp sát vào sau lưng cô, cánh tay mạnh mẽ cứng như thép từ phía sau ôm chặt lấy phần ngực bụng của cô. Anh ta siết hai tay lại, không chút khách khí dùng sức ấn lên tim, ngực, cùng dạ dày của cô.

Một lần.

“Hít vào!” Tiếng anh như sấm bên tai.

Lại một lần nữa.

“Hít vào!”

Như một mệnh lệnh không cho phép do dự.

Dưới sự giúp đỡ của anh ta cô nôn nước ra, bắt đầu ho khan, hít vào từng hơi.

Mặt cô đầm nước mắt và nước suối, cô ho, thở dốc, phổi nóng rát co rút lại, nhưng cô vẫn tham lam hít vào luồng không khí ngọt ngào.

Cô kiệt sức xụi xuồng, nhưng anh ta vẫn ôm cô nằm ngửa nổi trên mặt nước.

Cảnh tượng trước mắt là tác phẩm đẹp nhất của mẹ thiên nhiên.

Vách tường đá trơn nhẵn cao mấy mét kéo dài về phía trước, ánh mặt trời xuyên qua miệng hẻm núi chiếu xuống mặt nước phản xạ ánh nước màu trắng lên vách đá vàng cam, không ngừng biến hóa giống như kính vạn hoa.

“Xương sườn..... Của tôi..... Nhất định bị anh làm gãy rồi.....” Cô tựa đầu trên vai anh ta, vừa ho vừa nói.

“Rất xin lỗi.” Anh ta bật cười, nụ cười kia không hề có chút hối lỗi nào. Không những thế, anh ta còn buông lỏng một tay ra, chạm đến xương sườn của cô, ngay dưới ngực.

Cô nên kháng nghị, nhưng cô hoàn toàn không còn sức nữa.

“Tôi nghĩ nó chưa gãy đâu.” Anh ta cười nói, “Nhiều nhất là thâm tím một tẹo mà thôi.”

Cô liếc mắt khinh bỉ, nhưng sau khi hồi phục được chút sức lực vẫn cảm ơn.

“Cảm ơn anh.”

“Tôi chỉ báo đáp hành động dũng cảm của cô đêm qua thôi.” Anh ta cười nói.

“Tôi cũng không giúp được gì mà.” Cô nhắm mắt lại, thành thật thú nhận, “Lẽ ra tôi nên gọi cảnh sát.”

Anh ta lại bật cười, trong nháy mắt ấy môi anh ta lướt qua cổ cô.

Cô cho rằng đó là ảo giác, cũng có thể là anh ta không cẩn thận đụng vào. Tuy cô nghĩ vậy nhưng cũng dần nhận ra được sự tồn tại của cơ thể cường tráng phía sau. Cho dù ở dưới làn nước lạnh như băng, cơ thể anh ta vẫn rất ấm áp.

Cô mở mắt ra, nói: “Tôi có thể tự bơi được.”

“Cô chắc không?”

Trong giọng nói của anh ta hình như có chút tiếc nuối?

Cơ thể cô mềm nhũn, tim đập mạnh, thử dùng sức quẫy nước nhưng vẫn có chút đau.

Tuy vậy, cô vẫn gật đầu.

Anh ta thả tay ra, Diễm Diễm bắt buộc mình rời khỏi vòng ôm cường tráng an toàn của anh ta. Ngón tay anh ta lướt qua nhũ hoa căng cứng vì nước lạnh của cô.

Cô không thể không đỏ mặt.

Được rồi, có lẽ không an toàn như cô tưởng.

Cô hít sâu hai hơi, lau nước trên mặt đi, sau đó mới xoay người lại. Anh ta làm như không có chuyện gì, quan sát bốn phía và tầng núi đá phía trên. Cô không khỏi hoài nghi mình đã lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

Cô nhìn xung quanh, tò mò hỏi:

“Nơi này có lối ra không?” Trong tầm mắt của cô thì chưa thấy chỗ nào giống đường ra cả.

“Có.”

“Ở đâu?”

Cô quay ngoắt lại, thấy anh ta mỉm cười đưa tay chỉ lên trời xanh phía trên hẻm núi.

“Ở đó.”

Diễm Diễm nhú mày, tức giận nhìn anh ta, “Anh này, ý tôi là đường ra chúng ta có thể đi được cơ.”

“A Nam.” Anh ta để lộ hàm răng trắng nõn, lặp lại lời nói lúc trước, “Tôi tên Tăng Kiếm Nam, cô có thể gọi tôi là A Nam. Tôi cho rằng sau khi trải qua những chuyện này, chúng ta thật sự không cần quá khách khí.”

“Được rồi, anh Tăng Kiếm Nam, cửa ra theo như lời anh nói ít nhất phải cao năm sáu tầng. Vách đá sau khi dính nước sẽ ướt và trơn như bốn tấm, hoàn toàn không có điểm tựa. Cho dù là dân leo núi chuyên nghiệp, mang theo đầy đủ trang bị cũng chưa chắc leo lên được chứ đừng nói đến chuyện chúng ta chỉ có tay không, lên bằng cách nào đây?”

“Nếu cô thật sự nghĩ như vậy thì đã quá coi thường những chuyên gia leo núi rồi.” Anh ta vừa nói, vừa bơi về phía trước, sau đó dừng lại ở một khe hẹp, vỗ vỗ tường đá, quay đầu nhìn cô nói: “Nơi khác có lẽ chúng

ta không lên được, nhưng chỗ này đủ hẹp, quần áo và giày trên người chúng ta đều có thể gia tăng lực ma sát. Chỉ cần chân đủ dài, chúng ta có thể dựa lưng vào một bên, chân để bên kia, từ từ trèo lên.”

Người này nhất định đang nói đùa!

Nhưng anh ta dường như không hề có ý đùa giỡn, chỉ đứng ở đó, khoe miệng cười bất đắc dĩ, “Tôi vừa nhìn rồi, nước theo mạch nước ngầm từ bên kia chảy tới, chúng ta đương nhiên có thể tiếp tục bơi về phía trước, nhưng tôi nhớ cô không lặn tiếp được nữa. Đúng chứ?”

Đúng.

Cô không muốn thừa nhận, nhưng chỉ có thể lắc đầu.

Cho dù đánh chết cô, cô cũng không muốn trải qua tình huống khủng bố kia một lần nữa.

“Trước khi những kẻ kia phát hiện chúng ta đã biến mất thì tốt nhất nên kéo giãn khoảng cách. Leo lên là phương pháp nhanh nhất, cho dù bọn chúng đuổi đến đây cũng sẽ không ngờ chúng ta đã trèo lên, điều đó có thể giúp ta tranh thủ thêm thời gian.”

Cô trừng mắt nhìn anh ta, rồi nhìn vách đá cao sừng sững kia, chỉ cảm thấy choáng váng hoa mắt.

Vách đá hai bên bờ sông đều quanh co gấp ghe hướng về phía trên, tuy rằng phía dưới rất hẹp nhưng càng lên cao càng rộng.

Mặt cô trắng bệch, giọng nói yếu ớt: “Phía trên quá rộng, tôi không thể nào leo lên được đâu, chân tôi không đủ dài.”

Anh ta không ngẩng đầu lên, chỉ nhìn cô, “Đá phía trên không trơn như phía dưới dính nước, vách tường ở đó khá thô ráp, sẽ có chỗ bám leo lên.”

Anh ta đưa tay về phía cô, đôi mắt đen nhìn thẳng vào cô.

“Cô leo lên trước, tôi ở phía dưới, nếu cô rơi xuống tôi sẽ đỡ cô.”

12. Chương 4-3

Cô im lặng.

Anh cũng không thấy ngạc nhiên.

Cô có thể chịu đựng được đến lúc này anh đã rất bất ngờ rồi; ngoại trừ phẫn nộ, tức giận và la hét, cô vẫn theo anh đến tận đây.

Nói thật, anh thật sự rất bội phục cô, nếu đổi là cô gái khác chỉ sợ đã sớm bỏ cuộc.

Môi cô tím tái, thân thể vì lạnh và lo sợ mà run rẩy; vừa rồi cô suýt chết đuối, bây giờ anh lại muốn cô leo lên vách đá cao năm, sáu tầng.

Nói thật, cho dù cô từ chối cũng rất bình thường.

Anh không định để cô lại đây, nhưng khi cần anh vẫn sẽ tự mình leo lên, mạo hiểm quay lại đường lớn tìm người tới cứu cô. Nhưng anh lo cô không chờ được đến lúc anh quay về, anh cũng không chắc mình có thể xuống núi tìm cứu viện trước khi mặt trời lặn hay không. Trong sa mạc nhiệt độ không khí giảm rất nhanh, cô lại ngâm mình dưới nước, cơ thể sẽ mất nhiệt nhanh chóng. Hướng hồ những kẻ bên ngoài kia có thể tiến vào bất cứ lúc nào, bọn chúng có lẽ sẽ dừng lại khi thấy hẻm núi bị chặn, nhưng cũng có thể sẽ mạo hiểm lặn xuống nước.

Cô nhìn anh, im lặng, một lúc lâu sau mới thở dài, bơi về phía anh.

“Anh có thể sẽ bị tôi hại chết đấy.” Cô cảnh cáo anh. “Tay chân tôi yếu, có thể rơi xuống đê vào anh bất cứ lúc nào.”

Anh cười, “Cô chỉ cần nhớ mỗi lần chỉ di chuyển một bộ phận, tay hoặc chân, đừng đồng thời di chuyển cả tay và chân, mỗi lần di chuyển một điểm tựa, sẽ dễ hơn nhiều so với tưởng tượng của cô.”

“Bây giờ phải làm thế nào?” Diễm Diễm hít một hơi thật sâu rồi hỏi.

“Dựa lưng vào đây.” Anh ta tránh ra, hướng dẫn, “Chân để ở bên kia.”

Dưới sự trợ giúp của anh, cô dựa lưng vào vách đá bên này, chân để bên kia, đầu tiên là một chân, sau đó là chân còn lại. Đá dính nước rất trơn, nhưng may là khi cô vội vã lao xuống tầng đã đi giày chạy, đó là một lựa chọn đúng đắn, mặc dù vừa rời khỏi nước nên cơ thể rất nặng, nhưng cô vẫn ổn định được thân thể.

“Bây giờ đưa tay trái lên trên. Sau đó là tay phải. Lấy tay chân chống cho thân thể. Chân trái lên trên, ổn định xong lại đổi chân phải.”

Ok, cái này đơn giản, cô làm được, so với lặn xuống nước thì dễ hơn, ít nhất cô có thể thoải mái hít thở.

“Một lần chỉ di chuyển một điểm thôi.” Anh ta nói với cô, “Đừng sốt ruột, cô có chạy bộ đúng không?”

“Ừm.” Cô nhìn lên trên, tập trung di chuyển tay chân.

“Cái này giống chạy bộ, chúng ta không chạy nước rút, tới được đích mới là quan trọng nhất.”

Cô gật đầu, không nhìn xuống, rất nhanh đã cách mặt nước hơn hai mét.

Anh hy vọng điều đó có nghĩa là cô không sợ độ cao. Cô vẫn còn đang run rẩy, nhưng là do lạnh. Anh nhìn thấy mỗi khi gió thổi qua, trên cánh tay cô sẽ nổi da gà.

Cô gái này có một cơ thể rất đẹp, ngực tròn, mông cong, đường cong xinh đẹp, tay và chân dài. Không giống dáng người mình đây phổ biến hiện nay, cơ thể cô có lồi có lõm, thậm chí có chút cơ bắp.

Cảnh tượng trước mắt thật sự rất hấp dẫn, nếu không phải đang chạy trốn thì anh sẽ tiếp tục ngắm.

Nói đi cũng phải nói lại, nếu quả Ớt Nhỏ này biết anh đang từ dưới ngắm nhìn phong cảnh tươi đẹp, chỉ sợ sẽ không muốn tiếp tục leo lên nữa đâu.

Anh lặng lẽ cười tự giễu, tiếp tục leo lên vách đá, đồng thời nói chuyện phiếm để dời sự chú ý của cô.

“Cô bình thường vận động bằng cách nào? Chạy bộ sao?”

“Bơi.”

“Chẳng trách.”

“Chẳng trách cái gì?”

“Cô có cơ bắp.”

Cô suýt nữa trượt tay, vội vàng giữ cân bằng, vừa tiếp tục leo lên vừa hỏi: “Anh nói anh tên Tăng Kiếm Nam phải không?”

“Đúng vậy. Tăng trong Tăng Tử [1], Kiếm trong đao kiếm, Nam trong đông tây nam bắc.”

[1] Tăng Tử (), tên thật là Tăng Sâm () (505 TCN – 435 TCN), tự Tử Dư, người Nam Vũ thành, nước Lỗ (nay là huyện Bình Ấp, tỉnh Sơn Đông), là học trò xuất sắc của Khổng Tử

“Anh Tăng Kiếm Nam.”

“Hử?”

“Phiền anh. . .” Cô ngửa đầu nhìn hẻm núi phía trên, gần như nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Tạm thời ngậm cái miệng chó của anh lại, được không?”

“Rất xin lỗi.” Anh cười ra tiếng, “Tôi không nhịn được.”

“Chỉ cần vài phút là tốt rồi.”

“Ok, ok.” Anh ta cười nói: “Tôi ngâm ngay đây.”

Anh ta im lặng chỉ được có vài giây.

“Tôi có thể hỏi cô một vấn đề không?”

Cô nhú mày không nói, tiếp tục tập trung leo lên.

Trong hẻm núi màu cam chỉ có tiếng thở dốc của cô và âm thanh di chuyển chậm chạp.

Tuy rằng cô không trả lời, anh ta vẫn ‘bất khuất’ mở miệng dụ dỗ, “Một vấn đề thôi.”

Cô tò mò không hiểu anh nhất quyết muốn hỏi vấn đề gì, không nhin được mở miệng hỏi.

“Vấn đề gì?”

Nhìn người phía trên, cặp mông không ngừng di chuyển lên trên trong lớp quần ướt đang nhỏ giọt, anh thật sự rất khó tập trung nhưng lại không nỡ dời mắt, chỉ đành cố gắng đẩy những ảo tưởng và vấn đề tình dục ra khỏi đầu, hỏi một vấn đề tương đối không dâm dăng.

“Có thể cho tôi số điện thoại của cô được không?”

Cô hơi sững sốt, “Anh muốn số điện thoại của tôi làm gì?”

“Hẹn cô đi ăn.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diễm Diễm bỗng đỏ ửng, không biết nên tức giận hay nên cười.

“Đầu anh có vấn đề à?”

“Không có.”

Cô gần như có thể nhìn thấy từ bầu trời xanh trên đầu hình ảnh khóe miệng anh ta cong lên, khuôn mặt tươi cười rất lưu manh. Cô rất muốn lườm cho anh ta một cái, nhưng không dám nhìn xuống, dù sao có cúi đầu cũng không nhìn thấy mặt anh ta.

Diễm Diễm không biết mình nên nghĩ như thế nào, chỉ cảm thấy tình huống lúc này vô cùng vớ vẩn nhưng lại làm cho người ta bất giác mặt đỏ tim đập.

Đúng lúc này, bàn tay sờ lên trên chạm vào góc cạnh thô ráp của một tảng đá. Cô thở phào nhẹ nhõm, bởi vì từ chỗ này leo lên trên sẽ dễ dàng hơn, điều đó cho thấy cô đã vượt qua được nửa chặng đường.

Cô không biết mình đi nhanh như vậy đấy.

Điều đó không có nghĩa là cô không mệt, tay cô đang run rẩy, chân cũng bối vì dùng sức mà ê ẩm, nhưng đã đi được nửa chặng đường thật sự làm lòng người phấn chấn.

Diễm Diễm lại ngẩng đầu nhìn lên trời xanh đang rộng dần, cô vừa thở vừa tìm kiếm đường dễ di chuyển hơn. Trong khi đó, anh ta ở bên dưới lại tiếp tục hỏi.

“Sao nào?”

“Sao nào cái gì?”

“Có thể cho tôi số của cô chứ?”

Đường này dễ leo, một tay cô bám vào đầu rãnh lõm, dùng cả tay lẫn chân nâng cả cơ thể lên trên sau đó chân phải dẫm lên một điểm tựa khác, lại không nhin được hỏi: “Anh có biết là chúng ta đang chạy trốn không?”

“Tất nhiên.” Anh ta theo sát, đồng thời chú ý đường di chuyển của cô.

“Vậy mà anh vẫn muốn biết số điện thoại của tôi?” Chân trái của cô trượt một cái, nhưng bả vai của anh ta kịp thời xuất hiện.

“Đúng vậy.” A Nam thấy cô kinh hãi cúi đầu, anh nhìn cô cười, “Đừng nhìn xuống, tiếp tục leo lên.”

Cô tiếp tục leo lên, lại không nhận được hỏi: “Anh hỏi số điện thoại của tôi chỉ vì muốn mời tôi ra ngoài ăn?”

“Nếu cô muốn.”

Điềm Điềm đỏ mặt, thở hổn hển tìm một điểm tựa khác để đặt chân, leo lên trên, cô im lặng vài giây rồi đọc một dãy số.

Anh nhếch miệng cười, khi cô không tìm thấy điểm tựa, anh nhanh chóng theo một đường khác khó khăn hơn để leo lên đỉnh, sau đó quay lại vươn tay về phía cô.

Điềm Điềm nắm lấy tay anh ta, anh ta kéo cô lên một cách dễ dàng.

Cô quỳ trên đá cát đỏ thở hổn hển.

Trời xanh trước mắt kéo dài đến tận đường chân trời phía xa, mặt trời trên đỉnh đầu sưởi ấm cơ thể lạnh như băng đang run rẩy của cô.

Toàn thân cô mệt mỏi, nằm bẹp trên mặt đất.

Người đàn ông giống như người nhện kia đứng chắn ánh mặt trời, nhìn cô cười, nói.

“Xem đi, leo lên đây dễ hơn nhiều so với trong tưởng tượng của cô.”

13. Chương 5-1

“Anh đang chắn mất ánh mặt trời của tôi.”

“Chỉ một lát nữa thôi cô sẽ cảm thấy nó rất đáng ghét đấy.” A Nam vừa cười vừa đưa tay về phía cô, “Dậy nào, chúng ta phải rời khỏi nơi này.”

“Anh là quỷ sao?” Tuy nói vậy nhưng cô vẫn nắm lấy bàn tay to đã từng cứu cái mạng nhỏ của cô rất nhiều lần. Cô đứng lên, trong lòng có chút cảm khái lắm lắm: “Tối hôm qua lẽ ra tôi không nên xen vào việc của người khác.”

“Đúng vậy.” Anh lấy nước khoáng từ túi áo khoác ra, vắt chiếc áo ướt đẫm ấy rồi buộc lên đầu cô. “Nhưng tôi rất biết ơn cô.”

Cô không đáp, chỉ ngược mắt nhìn những giọt nước đang chảy ra từ chiếc áo khoác, thậm chí lười hỏi xem anh ta làm vậy để làm gì, chỉ có điều tên đàn ông lắm miệng kia lại tự mình giải thích.

“Hàng năm số người chết vì mất nước trong sa mạc nhiều không đếm xuể. Chúng ta phải giữ cho phần đầu được mát. Làm thế này để phòng ngừa ánh mặt trời chiếu thẳng vào đầu khiến cơ thể mất sức.”

Anh ta nhặt chai nước khoáng dưới đất lên, dùng mảnh vải dài buộc vào lưng.

“Cô có khát nước không?”

Cô trợn trừng mắt, “Tôi vừa uống rất nhiều nước rồi, nếu cần tôi có thể phun ra cho anh một ít.”

A Nam nhìn không được bật cười, cô gái này thật đúng là một người đồng hành thú vị.

Điềm Điềm nhìn người đàn ông vừa cười vừa kiểm tra dao găm súng lục, tò mò không hiểu sao anh ta lại biết nhiều như vậy.

Nếu cô nhớ không lầm, anh ta vừa rồi đã cứu cô dưới nước, nếu đổi lại là người khác có lẽ cô đã chết đuối rồi. Người bình thường sẽ không biết cách này, cũng không biết dùng phương pháp đơn giản như vừa rồi để leo lên vách đá, lại càng không thể biết cách tắm ướt vải để đề phòng suy kiệt vì nóng hay mang theo nước dự trữ.

Anh ta sắp xếp lại đồng trang bị, nhìn xung quanh, nói: “Tôi không muốn đi bộ vào giữa trưa, làm vậy rất tiêu hao thể lực, nhưng trước tiên chúng ta phải rời khỏi nơi này đã.”

Rời khỏi nơi này? Anh ta nói nghe thật đơn giản.

Nơi này ngoại trừ đá to thì chỉ còn đá nhỏ, thỉnh thoảng có vài cây xương rồng, nhìn thế nào cũng thấy lâu ngày chưa mưa. Phóng tầm mắt ra xa cũng chỉ thấy một mảng hoang vu, cô hoàn toàn không thấy bất kỳ sinh vật nào, ngay cả tháp điện hay đường cái cũng chẳng có.

Phía sau hai người là mỏm núi lởm chởm, phía trước là hẻm núi, hai bên trái phải là sa mạc mênh mông, tuy rằng ở giữa vẫn có chút cây cỏ khô và các nhánh xương rồng, nhưng nhìn có vẻ không khả quan chút nào.

“Cho nên chúng ta phải đi bộ xuyên qua sa mạc? Sao anh biết nên đi về hướng nào?”

Cô vốn dĩ đã không rành phương hướng lắm, chứ đừng nói đến chuyện ra khỏi sa mạc hoang vu chim không thềm để trứng này để quay lại với thế giới văn minh.

“Nhìn thấy cây xương rồng to bằng đầu người ở kia không?” Anh chỉ vào sườn dốc phía bên trái cách đó không xa, “Loại cây xương rồng này thường vươn về phía nam.”

Cô nhìn cây xương rồng anh ta chỉ, hồ nghi hỏi: “Cho nên?”

“Salt Lake City ở phương bắc, những tên đó muốn tới Salt Lake City, tôi nghĩ chúng ta có thể đi hướng ngược lại.”

Điềm Điềm chỉnh lại chiếc áo ẩm ướt trên đầu, nhin không được hỏi lại: “Nói lại lần nữa xem thật ra anh làm nghề gì?”

“Điều tra những sự kiện ngoài ý muốn.” Anh cười nhìn cô, đôi mắt đen híp lại thành một đường cong cong giống như trăng lưỡi liềm. “Tôi làm việc ở công ty điều tra Hồng Nhân.”

Công ty điều tra? Có thể coi là một loại trinh thám không?

Nếu dựa vào chính cô, tuyệt đối sẽ không thoát khỏi cái nơi quái quỷ này. Nhưng hiển nhiên anh ta biết nên làm thế nào, ít nhất là biết hơn cô.

Điềm Điềm gật đầu, “Được rồi, chúng ta đi về phía nam.”

Anh vừa lòng cong môi cười, nhanh chóng đi về phía nam.

Anh nói đúng.

Cô thật sự đã bắt đầu thấy ghét ánh mặt trời trên đầu.

Đúng là một đoạn đường tiêu hao thể lực.

Nơi này ngoại trừ xương rồng cùng cỏ khô ra thì chỉ có những cây đại thụ cao tới vài mét, trên ngọn mọc đầy những chiếc lá nhọn như kim mà thỉnh thoảng cô nhìn thấy cách đó không xa.

Mặt trời thật lớn, bầu trời rất xanh, các vách đá màu vàng cam trải dài thật dài. Cô đi theo anh qua những dốc đá, nhiều lúc cô phải sử dụng cả tay và chân.

Quần áo đều đã ướt đẫm, nhưng dưới ánh mặt trời gay gắt lại khô rất nhanh. Vốn dĩ những bộ áo quần này được thiết kế để thông khí, nhưng chiếc mũ tạm thời trên đầu vẫn còn hơi ẩm.

Từ khi bắt đầu đi, anh trở nên rất ít nói. So với vẻ huyền ảo luôn mờ mịt lúc này quả thật giống như hai người khác nhau vậy. Nhưng thật ra, chính cô cũng không còn sức để mà nói chuyện nữa.

Từng giọt từng giọt mồ hôi của Điềm Điềm chảy xuống, cô cũng bắt đầu cảm thấy khát nước.

Cô không biết mình đã đi được bao lâu rồi, mặt trời trên đỉnh đầu dường như vẫn đứng yên một chỗ, cuối cùng, ngay cả năng tay chân cũng cảm thấy như nặng ngàn cân.

Nếu không phải sợ những tên bắt cóc sẽ đuổi theo, cô thật sự rất muốn yêu cầu nghỉ ngơi.

Anh chân dài, bước đi không ngừng, cho dù là ở trên tảng đá gập ghềnh cũng như bước trên đất bằng.

Cô liên tục tự nhủ không được để ý đến đôi chân mình đau đến mức nào, tay bắn ra sao, trên người ẩm ướt rồi khô rồi lại tiếp tục ẩm ướt khó chịu đến nhường nào, chỉ cố gắng cầm đầu đi theo anh.

Suốt đường đi, anh không ngừng quay đầu nhìn xem cô có đuổi kịp hay không, nhưng lại không hề có ý dừng lại.

Có mấy lần, cô thật sự rất muốn lấy tảng đá ném anh, bảo anh dừng lại, để cô nằm xuống nghỉ ngơi, hoặc gục xuống khỏi dậy nữa. Nhưng sự tự tôn của cô không cho phép nên cô cắn răng cố gắng đi tiếp.

Ngay khi cô cảm thấy đầu óc choáng váng sắp té xỉu đến nơi thì tên đàn ông đi thoăn thoắt giống quỷ kia rút cuộc cũng ngừng lại.

“Uống nước đi.”

Hai người đi đến một nơi bằng phẳng gần đó, tìm một chỗ râm dưới vách đá to như sân bóng rổ để ngồi. Anh đưa nước khoáng cho cô.

Tay cô run rẩy cầm chai nước, uống ừng ực.

“Đừng uống nhanh quá, nước uống quá nhanh sẽ bị nôn đấy.” Anh xoay người nhặt hai hòn đá nhỏ, ném vào sâu trong bóng râm, đợi một lúc, lại ném một lần nữa rồi mới quay đầu nói với cô: “Chúng ta có thể nghỉ ngơi trong này một lát, đợi cho nắng bớt gắt sẽ đi tiếp.”

Cô gật đầu ngồi xuống bên cạnh anh.

14. Chương 5-2

Dưới tảng đá không bị mặt trời chiếu đến vô cùng râm mát, tuy thỉnh thoảng vẫn có cơn gió nóng thổi tới nhưng so với việc đi dưới trời nắng gắt vẫn tốt hơn nhiều.

Cổ họng vốn dĩ khô rát như bị bỏng nhờ có nước mà trở nên dễ chịu hơn. Cô ngồi dựa vào tảng đá mát lạnh, nhìn trời xanh mây trắng trên cao.

Cô rất muốn uống thêm một chút nước nữa nhưng lại không dám uống nhiều, bởi vì bọn họ chỉ có ba bình nước khoáng. Cô không biết phải đi bao lâu mới có thể quay về thành phố, cũng không dám hỏi anh, sợ rằng sau khi hỏi cô lại không có đủ dũng khí để đi tiếp.

Trong bóng râm dưới tảng đá giống như một ốc đảo nhỏ, cô không nhận được thở phào nhẹ nhõm.

Người đàn ông bên cạnh tỏa ra hơi nóng, cô liếc mắt nhìn anh ta, thấy anh ta vắt hai tay ra sau đầu, duỗi thẳng đôi chân dài, bộ dáng giống như đang đi nghỉ ở khách sạn, thậm chí anh ta còn ngáp một cái.

Nếu không phải cái áo sơ mi của anh ta đang ướt đầm mồ hôi, cô sẽ cho rằng người đàn ông này không hề đi cùng cô suốt đoạn đường này giờ.

“Lúc này vì sao anh lại làm vậy?” Diễm Diễm đưa nước cho anh.

“Sao?” Anh nhận lấy chai nước, đưa lên miệng uống một ngụm.

“Quăng đá vào bên trong.”

Cô có thể thấy ngụm nước kia thỏa mãn cơn khát của anh, anh cũng không uống nhiều, chỉ nhấp một ngụm, nhưng vẫn có chút nước đọng lại trên cánh môi bị thương của anh.

Anh đưa lưỡi liếm lấy chút nước đó, thuận tiện liếm đôi môi khô.

Cô không kìm chế được mê muội nhìn chiếc lưỡi đang di động trên bờ môi anh, không biết mình đang khát vọng nước hay là sự gợi cảm của anh...

Gợi cảm?

Ôi trời, cô đang nghĩ cái quái gì vậy?

Phát hiện ra mình đang chảy nước miếng nhìn người đàn ông bên cạnh, Diễm Diễm giật mình bừng tỉnh, kích động rời mắt khỏi đôi môi gợi cảm của anh.

Aiz, làm ơn, đừng nghĩ tới đôi môi khêu gợi, da thịt nóng bỏng, cánh tay cơ bắp cường tráng, bàn tay mạnh mẽ, còn có vị trí cứng rắn nào đó trên người người đàn ông kia nữa.

Cô nhất định là bị phơi nắng đến lú lẫn rồi.

“Đó là để chắc chắn không có côn trùng hay con vật nào vào đây tránh nắng giống chúng ta. Tôi cũng không muốn khi đang nghỉ ngơi lại bị rắn đuôi chuông hay bọ cạp cắn cho một phát.”

“Cái gì?” Diễm Diễm nghe được tiếng anh đóng nắp chai. Trong nháy mắt đó, cô thậm chí đã quên bồng câu hỏi của mình, lúc này mới đột nhiên nhớ lại, “À, cho nên quảng đá là để xem có động vật khác hay không.”

“Đúng, cô không sao chứ?”

“Sao?” Cô kích động quay đầu nhìn anh.

“Cô có vẻ hơi hoảng hốt.”

Cô hơi khựng lại, gượng cười nói: “Tôi chỉ đang nghĩ, có phải chúng ta nên tiếp tục lên đường rồi không. Những kẻ đó có thể sẽ đuổi tới đây.”

Anh không tin lời cô, nhưng cũng không hỏi tiếp, “Cho dù có, cũng không chắc chúng sẽ đi đúng con đường chúng ta vừa đi.”

“Nhưng vẫn có thể xảy ra, đúng không?” Cô đứng lên, phủi cát trên mông, “Tôi nghỉ đủ rồi, chúng ta đi thôi.”

“Cô chắc chứ?”

“Ừ.” Cô gạt đầu nhưng mắt không nhìn anh, lúng túng nhìn bốn phía.

Thấy cô kiên quyết như thế, A Nam không nói nữa. Có thể cách xa những kẻ truy đuổi đương nhiên là tốt. Tuy rằng anh không biết vì sao cô lại đột nhiên hoảng hốt, nhưng đó không phải là vấn đề quan trọng nhất lúc này.

Anh đứng lên, đưa chai nước khoáng cho cô, “Uống thêm một ngụm nước nữa, sau đó ngậm thêm một ngụm trong miệng, đừng nuốt. Nó có thể giữ cho cổ cô ẩm ướt, sẽ không làm cô bị rát họng.”

Cô ngậy ra một lúc, quay đầu lại nhìn anh, thốt ra: “Nãy giờ anh vẫn luôn ngậm nước trong miệng sao? Ý tôi là từ lúc chúng ta bắt đầu rời khỏi hẻm núi?”

“Đúng.” Anh kỳ quái hỏi: “Sao vậy?”

Diễm Diễm nhìn anh, trừng mắt nhìn, sao đó đột nhiên phì cười.

“Này, có gì buồn cười?” Anh khó hiểu nhìn cô.

“Không, tôi chỉ là.....” Cô muốn ngừng cười nhưng không được, đành vừa cười vừa nói: “Tôi còn đang thắc mắc vì sao anh lại đột nhiên trở nên im lặng như vậy, hóa ra là vì anh đang bận ngậm nước.”

Tuy rằng bị cười làm cho anh có chút xấu hổ, nhưng ít ra điều này đã làm cho cô bình tĩnh lại.

“Thật vui vì điều này làm cho cô vui.” Anh mỉm cười đưa nước cho cô, “Nhưng cô vẫn phải ngậm nước trong miệng, như tôi đây.”

Cô nhận lấy chai nước, cười nói: “Đây đúng là cách hay để khiến người ta ngậm miệng.”

“Đúng vậy.” Anh cười.

Cô ngửa đầu uống một ngụm nước, sau đó ngậm một ngụm nước khác, rồi mới trả chai nước khoáng lại cho anh.

Anh cười nhận lấy, cũng uống một ngụm, lại ngậm một ngụm, sau đó mới buộc chai nước vào eo, cùng cô đi tiếp.

Mặt trời cực nóng vẫn thiêu đốt hừng hực.

Nhưng vừa rồi nghỉ tạm đã khiến cô có thêm sức lực để đi tiếp. Ngậm nước trong miệng mà đi đúng là không dễ dàng, có nhiều lúc cô không tự chủ được vô tình nuốt vào, nhưng dần dần cô đã có thể ngậm được nước trong miệng một thời gian.

Trước đó, đi bộ trong sự im lặng đáng sợ khiến cho mỗi bước đi của bọn họ đều giống như một phát búa liên tiếp gõ mạnh vào trong lòng cô, làm cho sự sợ hãi trong cô tăng lên. Sợ anh thật ra cũng mệt giống cô, sợ anh cảm thấy cô làm vướng chân, thậm chí sợ sự tự tin của anh thật ra chỉ là giả vờ. Cô sợ anh cũng giống như cô, sợ không thể thoát khỏi sa mạc này, vì vậy nên mới im lặng.

Vì vậy cô càng lúc càng khó chịu, lo lắng và sợ hãi.

Nhưng bây giờ thì khác, bởi vì cô biết lý do vì sao anh im lặng.

Điều đó khiến sự im lặng giữa bọn họ lúc này mang một ý nghĩa khác.

Anh bắt đắ dĩ mới phải im lặng mà thôi.

Bộ dáng vừa buồn cười vừa bắt đắ dĩ hồi nãy của anh làm cho cô bất giác muốn cười.

Nhìn anh đi phía trước, Diễm Diễm bỗng cảm thấy có lẽ cô rất may mắn, ít nhất cô đang ở cùng người này...

Dù thế nào đi nữa thì người đàn ông này chưa từng có ý bỏ rơi cô.

Nếu đổi thành người khác, có lẽ từ lúc ở khe núi, khi cô từ chối leo lên, đã bỏ đi rồi. Nhưng anh thì không, anh cố gắng thuyết phục cô, giúp cô leo lên.

Thật ra, một mình anh muốn đi qua sa mạc sẽ đơn giản hơn so với việc mang theo cô. Nếu không có cô, có lẽ anh đã đi được gấp đôi quãng đường mà bọn họ đi nãy giờ. Thật ra anh có thể không để ý đến cô, hoặc để cô lại ở một nơi nào đó, chờ anh đi tìm người đến giúp đỡ.

Để cô ở một nơi có nước, có lẽ mới là phương pháp tốt nhất. Nhưng cô thật sự không muốn ở lại trong sa mạc một mình.

Cho nên cô không ngừng bước, cố gắng đi theo sau anh, không cho phép mình trở thành gánh nặng của anh.

Mặt trời di chuyển chậm rãi trên bầu trời xanh, thỉnh thoảng lại có một đám mây trắng lững lờ trôi.

Phong cảnh nơi này thật sự rất tráng lệ, bầu trời xanh ngắt rộng lớn như tờ giấy, từng lớp đá trải chồng lên nhau, còn có những cây xương rồng cô hoàn toàn không biết.

Nếu đổi hoàn cảnh khác, có lẽ cô sẽ rất thích thú mà thưởng thức cảnh đẹp, nhưng hiện giờ cô chỉ muốn sống sót ra khỏi đây.

Cô không biết sao mình vẫn còn sức mà đi, có lẽ là vì adrenalin từ lúc chạy trốn vẫn chưa lui hết, hoặc có thể vì tất cả suy nghĩ trong đầu cô đều tập trung vào anh.

Đến cuối cùng, cô thậm chí bắt đầu cảm thấy mình giống con lừa ngốc trong câu chuyện cổ tích, vì muốn ăn củ cà rốt tươi ngọt được chủ nhân buộc trước mặt nên không ngừng cố gắng đi về phía trước.

Đó là sự hấp dẫn đáng sợ, một ý nghĩ ngu ngốc, nhưng lại hiệu nghiệm đến đángghét. Bởi vì trong đầu cứ miên man suy nghĩ nên cô đã quên đi hiện thực đau khổ lúc này.

So sánh anh với củ cà rốt làm cho cô không nhận được bật cười.

Ha, thì ra cô vẫn có thể cười, xem ra đầu cô không hỏng thì cũng sắp hỏng rồi.

Nói đi cũng phải nói lại, chẳng phải có người đã nói người điên sẽ không bao giờ nhận mình là điên; còn người nghĩ mình điên sẽ không bao giờ điên sao?

Trời ạ, rốt cuộc cô đang suy nghĩ cái gì vậy? Quên đi, dù sao cũng không quan trọng.

Cô di chuyển tay chân một cách máy móc, trong đầu lại không ngừng hiện lên những ảo tưởng vớ vẩn và kỳ quái, cho đến khi đầu cô đụng phải một củ cà rốt đậm đắng.

“Này, cô có sao không?”

Củ cà rốt hỏi.

Không, là anh hỏi.

Anh đỡ được cô, không để cô ngã, cô dựa vào lồng ngực vừa ẩm vừa nóng của anh, không nhìn được muốn cười. Nhưng trong đầu nghĩ một chuyện, cơ thể cô lại làm một chuyện khác.

Mùi vị của anh ta mê người một cách đáng ghét.

Thảm rồi, sao cô lại có thể cảm thấy mùi mồ hôi mê người được chứ. Nhưng đây là sự thật, cô thậm chí không nhìn được muốn liếm lấy phần da thịt đầm mồ hôi, khuôn ngực vì thở dốc mà phập phồng dưới cổ áo sơ mi rộng mở kia.

Cô không biết dây thần kinh nào của mình bị chập.

Có lẽ liếm một chút cũng không sao.

Chỉ một chút mà thôi.

Cô mở miệng, đưa lưỡi ra. . .

Đột nhiên, thế giới xoay tròn.

15. Chương 5-3

“Á!” Đầm Đầm hoảng sợ, nhanh tay nắm lấy áo sơ mi của anh, lúc này mới chợt nhận ra ngay khi lý trí của cô sắp biến mất, anh đã đột nhiên cúi xuống bế bổng cô lên.

“Xin lỗi, là do tôi không chú ý đến tình trạng của cô, cô không nghe thấy tôi nói gì, tôi nghĩ cô bị choáng.”

Bị choáng?

Cô há hốc miệng, khuôn mặt nhỏ ửng hồng, không dám nói thêm gì. Chẳng lẽ cô thừa nhận là vừa rồi cô thực sự có chút mệt mỏi, nhưng nguyên nhân khiến cô im lặng dán sát vào người anh không phải do bị choáng mà do muốn hôn anh sao?

Anh ôm cô đi đến một hốc đá gần đó, đặt cho cô nằm xuống, đưa chai nước đến bên miệng cô, “Nào, uống chút nước đi. Tôi nghĩ do cô quá mệt mỏi, lại có chút mất nước nên mới bị choáng.”

Bởi vì quá xấu hổ, cô chỉ có thể ngoan ngoãn uống nước.

“Ừm.” Cô chợt dạ lên tiếng. Thế nhưng ngay lúc ấy anh lại đưa tay lau mồ hôi trên mặt cô, hai tim cô đập nhanh hơn.

“Đã sắp hoàng hôn rồi, chúng ta phải tìm được đồ ăn trước khi mặt trời lặn, tìm một nơi để qua đêm. Cô nghĩ ở đây, tôi sẽ trở lại ngay. Cô ở một mình được chứ?”

Đầm Đầm ôm nước khoáng, ngại ngần gật đầu.

Đồ ăn, ok, cô đói lắm rồi.

Ừ, có lẽ do cô đói bụng thôi.

Đúng vậy, chắc chắn là cô quá đói nên mới cảm thấy người đàn ông mặt mũi bầm dập trước mắt này thật quyến rũ. Chỉ cần ăn no rồi, cô sẽ trở lại bình thường.

“Cô nghĩ đi nhé.” Anh phỉu cát trên mặt cô, “Còn nữa, đừng đưa tay vào những chỗ không nhìn thấy được, nơi đó có thể có bọ cạp hoặc rắn.”

Cô ngoan ngoãn gật đầu tiếp.

Anh cười nhẹ. Sau đó ngay khi cô chưa kịp phản ứng đã nhanh chóng cúi đầu hôn cô một cái, rồi mới xoay người rời đi.

Đó chỉ là nụ hôn lịch sự thôi.

Anh nói anh và Emma là hàng xóm thanh mai trúc mã, có nghĩa là anh lớn lên ở đất nước này, hôn đối với người nước ngoài chẳng khác nào chào hỏi.

Ừm, nhưng đó là hôn má, đằng này anh lại hôn môi.

Chỉ có điều anh không đưa lưỡi vào.

Đó là bởi vì cô không mở miệng ra, nụ hôn kia quá nhanh khiến cô không kịp mở miệng.

Ôi trời, Hách Diễm Diễm, mày là nhà thiết kế nội thất nổi tiếng miền Tây đấy, mày không thể làm ra những chuyện mất mặt được.

Hử? Ví dụ như quấy rối tình dục bằng cách liếm trộm ngực anh ta chưa thành sao?

Ý nghĩ cợt nhả trong đầu làm cô xấu hổ đưa tay che mặt. Dù nhắm mắt lại, nằm trên mặt đất, nhưng cô vẫn cảm thấy chóng mặt ù tai.

Trời ạ, có lẽ cô điên rồi, thật ra tất cả những chuyện này đều chỉ là giấc mơ của cô, bao gồm cả cái chết của Emma, anh bị đánh, cô bị bắt cóc, cả chuyện bị truy đuổi bằng ô tô, đến việc suýt chết chìm trong khe núi, leo vách đá, đi bộ trong sa mạc, tất cả những chuyện điên cuồng đó đều là giấc mơ của cô mà thôi.

Sự thật bây giờ còn đang cô nằm trên chiếc giường Simmons rộng lớn mới mua, ngủ trên chăn gối bằng lụa cao cấp. Cô chỉ đang gặp ác mộng mà thôi.

Một cơn ác mộng bị đuổi giết điên cuồng.

Cô nên cố gắng tỉnh lại, nhưng khi cô mở mắt ra, lại không nhìn thấy trần nhà, chỉ có vân đá màu đỏ cùng ánh mặt trời đang lặn dần ở phía tây.

Cơ bắp toàn thân cô vừa mỏi vừa đau, chỉ cần khẽ động một chút sẽ đau đến phát khóc. Chúng nó đang đòi bãi công nên cô quyết định nằm tiếp, nhìn những đám mây phía chân trời bị gió thổi thành những hình dạng bất đồng. Cô không biết mình đã nằm đây bao lâu, những đám mây không ngừng di chuyển, sắc trời cũng đã thay đổi, màu sắc của các khối đá dưới ánh hoàng hôn cũng biến đổi thành những màu kỳ lạ.

Trong giây phút ấy, cô thậm chí cảm thấy chúng nó như vật sống.

Trái tim lúc này vẫn còn đập rất nhanh không biết từ khi nào đã dần dần chậm lại.

Cô liếm nhẹ cánh môi đang mím chặt, lại nghĩ đến nụ hôn kia.

Môi của anh rất mềm.

Nụ hôn kia thật ngắn.

Nếu đó là nụ hôn cuối cùng của cô trước lúc chết, cô nhất định sẽ khóc mất.

Những năm qua, cô lúc nào cũng cố gắng làm việc, bởi vì cô không muốn ngay cả tiền ăn cũng không có, cho nên cô cố gắng làm việc như điên. Bởi vì sợ mắc những bệnh lây qua đường sinh dục cho nên cô không lên giường với ai. Bởi vì sợ lại mất đi cho nên cô không muốn mở lòng. Bởi vì sợ gặp sai đối tượng, bị những tên đàn ông khôn kiếp lừa, cho nên cô không có bạn trai.

Hẹn hò, có thể. Ăn cơm, có thể. Lên giường, thật xin lỗi. Kết hôn, đừng bàn nữa.

Tám năm nay, cuộc sống của cô như một con quay không ngừng, tuy rằng thỉnh thoảng vào những đêm mất ngủ cô cũng cảm nhận được sự cô đơn, nhưng những bộ phim cùng sôcôla và kem là có thể an ủi cô rồi.

Cô vẫn thường tự nhủ với mình rằng cô còn rất nhiều thời gian, cô cho là mình có thể sống mãi như vậy.

Cô vẫn còn trong trắng, nếu phải chết, cô cũng muốn có một tình yêu mạnh mẽ oanh liệt trước khi chết.

Sớm biết vậy thì lúc này nhân lúc cô vẫn còn nhiều adrenalin để dùng cô nên đề anh ta xuống.

Ý nghĩ này làm cho cô bật cười.

Lúc đầu chỉ là cười khẽ, sau đó càng lúc càng lớn, cho đến khi cô không thể dừng lại được nữa. Cô che mắt lại, nằm trên mặt đất cười không ngừng, cười như điên dại, cô thậm chí có thể nghe thấy tiếng cười của mình vang vọng trong hang đá.

Trời ạ, những điều này thật sự vô cùng vô vẩn.

Cô vừa nghĩ, lại không nhịn được cười.

“Này! Có chuyện gì buồn cười vậy?”

Gần như ngay trong giây phút nghe thấy giọng A Nam, trái tim trong lồng ngực cô liền đập nhanh hơn.

Cô bỏ bàn tay đang che trước mắt ra, nhìn anh.

“Thành thật mà nói...” Cô khẽ nhích người, nhìn anh, cười nói: “Tôi cũng không biết, có lẽ bởi vì..... Nếu như không cười, tôi sẽ khóc mất.....”

Và cô đã khóc thật.

Cô vừa cười vừa nói, nhưng nước mắt lại từ khóe mắt chảy ra.

Trái tim A Nam như bị ai đó siết chặt, anh đưa tay bế cô lên.

Cô ngẩng đầu, mái tóc đen hơi rối, trên mặt còn có nước bừa, quần áo nhăn nhúm, toàn thân đều là vết trầy da, nhìn tựa như con mèo nhỏ bị lạc cả ngàn cây số.

Lúc A Nam ôm lấy cô, tiếng cười của cô biến thành nức nở.

Cô gãi nhỏ nhẩn này vùi mặt vào vai anh, bàn tay nắm lấy chiếc áo sơ mi bẩn thỉu của anh, bắt đầu khóc.

Cô khóc thút thít, nước mắt thấm ướt bờ vai anh. Khi ấy anh hoàn toàn không biết nói gì, chỉ có thể ôm cô đi về phía trước.

Lần đầu tiên khi thấy cô ở đồn cảnh sát, anh biết rằng cô rất kiên cường.

Đối mặt với một đám cảnh sát cao lớn, cô lúc nào cũng duy trì tư thế ngồi thẳng lưng, bình tĩnh, thẳng thắn nói lên ý kiến của mình. Tuy rằng sắc mặt tái nhợt, nhưng không hề kích động.

Cách nói chuyện của cô, tư thế ngồi, giọng điệu kiên quyết khi nói chuyện, cùng với sự tự tin bất giác toát lên, làm cho người ta dễ dàng quên rằng cô thật ra chỉ mới 26 tuổi, hơn nữa chỉ cao có một mét năm mấy.

Cô thật sự thật sự rất nhỏ nhắn, yếu ớt, nhưng tới tận bây giờ anh mới cảm nhận rõ điều ấy.

Anh ôm cô đi qua một rừng đá, một cây Joshua, một lùm cây chết héo, đi một lúc mới tìm được một hang động.

Vừa rồi anh đã đến trước để sửa sang lại mọi thứ trong hang động. Đây là cái hang lớn nhất quanh đây, vì phòng ngừa dã thú, anh đẩy một hòn đá lớn chắn bớt một phần cửa hang.

Đáng lý anh nên quay lại đón cô trước, khi ấy anh chỉ nghĩ rằng nên để cô nghỉ ngơi thêm một chút, còn anh trước khi trời tối nên tìm được một nơi trú ngụ cùng thức ăn.

Cho nên khi tìm được hang động này, anh đã dọn dẹp lại hang động, xác định trong hang không có côn trùng hay động vật nào, nhặt thêm vài nhánh củi cùng cỏ khô. Anh thậm chí còn bắt được hai con rắn đuôi chuông trên đường, định lấy làm bữa tối cho hai người.

Anh chuẩn bị chu đáo, lại hoàn toàn quên mất rằng để cô một mình sẽ khiến cô cảm thấy sợ hãi, đơn giản vì cô gái này thoát nhìn rất kiên cường.

Nếu có thể, anh thật muốn đá cho mình một phát.

Đề nén sự tức giận đối với bản thân, anh ôm lấy cô gái nhỏ vẫn còn đang khóc trên người anh đi vào trong hang, đặt cô xuống đất.

“Này, xem này, tôi đã tìm được một hang động có thể qua đêm, chờ sau khi ăn no, chúng ta có thể ngủ một giấc.”

Cô không nhìn, chỉ cúi đầu xuống, đôi vai gầy yếu run nhẹ.

Khi anh cởi áo sơ mi cô cũng không liếc mắt nhìn, anh trải áo sơ mi xuống mặt đất rồi mới cẩn thận cởi giày của cô ra. Do quá vội vã chạy xuống tầng cứu anh nên cô không đi tất, lúc này gót chân, mắt cá chân cùng ngón cái đều bị trầy da, lòng bàn chân còn bị nổi bọt nước.

Mặc dù anh rất cẩn thận khi cởi giày cho cô nhưng vẫn cảm nhận được cô vì đau mà co lại một chút.

Anh giúp cô cởi chiếc giày còn lại, tiếp tục nói chuyện cùng cô, “Tôi không biết cô thể nào chứ bây giờ tôi đói như quỷ. Nếu lúc này có ai đó cho tôi một con bò tôi cũng ăn hết được.”

Cô dường như bật cười khê, hoặc đó chỉ là tiếng thở dốc do đau đớn?

Anh nhẹ nhàng đặt đôi chân vô cùng thâm của cô lên áo sơ mi, rồi tiếp tục cố gắng chọc cười.

“Dù nói thế nào đi nữa thì tôi cũng hy vọng cô không ăn chay. Tuy rằng tôi không thể nào biến ra một con bò, nhưng tôi đã tìm được một nguồn protein khác.”

Lúc này, cô ngẩng đầu lên.

Anh cong môi mỉm cười, hỏi: “Cô có thích tiệc thịt rắn không?”

Cô im lặng. Anh đợi một lúc lâu, mới nghe thấy cô run rẩy đáp.

“Chỉ cần.....” Cô khịt mũi, có chút xấu hổ dùng đôi mắt đỏ hoe nhìn anh, đôi môi khê run nói: “Chỉ cần không còn sống là được.”

16. Chương 6-1

Gió lên.

Mặt trời nóng cháy bắt đầu khuất dần sau dãy núi phía xa.

Sắc trời vẫn còn sáng nhưng nhiệt độ đã bắt đầu giảm dần, những đám mây kéo thành sợi, màu sắc càng xinh đẹp, giống như màu của những cây kẹo bông rục rờ.

Sau khi cởi giày giúp cô, A Nam bắt đầu nhóm lửa nướng thịt rắn.

Mùi thịt nướng hấp dẫn tràn ngập trong không khí làm người khác thèm nhỏ dãi.

Cô nuốt nước miếng, phát hiện mình thật sự rất đói bụng.

Sau khi khóc một hồi cô cảm thấy thoải mái hơn một chút, adrenalin tiết ra lúc chạy trốn cũng đã giảm bớt, nhưng chính vì vậy lại khiến cô cảm nhận rõ ràng sự đau đớn và đói bụng hơn.

Cô vốn cho rằng anh ta sẽ phải đau đầu tìm cách nhóm lửa, ai dè lại thấy anh ta rút một chiếc bật lửa từ trong túi quần ra.

Bởi vì sợ có người sẽ nhìn thấy được ánh lửa nên anh cố gắng nướng thịt chín trước khi trời tối.

Thịt rán đuôi chuông không đến nỗi khó ăn như cô nghĩ, chỉ tiếc không có gia. Nhưng đối với tình trạng đói đến mức bụng dán vào lưng như cô mà nói thì chỉ cần có đồ ăn thôi cô đã hạnh phúc lắm rồi.

“Tài nấu ăn của tôi không tồi đúng không?”

Khi nhìn thấy cô liếm ngón tay, anh liền đùa.

“Ừ”. Cô ngượng ngừng gật đầu.

Thực ra vừa rồi khóc lóc trước mặt anh như vậy làm cho cô rất xấu hổ, nhưng anh có vẻ như không để ý nên cũng khiến cô bớt ngại phần nào.

Anh mỉm cười, đi ra bên ngoài dập lửa, sau đó dùng áo khoác bọn họ che đầu bọc quanh tay để cách nhiệt rồi cầm lấy tảng đá lớn anh đã bỏ vào đồng lửa lúc này, đi vào, ngồi dựa vào tường.

“Buổi tối trong sa mạc nhiệt độ xuống rất thấp, cái này có thể giúp chúng ta giữ ấm.” Anh nói.

Bây giờ cô mới hiểu vì sao anh nướng có hai con rắn mà lại nhóm một đồng lửa lớn như vậy.

Cơm nước xong xuôi thì trời cũng đã tối hẳn. Lúc này anh lại nhóm thêm một đồng lửa nhỏ trong động, nướng theo ánh lửa dùng nước khoáng rửa sạch vết thương trên chân cô.

“Chúng ta không nên lãng phí nước.” Cô bất an nói. Tuy rằng hai người đã cố gắng uống một cách tiết kiệm, nhưng giữa trưa hôm nay bọn họ cũng đã uống hết hai chai nước, nếu dùng hết chai này bọn họ sẽ không còn nước.

“Yên tâm, tôi đã tìm thấy nguồn nước ở bên ngoài.” Anh nhìn cô, giải thích: “Nơi nào có muối và côn trùng tập trung nơi đó có nước. Chỗ vách đá tiếp giáp với mặt đất cách đây không xa ẩm ướt, nơi đó có nước chảy ra. Mặc dù không nhiều lắm, nhưng cũng đủ cho chúng ta uống no bụng và hứng đầy mấy chai nước này.”

Người đàn ông này có vẻ như cái gì cũng biết.

Điềm Điềm nhìn anh cúi đầu trước mặt mình, anh đang cẩn thận xử lý những bọt nước trên chân cô. Cô tự hỏi làm thế nào mà anh biết được nhiều điều như vậy, không khỏi tò mò hỏi: “Trước khi làm điều tra viên, anh làm nghề gì?”

Anh đặt con dao găm lên ngọn lửa để khử trùng, sau đó chọc vỡ các bọt nước trên chân cô. Khi nghe được câu hỏi của cô, anh liếc mắt nhìn cô một cái rồi đáp.

“Bác sĩ.”

Cô sững sốt, “Bác sĩ?”

“Đúng vậy, bác sĩ.” Anh giữ chân cô, nở một nụ cười tự giễu nói: “Trên thực tế, giấy phép hành nghề của tôi còn đang nằm trong một hộp tủ nào đó trong phòng tôi.”

Khó trách anh xử lý vết thương thuần thục như vậy.

Cho nên sáng nay, lúc ở dưới nước, anh thật sự kiểm tra xương sườn của cô?

Suy nghĩ này làm cho cô xấu hổ đỏ mặt nhìn ra chỗ khác. Cô kéo lại áo khoác, mở miệng hỏi tiếp nhằm dời sự chú ý.

“Tôi còn nghĩ rằng anh là quân nhân, hải quân lục chiến gì đó.”

Anh kinh ngạc nhìn cô một cái, mới cười nói. “Tôi không phải, tôi chưa từng nhập ngũ.”

Cũng đúng, anh lớn lên ở Mỹ, ở đây không có chính sách bắt buộc nhập ngũ.

Mà điều này lại làm cho cô càng thêm tò mò, bất giác quay lại nhìn anh.

Ánh lửa chiếu lên khuôn mặt xanh tím của anh, những chỗ bị đánh đã chuyển từ sưng đỏ thành thâm tím, những nơi sưng lên đã xẹp xuống, nhưng điều này cũng không khiến cho tình trạng của anh khá hơn chút nào.

Anh đã chọc vỡ hết bong nước trên chân cô, sau đó lấy một chai rượu từ trong túi áo ra.

“Cái này từ đâu ra vậy?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Nằm trong ngăn kéo cùng với khẩu súng.” Anh mở bình rượu ra, gửi gửi.

Khó trách khi cô lái xe thì vẫn cảm thấy anh lục lọi khắp xe, chỉ sợ ngay từ khi đó anh đã đoán trước được tình huống hiện tại, chẳng qua...

“Đợi chút!” Thấy anh có vẻ như muốn lấy cái đó để khử trùng, cô liền đưa tay ngăn cản anh, nghi ngờ hỏi, “Anh chắc rằng cái này dùng được? Sẽ không có vi khuẩn nào chứ?”

“Đây là Vodka.”

Anh nói, giống như chỉ vậy là có thể giải thích tất cả.

Cô trừng mắt nhìn anh, “Không phải tôi nghi ngờ tay nghề của anh, nhưng bình rượu này không biết đã có bao nhiêu cái miệng chạm qua rồi?”

“Vodka có độ cồn khá cao, tin tôi đi, nồng độ cồn của bình rượu này chắc chắn hơn 70%, với nồng độ này có thể giết chết hầu hết các loại vi khuẩn rồi.”

Cô mím môi, im lặng ba giây, ngậm miệng lại, nhưng ngay sau đó lại không nhịn được nhúu mày thốt lên một câu.

“Anh là kẻ nghiện rượu sao?”

Anh bật cười, tiếng cười trầm thấp vang vọng trong sơn động.

“Không.” Anh không trách cô vì đã nghĩ như vậy, kiến thức của anh về rượu đúng là tốt hơn rất nhiều so với người bình thường, nhưng anh vẫn là nhện cười đáp, “Tôi không nghiện rượu, tôi biết những điều này là vì tôi từng làm thêm ở quán rượu.”

Hai má cô lập tức đỏ ửng.

“À.” Cô ngượng ngùng rút tay đang ngăn cản anh.

Lúc này anh mới khẽ cười đổ rượu vào miệng vết thương làm cô không nhịn được hét lên.

“Á.”

“Xin lỗi, chờ một chút nó sẽ đỡ hơn.”

Anh vừa nói vừa cẩn thận giúp cô khử trùng, sau đó rút từ trong túi áo ra một chiếc caravat. Anh xé theo đường chỉ, tách nó thành nhiều tấm nhỏ, dùng rượu tẩm ướt miếng vải để tiêu độc rồi đặt trên vết thương của cô làm băng gạc tạm thời, phần còn lại thì dùng để băng bó cho cô.

Động tác của A Nam rất thuần thục, băng bó mà đẹp như một đôi tất thực sự vậy. Anh thậm chí còn thắt một cái nơ bướm nho nhỏ. Chân bên kia do vải không đủ, anh liền lấy dây buộc tóc trên đầu xuống buộc lên chân cô.

Cách anh sử dụng caravat làm thành băng gạc vẫn khiến cô được mở rộng tầm mắt. Trước đây, cô không hề biết caravat của đàn ông lại nhiều vải đến vậy.

Được rồi, có lẽ anh đúng là bác sĩ.

Cô nhìn người đàn ông đang thu dọn đồ đạc trước mắt, không khỏi tò mò hỏi, “Một bác sĩ sao lại chuyển nghề làm điều tra viên?”

Mồ hôi chảy xuống từ trên mặt Hách Diễm Diễm, cô đưa tay lau đi. Nhờ đó anh có thể thấy tay cô bị trầy da, cả móng tay cũng bị gãy, nhưng cô không hề kêu đau. Nhìn cô như một con mèo nhỏ bị lạc vậy.

Anh biết, thật ra cô vẫn có chút sợ hãi cho nên mới hỏi nhiều như vậy. Thế nên anh vẫn quyết định trả lời câu hỏi của cô.

“Sai sót ngẫu nhiên.”

Gió khẽ thổi qua, anh chuyển tầm mắt khỏi phần cổ áo mê người của cô, nheo mắt nhìn đường chân trời phía xa nói: “Khi tôi thực tập ở bệnh viện mới phát hiện thật ra mình không thích cũng không quen với thể chế của bệnh viện. Lúc ấy vừa khéo gặp được ông chủ bây giờ của tôi bị thương phải nhập viện. Anh ấy nói rằng anh ấy mở một công ty điều tra, tập hợp nhiều nhân tài đủ mọi lĩnh vực khác nhau, chuyên điều tra những việc ngoài ý muốn. Anh ấy cố gắng thuyết phục tôi đến làm việc ở công ty. Vì nghe có vẻ thú vị nên ngay sau khi lấy được chứng chỉ hành nghề tôi liền đi.”

“Sau khi vào công ty đó anh mới học được những điều này sao?” Cô co chân, tò mò chạm lên chiếc nơ bướm trên chân. Anh buộc rất chặt, nhưng khi cô cử động mắt cá chân, lại không hề cảm thấy gò bó.

“Điều gì?” Anh tò mò nhìn cô.

“Sống sót trong sa mạc.”

Anh lại cười, “Không phải, đó là bố tôi dạy. Ông là lính cứu hỏa, thích đi khắp nơi. Khi tôi còn nhỏ, ông vẫn thường đưa tôi đi leo núi dã ngoại, những điều này đều là do bố dạy cho tôi.”

“Ông ấy cũng dạy anh võ thuật sao?”

“Không.” A Nam mỉm cười, “Nhưng từ nhỏ ông đã đưa tôi đến một võ quán gần nhà để học không thủ đạo, để tôi có thể giải trí sau giờ học.”

Cô gật đầu, lúc anh định cất chai Vodka đi cô liền đưa tay ra, “Đưa bình rượu cho tôi.”

Mặc dù không biết vì sao, nhưng anh không hỏi nhiều, chỉ đưa chai Vodka cho cô.

Nhiệt độ không khí bắt đầu giảm xuống, A Nam vốn nghĩ rằng cô muốn uống chút rượu cho nóng người, ai dè cô lại quỳ xuống trước mặt anh, cầm lấy miếng vải còn thừa lúc nãy, tắm rượu, lau vết thương phía trên lông mày anh.

Anh sửng sốt, nhưng không né tránh.

Tuy rượu mạnh khiến vết thương đau xót, nhưng động tác của cô lại cực kỳ dịu dàng.

Ánh lửa ấm áp chiếu lên khuôn mặt mệt mỏi nhưng đầy vẻ chuyên tâm của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút bần, còn lưu lại vết nước mắt lem luốc, nhưng cô lại đang giúp anh xử lý vết trầy da vốn đã không còn đau nữa rồi.

Sự dịu dàng của cô khiến tim anh ấm áp.

Sợ quấy nhiễu đến cô, anh rũ mắt xuống, để tay cô đang di chuyển trên khuôn mặt anh, hưởng thụ cảm giác được quan tâm.

“Tối hôm qua, tôi nghĩ anh bị bọn họ đánh bất tỉnh rồi.” Cô nói.

“Không phải.” Anh cong môi cười, “Có người nói cho tôi biết, muốn đánh người, trước hết phải học cách bị đánh. Tôi tránh được chỗ hiểm, các vết thương này chỉ là ngoài da mà thôi.”

Cô tắm thêm rượu, giúp anh rửa sạch vết máu khô và vết rách trên trán, khẽ nói: “Anh nghĩ vì sao bọn họ muốn bắt cóc anh?”

Cô biết cô chỉ vô tình bị kéo vào thôi, mục tiêu của những người đó ngay từ đầu là anh.

Giọng cô rất êm tai, nhẹ nhàng, mềm mại, nhưng câu hỏi kia lại làm nụ cười của anh cứng lại.

Anh im lặng, cô liếc mắt nhìn anh một cái, trên mặt anh không có biểu tình, cũng không đáp.

Điềm Đềm đoán tuy rằng trước đó anh từng phủ nhận nhưng trong lòng anh rõ ràng đã biết. Cô bèn hỏi lại: “Có phải vì cái chết của Emma không?”

“Không thể nào.”

Anh trả lời thực ngắn gọn, nhưng cô dường như nghe thấy anh thở dài.

“Không thể nào?” Cô nhúu mày, dừng tay đang lau vết thương.

“Đúng vậy.” A Nam ngẩng đầu, có chút đăm chiêu nhìn cô, sau một lúc lâu mới mím môi nói: “Tôi nghĩ những người đó có lẽ liên quan đến một vụ án khác mà tôi từng điều tra.”

17. Chương 6-2

“Anh ngại đường người khác?”

“Ừ.”

Anh đáp, nhưng có vẻ như không muốn nói thêm gì nữa. Điềm Điềm đâu dễ dàng bỏ qua như vậy.

“Anh không nghĩ rằng tôi có quyền được biết rốt cuộc là ai đang muốn giết tôi sao?”

“Nói thực ra, người bọn chúng muốn bắt là tôi, về phần cô, cô biết về bọn chúng càng ít càng tốt.”

Khi anh nói những lời này, trên mặt không hề mang nụ cười cợt nhả thường thấy, anh đang nghiêm túc, nghiêm túc cho rằng cô không biết sẽ an toàn.

Cô nhìn người đàn ông ngồi khoanh chân trước mắt, anh hoàn toàn không tránh né ánh mắt của cô, chỉ im lặng nhìn cô.

“Anh không nghĩ rằng chuyện này nên để cho chính tôi quyết định sao?” Cô lẽ ra phải cảm thấy tức giận nhưng lúc này cô chỉ thấy tò mò.

“Chỉ sợ sự giáo dục của bố tôi đã ăn sâu vào con người tôi rồi, tôi theo truyền thống đàn ông làm chủ.” Anh thẳng thắn nói. “Nói cách khác, tôi phải bảo vệ cô, chứ không phải là làm cô bị liên lụy.”

“Tôi muốn nhắc nhở anh rằng tôi đã bị liên lụy rồi.” Cô khẽ nhướn mày.

“Ai, cũng đúng.” Anh gật đầu thừa nhận, lại vẫn cười nói: “Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi không thể sửa chữa sai lầm.”

“Sửa chữa như thế nào?”

“Đưa cô trở lại Los Angeles bình an.”

Cô kinh ngạc nhìn anh, đột nhiên không biết nên nói cái gì. Anh nói thật đơn giản, giống như bọn họ hiện giờ không phải đang ở trong sa mạc, giống như Los Angeles chỉ ở ngay cách vách vậy.

Nhưng rõ ràng anh ta không cho rằng chuyện này là khó khăn.

Nói thực ra, sự tự tin của anh làm cho cô cảm thấy yên tâm.

“Được rồi.” Cô tiếp tục rửa sạch vết máu trên mặt anh, nhân nhượng: “Nếu những người đó không tiếp tục đuổi theo, tôi cũng sẽ không hỏi nữa. Nhưng nếu bọn chúng lại xuất hiện, anh nhất định phải nói cho tôi biết lý do vì sao. Ok?”

“Nếu bọn chúng lại đến,” Anh bình tĩnh nhìn cô, “Tôi sẽ bảo vệ cô.”

Cô sửng sốt, hai má không hiểu sao lại đỏ ửng.

Cô không hiểu vì sao người đàn ông này có thể hứa hẹn một cách nhẹ nhàng như vậy, nhưng điều này vẫn làm cho tim cô hơi rung động.

“Dù thế nào, chỉ cần bọn chúng lại xuất hiện, anh phải nói cho tôi biết lý do của tất cả mọi chuyện.”

Cô lườm anh một cái, hy vọng giọng mình có thể đánh thép và hai má cũng đừng có đỏ lên nữa.

May mắn anh không có nhằm vào điểm ấy tập kích cô.

“Được, nếu bọn chúng lại xuất hiện, tôi sẽ nói cho cô biết ngọn nguồn.” Anh có thể hiểu vì sao cô muốn biết, cho nên gật đầu đồng ý, nhưng lại bổ sung thêm một điều kiện. “Nhưng sau đó, cô phải nghe theo lời tôi, ok?”

Điều này rất hợp lý, anh đã chứng minh anh biết cách đối phó với những tên đó hơn cô, vậy nên cô gật đầu đồng ý.

“Ok.”

Anh nghe vậy liền mỉm cười, nụ cười ấm áp dưới ánh lửa đỏ vẫn đọng lại trong lòng cô rất lâu.

Sau khi cô giúp anh lau sạch các vết thương trên mặt, anh liền dập tắt đồng lửa, sau đó dùng cành khô che kín cửa hang, chỉ để lại một lỗ nhỏ thông khí. Nhưng ngay khi làm vậy, cô vẫn có thể nhìn thấy một khoảng trời đêm nho nhỏ từ khe hở kia.

Vô số ánh sao lấp lánh trong đêm làm cho người ta muốn chạm tới.

Vì sưởi ấm, anh nằm ở bên cạnh cô, một bên dựa vào cửa hang.

Anh và cô cùng lấy mũ để gối đầu.

Nằm trên cát tuy rằng không được thoải mái như giường Simmons, nhưng có thể nằm xuống ngủ một giấc an ổn cô đã thấy rất vui mừng rồi.

A Nam đưa lưng về phía cô, chắn những cơn gió lùa vào qua cửa động. Cô có thể ngửi được mùi hương ngày càng quen thuộc với mình trên người anh. Sau khi mắt thích ứng với bóng tối, cô có thể thấy được cơ thể cường tráng của anh.

Anh đưa áo sơ mi của mình cho cô mặc, cô từng từ chối, nhưng anh giải thích rằng nhiệt độ ban đêm ở sa mạc chênh lệch rất lớn so với ban ngày, từ ba mươi tám độ C chuyển xuống còn mười lăm độ C.

Mười lăm độ với anh mà nói chỉ là mát mẻ mà thôi, nhưng đối với cô thì không, cô yếu hơn anh nhiều. Nếu cứ để vậy cô sẽ bị cảm lạnh, đến lúc đó hai người muốn thoát khỏi sa mạc sẽ càng khó khăn hơn. Cô biết anh nói đúng, cuối cùng vẫn tiếp nhận ý tốt của anh.

Anh để trần, khi anh thở lưng anh cũng theo đó mà căng lên.

Tôi sẽ bảo vệ cô.

Lớn bằng này rồi nhưng chưa từng có ai nói với cô những lời như thế.

Tôi sẽ bảo vệ cô.

So với vẻ trêu đùa bất cần đời lúc trước, vẻ mặt anh khi nói câu đó tràn ngập dịu dàng mà lại kiên định, giống như anh có thể thay cô che mưa chắn gió.

‘Đó là vì anh được giáo dục từ nhỏ là phải bảo vệ phái yếu’, cô cố gắng tự nhủ với bản thân như vậy.

Ai, nhưng điều này cũng đã đủ để làm rung động những người phụ nữ ý chí sắt đá rồi huống chi là cô.

p/s: Máy hỏng nên mất tất bản word của các truyện cũ bao gồm bộ này nên giờ lười edit lại quá. Ai theo dõi bộ này thì cứ giục thường xuyên vào nhé, đừng ngại =))

18. Chương 6-3: 18+

Nằm sau tấm lưng nóng ấm của anh, Diễm Diễm không nhận được khe hở.

“Anh ngủ chưa?”

“Chưa.”

“Tôi có thể hỏi anh một vấn đề không?”

“Ừ.”

Cô hỏi ra nghi vấn đã giấu trong lòng này giờ: “Cha mẹ thế nào mới đặt tên con mình là Kiếm Nam?”

Anh bật cười, trả lời: “Cha mẹ thích xem tiểu thuyết võ hiệp.”

Cô nghe vậy cũng khẽ cười, trêu chọc nói: “Hài âm [1] đọc không xuôi tai tẹo nào. Anh nên cảm thấy may mắn vì không lớn lên trong thế giới của người Hoa, nếu không chắc chắn sẽ bị cười cho đến tận lúc tốt nghiệp.”

[1] Hài âm: âm đọc gần giống hoặc giống nhau

[2] Kiếm Nam: Jiàn nán, nghe cũng đâu buồn cười lắm =))

Anh cười nhẹ, “Tôi biết, nhưng tôi nghĩ bố tôi lúc đặt tên không nghĩ được nhiều như vậy. Khi tôi mười tuổi phát hiện chuyện này đã từng ý kiến với ông, nhưng ông ấy kiên quyết cho rằng Kiếm Nam là cái tên rất hay, có cảm giác đại hiệp.”

“Đại hiệp? Tăng Kiếm Nam?” Cô vừa kinh ngạc vừa buồn cười hỏi.

“Đúng vậy.” Anh bắt đắc dĩ thở dài, “Bố tôi đã nói như vậy, tôi cũng đành chấp nhận.”

Cô nhin không được bật cười, hỏi lại: “Bố anh là người thế nào?”

“Cổ hủ, ngoan cố, thông thái rởm.”

Cô nhướn mày, “Cho nên tiếng Trung của anh mới tốt như vậy sao?”

“Ừ. Ông bà nội tôi là người Hoa, tuy rằng cha tôi cả đời chưa từng rời khỏi Mỹ, nhưng luôn hướng về văn hóa Trung Hoa. Vậy cho nên ông ấy yêu cầu tôi nhất định phải học tiếng Trung.”

Trong bóng tối anh lại hỏi: “Cô thì sao? Tiếng Trung của cô vì sao lại tốt như vậy?”

Điềm Điểm im lặng vài giây, mới nói: “Tôi sinh ra ở Đài Loan.”

“Du học sinh?”

“Ừ.”

“Cô còn có người thân nào ở Đài Loan không?”

“Tính là có đi, nhưng không liên lạc.”

“Vì sao?”

Câu hỏi của anh cứ văng vẳng trong không khí.

Cô nhìn bóng lưng anh, mở miệng đáp: “Năm đầu tiên khi tôi đến Mỹ du học, công ty cha tôi phá sản, phát bệnh tim mà mất. Bởi vì còn nợ rất nhiều tiền, nên họ hàng thân thích cũng xa lánh, còn tôi từ đó trở đi liền không quay lại nữa.”

Cô cũng không biết sao mình lại kể cho anh ta, có lẽ là bởi vì cả ngày hôm nay họ đã cùng trải qua hoạn nạn, cũng có lẽ bởi vì người hỏi là anh. Tóm lại, những lời suốt mấy năm qua cô chưa từng kể cho người khác cứ trôi tuột ra khỏi miệng.

“Ừ.” Anh lên tiếng, “Tôi hiểu được.”

“Vậy ư?” Cô cười.

“Cha mẹ tôi cũng đã qua đời. Năm tôi mười lăm tuổi, bọn họ đi du lịch, lúc quay về đã xảy ra tai nạn xe.”

Cô sững sờ.

“Tôi lúc đó đã quá lớn, không có thân thích nào muốn chăm sóc một thiếu niên mười lăm tuổi hận đời. Nhưng tôi may mắn hơn cô một chút, cha mẹ Emma đã nhận nuôi tôi, bọn họ thuyết phục người của Cục xã hội cho tôi ở lại nhà Thomson học hết cấp ba.”

Giọng điệu của anh nghe thật bình tĩnh, nhưng từ lúc anh nhắc đến bố, cô đã biết tình cảm cha con họ rất sâu đậm.

Tim Điềm Điềm thất lại, không nhận được đưa tay qua, lại dừng ở giữa chừng, sợ rằng mình đi quá giới hạn.

“Tôi rất tiếc.” Cô nói.

“Tôi cũng vậy.”

Trong không khí vắng vắng giọng nói có chút khàn khàn của anh. Bỗng nhiên cô chợt nhớ ra rằng người đàn ông này không chỉ mất cha mẹ trong vụ tai nạn nhiều năm trước mà mới hai từ giờ trước đây thôi, anh cũng đã mất đi Emma – người phụ nữ coi anh như em trai ruột thịt.

Cô đã đọc được trên tạp chí, cha mẹ Emma cũng đã qua đời vì bệnh từ nhiều năm trước.

Có lẽ Emma là người duy nhất trên đời này quan tâm anh, nhưng cô ấy đã bị giết hại.

Trong bóng tối, bóng lưng anh không hiểu sao trông có vẻ rất cô đơn.

Tim cô khẽ nhói, bàn tay dừng lại nửa chừng lúc này bỗng vươn ra, nhẹ vuốt lưng anh.

Điềm Điềm cảm giác được người anh cứng lại, nhưng cô không hề có ý định bỏ tay ra, dịu dàng nói: “Tôi rất tiếc.”

Bàn tay nhỏ bé của cô đặt sau lưng anh có chút lạnh lẽo nhưng không hiểu sao trong lòng anh lại thấy rất ấm áp.

Anh không đáp, nhưng cô cảm nhận được anh đang thả lỏng, cô bắt giác dựa vào anh gần hơn.

Xa xa truyền đến tiếng sói tru, gần hơn một chút cô thậm chí có thể nghe thấy tiếng rần đuôi chuông bò sần sật trên cát, nhưng cô lại không hề cảm thấy kinh hoàng hay sợ hãi.

Tôi sẽ bảo vệ cô.....

Lời hứa của anh theo nhịp tim ổn định của anh truyền qua lòng bàn tay của cô, không ngừng vang vọng trong tim cô, vờn quanh cô. Cho đến khi cô nhắm mắt lại ngủ thiếp đi vẫn không rút tay về.

Bởi vì mệt nên cô ngủ rất say, hoàn toàn không nằm mơ.

Nhưng khi cô tỉnh lại lúc nửa đêm, lại phát hiện ra mình đang nằm trong lòng anh.

Trong đêm không biết từ anh đã quay người lại từ lúc nào, còn ôm chặt lấy cô.

Cảm giác nằm trong lòng anh không kỳ lạ chút nào, cô cũng không cảm thấy bất ngờ. Trong lúc mơ màng, cô nghĩ anh đã nói dối. Lạnh đến mười lăm độ đối với anh cũng không thoải mái như lời anh nói.

Nhiệt độ thân thể anh thật dễ chịu, đôi chân dài kẹp chặt đùi cô. Cô không những không khó chịu khi bị anh ôm mà còn cảm thấy như đó là chuyện đương nhiên phải xảy ra vậy, cho nên cô lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Khi cô tỉnh lại lần nữa, trời mới tờ mờ sáng, gió hơi lạnh, nhưng trong lòng anh thật ấm áp. Đầu cô đang gối trên một tay anh, còn bàn tay còn lại của anh thì đang đặt trên eo cô, nhẹ nhàng vuốt ve lưng của cô.

Cảm giác kia thực thoải mái, cô không nhận được thở dài một hơi, sau đó mở mắt.

Khuôn mặt anh gần ngay trước mắt, hơi thở ấm áp khê phả lên mặt cô.

Anh cũng tỉnh, cô có thể thấy anh đang hé mở đôi mắt mơ màng.

“Hi.” Anh khàn khàn nói, đôi môi mỏng gần như chạm vào cô.

“Chào buổi sáng.” Mắt cô nửa mở, tuy biết mình nên rời khỏi lòng anh, nhưng lại lưu luyến nhiệt độ cơ thể anh.

Bàn tay anh cũng không hề có ý rút về, vẫn thông thả vuốt ve lưng cô.

“Chúng ta nên dậy thôi.” Anh nói, nhưng lại không hề có ý muốn ngồi dậy.

“Ừm.” Cô đồng ý, bàn tay nhỏ bé lại bắt giắc vuốt ve lồng ngực rắn chắc của anh.

Tim anh đập ngay dưới lòng bàn tay cô có vẻ đang nhanh hơn. Bàn tay anh không biết từ lúc nào đã trượt từ eo tới bụng, lại ngược lên trên vuốt ve xương sống của cô.

Cô lười biếng ngẩng đầu lên, lại khẽ thở dài, đôi môi hồng phớt qua khóe môi anh, ngực cách một lớp quần áo khẽ cọ xát lên lồng ngực anh.

Thân thể anh căng lên, cô nghe được tiếng thở nặng nề cùng tiếng rên rĩ của anh, bàn tay cô di chuyển từ ngực anh đến cánh tay rắn chắc. Cô cảm giác được đôi chân anh đang chen vào giữa hai chân cô.

Môi anh chạm nhẹ vào cô, một lần rồi lại một lần.

“Điềm Điềm.” Anh khẽ gọi tên cô.

“Ừ?” Cô mơ màng đưa chiếc lưỡi dính hương liếm hôn cánh môi mê người của anh.

“Chúng ta không nên làm như vậy.” Anh thấp giọng nói, bàn tay lại luồn vào quần dài của cô, nhẹ nhàng vuốt ve mông cô.

“Em biết.....” Cô muốn dừng lại mà, thật đó.

Cô biết mình phải dừng lại, nhưng bàn tay nhỏ bé lại không nghe lời, luồn vào mái tóc đen của anh.

“Anh sẽ.....” Anh hít một hơi. Bởi vì cảm nhận được vật cứng rắn của anh đang để ở nơi mềm mại của cô, cho dù cách lớp quần áo nhưng cảm giác nóng bỏng kia vẫn làm cho đầu óc anh trống rỗng.

“Anh sẽ cái gì?” Cô thở dốc hỏi.

Anh cười khỏ, đỡ lấy mông cô, đè cô về phía mình, khàn khàn nói bên tai cô:

“Anh sẽ không kìm chế được.”

Cô thở khẽ một tiếng, mở mắt ra nhìn anh.

Anh đang thở dốc, trong đôi mắt đen là dục hỏa hừng hực cháy, anh rõ ràng đã hoàn toàn tỉnh táo, cô cũng vậy.

Nam tính của anh nóng bỏng lại cứng rắn, cô có thể cảm nhận được nó đang chọc vào người mình, nhẹ nhẹ truyền đến nhịp đập của anh, đè lên nơi mềm mại của cô.

Tim cô đập nhanh hơn, cơ thể vừa lười biếng vừa hưng phấn, cảm nhận được cơ bắp của anh dưới lòng bàn tay cô đang căng lên.

Người đàn ông này muốn cô, anh hoàn toàn không thềm che giấu dục vọng muốn cô.

Có nhiều lý do để cô không phát sinh quan hệ với anh ở đây.

Cô mới quen người đàn ông này chưa đến ba mươi tiếng, cô và anh đều không sử dụng biện pháp an toàn, cô có thể sẽ mang thai, anh có khả năng bị bệnh lây qua đường tình dục.

Điều này thật sự quá điên rồ.

Nhưng những điều đó không thể làm cho cô dừng lại, cô thích anh, muốn anh, lý trí không thể chống cự được bản năng cùng dục vọng mãnh liệt ấy.

Cô muốn người đàn ông này, cô không muốn nghĩ nhiều, không muốn dè dặt nữa.

“Em.....” Cô ngẩng đầu, kéo đầu anh xuống, áp sát bên môi anh nói: “Không cần anh kìm chế.....”

Đôi mắt đen láy của anh lập tức tối lại, thân thể cường tráng hơn run lên.

Cô vứt bỏ cảm giác xấu hổ trong lòng, nhìn người đàn ông trước mắt, thuận theo dục vọng của bản thân mà yêu cầu anh.

“Em muốn làm tình với anh.”

Giây phút ấy, cô có thể nhìn và cảm nhận được sự thay đổi của anh. Con người màu đen co lại, hơi thở trở nên gấp gáp, nhịp tim dồn dập, làn da nóng rực lên.

“Em chắc chứ?” Anh không biết vì sao mình vẫn còn suy nghĩ được. Bản năng bạo ngược khiến anh gần như muốn bất chấp tất cả, phá hủy tất cả những thứ ngăn giữa anh và cô.

“Anh không muốn lợi dụng cơ hội khi em không tỉnh táo.”

Anh nhắm mắt lại, ép mình phải tỉnh táo. Nhưng làm vậy càng khiến anh cảm nhận rõ ràng hơn người con gái trong lòng mình lúc này.

Mùi thơm ngọt ngào, cơ thể mềm mại, nhịp tim vừa nhẹ vừa nhanh, da thịt ấm nóng.

Anh không bình tĩnh được, chỉ đành mở mắt. Đúng lúc ấy lại nhìn thấy cô bối rối liếm môi, chậm chậm nói.

“Nói thật, em chưa bao giờ chắc chắn như lúc này. Đương nhiên, trừ phi anh không muốn em. Nếu thế thì lại là vấn đề khác rồi.”

Anh nở nụ cười.

“Không muốn em? Ai, tình yêu, từ lần đầu nhìn thấy em, anh đã luôn nghĩ xem làm thế nào mới có thể lột sạch bộ đồ công sở bảo thủ trên người em, để em nằm dưới người anh, để anh tùy ý tận tình chà đạp.”

Cô đỏ mặt, cơ thể càng nóng hơn.

Cô lấy dũng khí, hỏi: “Vậy anh còn chờ gì nữa?”

Anh không chờ nữa, cúi đầu hôn cô.

Đó là một nụ hôn nóng bỏng hoàn hảo, khiến cô gần như đã quên mất mình đang ở đâu. Chờ khi cô hoàn hồn thì anh đã ngồi dậy, quỳ giữa hai chân cô, hơn nữa còn đang cởi quần cô.

Đây là một chuyện rất thần kỳ, khi anh hôn cô, không hiểu sao cô cũng quỳ dậy để anh cởi áo sơ mi, áo ba lỗ cùng áo lót của cô. Anh để lại quần lót cuối cùng.

Đáng lý cô phải cảm thấy sợ. Khi anh hôn lên ngực cô thì cả người cô chỉ còn lại duy nhất chiếc quần lót nhỏ bằng bông. Nhưng cô lại cảm thấy mình là người phụ nữ kêu gọi nhất thế giới này.

Cô thở khê, rên rỉ, tim đập như điên, lại theo bản năng liếm hôn thân thể cường tráng của anh, móng tay bấm vào vai anh.

Anh cởi quần mình, để cho giàng chân ngồi trên người anh. Cô vịn bờ vai anh, cảm giác được anh đang chính tay cởi quần lót của cô. Giây phút hoàn toàn lỏa thể, cô có chút run rẩy, nhưng bàn tay nóng rực của anh nhanh chóng đặt lên người cô.

Chỉ có một tay. Cô cảm nhận được tay kia đang xoa nắn hạch tâm nhạy cảm của cô, dấy lên một làn sóng nóng bỏng khác. Cô yêu kiều kêu ra tiếng, toàn thân nóng lên như bị bỏng, gần như kiệt sức ngã lên người anh.

Khi anh cầm vật nóng bỏng của mình đưa vào nơi ướt át mềm mại của cô thì cô đã sớm nóng rực như bồn lửa.

Anh để cô không chế tốc độ. Lúc ấy cô đã nghĩ mình nên nói cho anh biết cô không hề có kinh nghiệm. Nhưng cô không nói nổi, tất cả các giác quan đều đang tập trung ở nơi tiếp xúc của hai người, cảm giác khó nói nên lời.

Cô từ từ ngồi lên người anh, dung nạp anh từng chút từng chút một.

Thân thể anh rịn ra một tầng mồ hôi, cơ thể sục sôi, toàn thân căng lên.

“Trời ạ, em hại chết anh rồi.” Anh rên rỉ, liếm cắn cổ trắng như ngọc của cô.

“Anh quá lớn.” Cô cúi đầu thở dốc, áp sát vào môi anh, nói.

“Không.” Anh nhếch môi, ngửa đầu hôn cô, bàn tay luồn vào giữa hai chân cô, xoa điểm nhạy cảm của cô. Cảm giác như bị điện giật làm cô run lên, chân mềm nhũn, cả người ngồi lên người anh.

“A.” Cô hít vào một hơi, bởi vì đau như bị xé rách, cũng bởi vì cảm nhận được sự kết hợp chặt chẽ.

“Trời ạ.” Anh đang đỡ lấy eo và hông của cô cũng giật mình nhìn cô chằm chằm, hoàn toàn không dám cử động. “Em...”

“Suyt.” Cô đưa tay che miệng anh, “Bây giờ em không cần nhất chính là những lời thuyết giáo, em đã...”

Của anh vừa lớn vừa nóng, rung động trong thân thể cô làm cho cô rất khó tập trung. Cảm giác bị xé rách cũng không đau như trong tưởng tượng, cô vô thức thở khẽ.

“Em đã trưởng thành đủ lâu rồi, em biết mình đang làm cái gì.”

Anh hơi híp mắt lại, cô vốn nghĩ rằng anh sẽ lại nói những lời vô nghĩa, nhưng khi anh mở miệng lại liếm lòng bàn tay cô. Anh không nói gì, anh chỉ nhìn cô, thông thả liếm tay cô, từ lòng bàn tay đến đầu ngón tay, mỗi một đầu ngón tay sau đó ngậm lấy ngón tay cô, dùng cách thức rất mờ ám gần như dâm loạn.

Cô có thể thấy tim mình đập như điên, nơi mềm mại đang bao bọc lấy anh bởi vì hành động kích thích của anh mà co rút lại. Cô không biết cảm giác đó lại kinh người đến vậy, mờ ám lại xấu hổ, từ nơi ai người gần kết dần lan ra toàn thân.

Cô xấu hổ rút tay lại, biết rằng anh có thể cảm nhận rõ ràng cảm giác của cô.

Anh nở nụ cười.

Cô vừa thẹn vừa giận muốn đánh anh, anh lại hơi nâng cô lên rồi để cô ngồi xuống.

Điềm Điềm giật mình trợn tròn mắt, hoàn toàn không tự chủ được tiếng rên rỉ bật ra khỏi cổ họng. Trong giây phút ấy, cô thậm chí tin được tiếng kêu quyến rũ ấy là của mình.

“Anh. . . A!”

Anh lại thử lần nữa, cô chỉ có thể rên rỉ thở dốc túm lấy bờ vai anh.

“Anh. . . A!”

Anh thử một lần nữa, trên mặt là nụ cười vừa gian manh vừa vô tội.

Cô không thốt được nên lời, người đàn ông này vốn không cho cô cơ hội nói bất cứ điều gì.

Cô cúi đầu, giữ lấy khuôn mặt anh, hôn anh, cắn anh.

Anh lại vẫn cười, rồi sau mới hôn lại cái miệng nhỏ nhắn đánh đá của cô, quần lấy môi lưỡi cô, vừa vuốt ve tấm lưng mịn màng của cô vừa đâm vào. Cô thở gấp, nhưng không tài nào chống cự được, chỉ có thể theo bản năng phối hợp với động tác càng lúc càng nhanh của anh. Khoái cảm kinh người kia trào lên như làn sóng hết lớp này đến lớp khác.

Cô gần như khê nắc ra tiếng.

Điều này đã vượt qua sự tưởng tượng của cô, cô cố gắng khống chế nhưng không được.

Anh không chịu chậm lại, cũng không cho cô kìm nén. Anh ngậm lấy nụ hoa mềm mại trước ngực cô, khẽ cắn, liếm hôn, dỗ dành, trêu đùa cô. Nụ hôn nóng ướt và đôi tay mạnh mẽ dạo chơi trên người cô, lưu lại dấu vết nóng bỏng.

Tiếng hai người rên rỉ thở dốc vang vọng trong hang đá. Đó là tình dục nguyên thủy nóng bỏng, còn thân mật hơn, kích thích hơn so với những gì cô từng nghĩ.

Cái cách mà anh nhìn cô quá mức trực tiếp, giống như nhìn thẳng vào sâu trong linh hồn cô.

Cô không chịu nổi muốn nhắm mắt lại, anh lại không cho cô né tránh.

“Không.” Anh quỳ dậy, đỡ người cô trong vòng tay, để mình có thể càng đâm sâu vào: “Nhìn anh.”

Cô thở gấp, trong lúc bối rối chỉ có thể lại mở mắt ra.

Ánh mắt của anh dưới ánh nắng thoát nhìn giống như dã thú.

“Đúng vậy, nhìn anh.” Anh vui sướng nói.

Điềm Điềm cầm chặt lấy bờ vai anh, thừa nhận anh hết lần này đến lần khác tiến vào thân thể cô, hết lần này đến lần khác vượt ve hôn môi cô. Khi cảm giác không thể khống chế được kia càng ngày càng dâng cao, đến khi cô không thể chịu nổi nữa mà cong người lại hét lên.

Khi mặt trời lên, ánh nắng chiếu vào hang động, trong lúc đạt đến cao trào choáng váng cô thấy được vẻ mặt thắng lợi của anh.

Cô lại giữ mặt anh mà hôn.

Ngay sau đó, anh hoàn toàn phóng thích vào trong thân thể nóng bỏng căng cứng của cô, mang đến cho cô một đợt cao trào run rẩy không tài nào khống chế mới. Lúc này đây cô đã hoàn toàn mất đi lý trí, chỉ nghe thấy tiếng anh gầm khê bên tai.

Cô nghĩ mình đã ngất đi trong chốc lát, khi tỉnh lại đã thấy anh nằm trên mặt cát, cô đang nằm trên người anh.

Anh và cô đều thở dốc, trái tim anh đang đập thông thả mà mãnh liệt, cô cũng vậy.

Cô cảm thấy cả người ẩm ướt dính dính, mệt mỏi, lười biếng.

Trời ạ, khó trách người Pháp nói rằng làm tình là một lần chết.

Cảm giác đó thật sự làm cho người ta không tài nào tưởng tượng nổi.

Cát dính trên đầu gối cô rất khó chịu, nhưng cô hoàn toàn không để ý. Nhìn qu khe hở nhỏ trên cửa hang là bầu trời bao la. Trời đã sáng hẳn, ánh nắng chiếu lên cơ thể hai người, cô có thể thấy trên người anh phủ một tầng mồ hôi.

“Chúng ta sẽ vì làm tình trong sa mạc, mất nước mà chết.” Cô thì thào nói.

Anh bật cười, tiếng cười trầm thấp vang vọng trong hang động.

Tiếng cười đó quả thật rất đáng ghét, cho nên cô liền cắn lên ngực anh một cái, lại càng chọc cho anh cười lớn hơn, còn mãi mà không ngừng lại được.

p.s: Anh chị cứ chim chuột nhau đi. Còn con FA như em sẽ mất máu mà chết :v

p.s 2: Thứ 7 máu chảy về t... À mà thôi, t7 hay cn máu vẫn phải chảy khắp cơ thể thôi () mất chút tiết cũng không sao hết ==))

19. Chương 7-1

Cô không muốn tiếp tục đi trong sa mạc này nữa.

Nhưng nói thật, cô không còn sự lựa chọn nào khác. Khi cô mặc xong đồ lót chuẩn bị mặc quần áo, anh lại đưa tay về phía cô.

“Đừng mặc quần áo vội, anh dẫn em đi xem cái này.”

“Em không muốn mặc độc một chiếc quần lót chạy lung tung giữa ban ngày ban mặt.” Cô lẩm bẩm, nhưng vẫn đưa tay cho anh.

“Ai nói chỉ có một cái quần lót, chẳng phải em còn mặc cả áo lót đấy sao.” Anh cười phản bác, dẫn cô đi ra ngoài, “Yên tâm, nơi đó cũng không xa lắm đâu, em sẽ cảm kích anh cho mà xem.”

Cô hơi nghi ngờ, nhưng vẫn đi giày, kiên quyết mặc áo ba lỗ cùng quần thể thao vào rồi mới theo anh ra ngoài.

Bên ngoài mặt trời vừa mới lên, nhiệt độ khá dễ chịu, không quá lạnh cũng không đến nỗi nóng.

Không khí vô cùng tươi mát, cô không nhịn được hít vào một hơi thật sâu.

Anh dẫn cô đi qua những mỏm đá chống chát, leo lên một đoạn dốc ngắn, đi tới trước một vách núi cao khoảng bằng tòa nhà hai tầng.

Sau khi đi qua cửa vòng, khung cảnh phía trước làm cho cô sững sốt, kinh ngạc không nói được nên lời.

Dưới vách núi là một dòng suối bị che giấu, tạo thành một cái vũng trong vắt tầm một mét vuông. Bên cạnh dòng suối là thảm cỏ xanh rậm rạp, những bông hoa nhỏ màu vàng nở rộ trên cỏ, vươn mình lên trời cao, lay động trước gió.

Đây là một ốc đảo nhỏ.

Một kỳ tích của thiên nhiên.

“Anh nghĩ bằng này cũng đủ cho chúng ta dự trữ đầy nước. Em có thể tắm rửa sạch sẽ.”

“Anh làm thế nào.....” Cô quay đầu nhìn anh, chỉ thấy anh mỉm cười.

“Đây giống như kỳ tích vậy. Anh muốn cho em xem, nhưng hôm qua em quá mệt mỏi, không đi nổi.”

Đây quả thực là kỳ tích.

Hơi ẩm trào dâng, hốc mắt bỗng đỏ lên, đột nhiên cảm thấy hóa ra ‘nhà’ cũng không xa xôi lắm.

“Ấy, đừng khóc.” Thấy nước mắt của cô trào ra, anh có chút lúng túng, đành kéo cô vào trong lòng, hôn lên trán cô, khẽ an ủi, “Đừng khóc, anh đưa em đến đây không phải muốn nhìn em khóc.”

Cô chôn mặt vào ngực anh, nghẹn ngào.

“Nào, rửa mặt, uống chút nước, em sẽ thấy đỡ hơn.” Anh đỡ cô, dẫn cô tiến lên, đưa cho cô một cành cây khô anh đã bẻ trên đường tới đây, “Đây là thực vật sa mạc, bên trong rỗng, em có thể dùng nó như ống hút, nước sẽ trong hơn là cho tay xuống vốc. Con suối này tuy nhỏ nhưng vì dòng nước lưu động, được lọc qua đá nên nếu đem đi kiểm tra thì còn sạch hơn nước trong hệ thống cung cấp nước uống thành phố đấy.”

Cô gật đầu, cầm cành cây khô thay ống hút, quỳ xuống đất uống nước.

Dòng nước ngọt mát khiến đôi môi khô khốc và cổ họng cô cảm thấy dễ chịu hơn. Sau khi uống xong, cô chuyển cho anh uống, sau đó đổ đầy ba bình nước. Anh thậm chí còn lấy túi platic để chứa nước.

Chờ anh lấy đủ nước xong, cô mới cởi quần áo, vốc làn nước quý giá rửa ráy cơ thể.

Khi cô rửa, anh đứng bên cạnh nhìn, vẻ mặt háo sắc rõ ràng.

“Anh không có chuyện gì khác để làm sao?”

“Tạm thời không có.” Anh trả lời không chút do dự.

“Anh không cho rằng nên cho em một chút riêng tư sao?” Cô nhú mồm hỏi.

“Em còn mặc quần áo lót mà.” Anh nói không biết xấu hổ.

“Em cởi anh sẽ quay sang chỗ khác sao?”

Anh nhe răng cười, trả lời chắc như đinh đóng cột.

“Sẽ không.”

Điềm Đềm lườm anh, nhưng không tài nào che dấu được khuôn mặt đang đỏ lên.

“Thân thể của em rất đẹp, em nên tự hào vì nó mới đúng.”

Lời khen của anh làm cho mặt cô càng đỏ hơn. Người đàn ông này sao có thể mặt dày như thế, nếu là lúc bình thường cô chắc chắn sẽ bỏ đi, nhưng bây giờ cô thật sự rất muốn rửa ráy sạch sẽ nên cô đành phải đỏ mặt nói thẳng: “Anh Tăng Kiếm Nam, tôi cần một chút riêng tư để tắm rửa, anh có thể tạm thời rời đi không?”

Cô gái này đúng là bé con then thùng.

“Ok,ok, anh đi ngay đây.” Thấy cô giận thật, anh cười đứng dậy. “Anh đi kiểm đồ ăn, em nhớ đừng đưa tay vào khe đá, trong đó có thể có rắn. Có chuyện gì thì hét to lên, anh sẽ tới ngay lập tức.”

Điềm Điềm xấu hổ nhìn anh, vẫn đợi cho đến khi anh biến mất ở chỗ rẽ mới cởi quần áo lót, bắt đầu tắm rửa.

Cuối cùng, cô không nhịn được giặt sạch cả quần lót.

Quần lót ẩm ướt nhưng sạch sẽ còn hơn khô mà bẩn. Hướng hồ chỗ chết tiệt này nóng như vậy, cho dù cô mặc đồ ướt trên thì chẳng mấy chốc cũng sẽ khô.

Khi Tăng Kiếm Nam quay lại đã mang theo vài quả trứng chim được nấu chín và thịt rắn còn thừa từ ngày hôm qua.

Cô không hỏi anh lấy trứng ở đâu. Đối với anh mà nói, tìm thức ăn giữa sa mạc có vẻ như không khó khăn lắm. Cô chỉ không biết anh làm chín nó bằng cách nào.

“Đã chín rồi, hôm qua khi nướng thịt, anh đã chôn trứng dưới đồng lửa.”

“Anh chắc anh là bác sĩ chứ?”

“Chắc chắn.”

“Không phải bác sĩ thú y?”

“Không phải.” Anh cười nói.

“Anh học khoa gì?”

“Ngoại khoa.”

“Chắc anh đã từng tham gia huấn luyện sinh tồn dã ngoại.” Cô đưa ra nhận định, sau đó ăn tiếp một quả trứng chim nữa.

“Nếu em quen anh Võ, chắc canhem sẽ không nói như vậy đâu.” Anh vừa nói vừa cắn một miếng thịt rắn.

“Anh Võ?”

“Là ông chủ của anh, Hàn Võ Kỳ.” Anh giải thích.

“Là người đã thuyết phục anh đổi nghề đấy hả?”

“Đúng vậy.”

“Anh ấy làm nghề gì trước khi thành lập công ty điều tra vậy?”

“Anh Võ hả?” Anh thấy cô gật đầu, cười rất vui vẻ nói: “Nhân viên tình báo CIA.”

Điều này khiến cô thật sự cảm thấy hiếu kì. Anh kể về những thành viên kỳ lạ trong công ty, càng khiến cô thấy hiếu kì hơn. Vậy nên những buổi tối tiếp theo cũng trôi qua nhanh hơn.

Sau khi bọn họ ăn xong bữa sáng, làm ướt chiếc mũ tạm thời, mang theo nước tiếp tục đi về phía nam.

Ở trong sa mạc càng lâu, Điềm Điềm phát hiện, nơi này thật ra cũng không đến nỗi hoang vu như cô nghĩ. Nơi này không chỉ có mỗi xương rồng mà còn có một số loài hoa nhỏ mọc trên mồm núi đá, dựa vào bóng râm dự trữ hơi nước để tồn tại. Cô còn thấy một vài con ong, một vài con chim diều hâu bay liệng trên trời xanh, vài con rắn đuôi chuông, thậm chí là cả sư tử Châu Mỹ đứng trên vách núi nhìn chằm chằm bọn họ.

Nó không tấn công bọn họ mà chỉ đứng nhìn từ xa.

Rất nhiều động vật, thực vật cùng côn trùng đều trốn ở những khe hở giữa các vách đá, sống nhờ chút nước. Những buổi sớm và hoàng hôn mát mẻ thường thấy bóng dáng của chúng.

Chạng vạng ngày thứ ba, cô còn nghe thấy tiếng ếch kêu ở gần nguồn nước anh tìm được.

Không phải hôm nào anh cũng tìm được chỗ trú qua đêm cho bọn họ, nhưng cô lại không hề cảm thấy sợ hãi.

Anh sẽ bảo vệ em.

Anh đã nói như vậy, cũng thật sự đã thực hiện được lời hứa của mình.

Bầu trời đêm trong sa mạc thật bao la, ánh sao lấp lánh. Cô có thể nhìn thấy dải Ngân Hà đang ở ngay trên đỉnh đầu cô.

Khi mặt trăng như viên ngọc bích khổng lồ dâng lên sẽ nhuộm thế giới thành màu trắng bạc

Thật đẹp.

Anh và cô làm tình dưới bầu trời đêm đầy sao, ánh trăng bao phủ lấy hai người.

Người đàn ông này luôn làm cô cảm thấy mình thật xinh đẹp và khêu gợi. Cho dù da cô vì phơi nắng mà tróc ra, đuôi tóc khô chẻ ngọn thì anh vẫn luôn ngọt ngào khen cô.

Mỗi khi cô kiệt sức, mỗi bước đi gian nan trầy trật anh vẫn sẽ có cách chọc cô cười. Khi cô không bước nổi, anh sẽ kể cho cô nghe về những người đồng đội thần kỳ của anh, những câu chuyện ly kỳ anh đã từng trải qua, phân tán sự chú ý của cô, làm cô quên đau đớn trên người. Anh dạy cô phân biệt thực vật, động vật trong sa mạc, anh thậm chí còn dạy cô nhóm lửa, bắt rắn, tìm nguồn nước, phân biệt phương hướng nhờ sao trên trời.

Bọn họ cố gắng đi nhân lúc sớm và hoàng hôn, giữa trưa thì tìm nơi nghỉ ngơi.

Mấy ngày trôi qua, cô đã bắt đầu học được cách thưởng thức hoang mạc nguyên thủy bát ngát này, học được cách dùng ánh mắt của anh nhìn thế giới rộng lớn này.

Trên người cô ngoại trừ bọ nước còn có rất nhiều vết trầy da, nhưng cô đã không còn rầu rĩ uể oải như ngày đầu tiên. Còn anh vẫn luôn kiên trì đi về một phía.

Trong thế giới yên tĩnh lại khắc nghiệt nóng nực này, tất cả đều trở nên thật đơn giản.

Cô cảm thấy may mắn vì mình đã sống sót để có thể ăn cơm, uống nước, ngủ, còn cả làm tình.

Cô có lẽ sẽ cảm thấy mệt mỏi, nhưng ngoại trừ ngày đầu tiên, anh cũng không vội vàng gấp rút lên đường. Mỗi khi đêm đến, sau khi ăn uống no nê, cùng anh làm tình đã trở thành một thói quen hết sức tự nhiên. Bọn họ luôn ôm nhau, sưởi ấm cho nhau, nói chuyện phiếm.

20. Chương 7-2

Bởi vì ban đêm rất dài, anh và cô bèn kể cho nhau nghe chuyện hồi nhỏ, đồ ăn yêu thích, cho đến công việc, gần như không chuyện nào không nói.

“Sĩ quan Clark nói, em chuyên môn bài trí ảo biệt thự? Anh rất tò mò, cái gì gọi là bài trí ảo? Em không thi công thực tế sao?”

“Anh đã vào nhà mới bao giờ chưa? Hoàn toàn mới, vừa mới hoàn thành ấy.”

“Rồi.”

“Bên trong có cái gì?”

Anh suy nghĩ một chút, sau đó chợt nhận ra, “Bên trong không có gì cả.”

“Đúng vậy.” Cô nằm ở trong lòng anh, mặc anh nắm bàn tay nhỏ bé của mình, nhìn bầu trời đầy sao. “Bên trong không có gì cả, nhà vừa xây xong sẽ trống rỗng, ngay cả nói chuyện cũng có tiếng vang, giống như cổ mộ vậy. Biệt thự vừa xây xong lại càng giống. Dù có đặt đồ trang trí cũng vẫn thấy lạnh lẽo.”

Anh gật đầu.

“Công việc của em chính là giúp mọi người tưởng tượng cuộc sống khi sống ở đó. Em không chỉ bài trí mà còn tạo ra giả thuyết có người sống ở đó. Em sẽ hỏi trước công ty kiến thiết muốn bán nhà cho khách hàng kiểu nào, sau đó bài trí theo ý muốn của họ. Em sẽ cố ý làm lộn xộn bài trí trong phòng, tăng thêm cảm giác có người sống ở đây, báo đọc dở, nước trái cây uống được một nửa, bóng chày đang chơi dở. . . Điều này khiến cho người ta dễ dàng coi những tòa biệt thự đó thành nơi ở, chứ không phải đồng bê tông cốt thép không có sinh mạng.”

“Anh hiểu rồi.”

Cô nhúu mày, quay đầu lại.

Anh mỉm cười, nhìn cô nói: “Em biến chúng thành nhà.”

Cô ngây người.

“Em biến xi măng lạnh lẽo thành một ngôi nhà náo nhiệt ấm áp.”

Chưa từng có ai nói vậy với cô.

Một ngôi nhà náo nhiệt ấm áp.

Cô ngạc nhiên nhìn anh, đột nhiên không biết nên nói gì, chỉ cảm thấy ngực hơi nóng, bắt giác siết lại.

“Công việc ấy cần trí tưởng tượng rất phong phú.” Anh nói.

“Đó là vì em đã từng phải ở trong một căn nhà như vậy.” Cô quay đầu, cố gắng đè nén hơi nước dâng lên đến hốc mắt.

Bàn tay của anh chẳng biết lúc nào đã vòng từ sau, xoa lên lồng ngực nóng cháy của cô.

“Em nhớ ngôi nhà ấy sao?”

“Không.”

“Nhưng em nhớ bố mình.” Anh nhẹ giọng nói.

Cô im lặng, cổ họng nghẹn ngào, thật lâu sau mới nói được.

“Ông ấy chưa bao giờ nhớ sinh nhật của em. Đã từng có rất nhiều năm, tất cả thời gian cuối tuần được ở bên ông ấy cộng lại còn chưa được tới hai tiếng.”

Cô cười khổ, “Nhưng em thật sự nhớ ông ấy, trước kia em giận ông ấy không đến họp phụ huynh cho em, em chỉ quan tâm đến bản thân mình, em tùy hứng làm bậy, tính tình đại tiểu thư, rồi lại tự cho là đúng, cảm thấy cả thế giới đều có lỗi với mình. Nhưng mà khi đó, em có đầu bếp riêng, có vệ sĩ, mỗi ngày còn có lái xe đưa đón, ai cũng nịnh nọt em, cho nên em sang Mỹ học, tự cho là có thể sống tự lập. Cho đến khi bố mất, nợ ngập đầu, em mới hiểu được, hóa ra em vẫn phải dựa vào ông ấy. Em ăn, dùng, mặc, ở, thậm chí là học phí, đều là bố giúp em thu xếp tốt.”

“Em là đại tiểu thư?” Anh thật sự không nhìn ra, người con gái này kiên cường cái đinh búa gỗ cũng không cong.

“Đã từng.” Cô cười khổ, nói: “Đã từng là đại tiểu thư, nhưng đây đã là chuyện rất lâu trước kia rồi. Bố em vừa mất, công ty liên phá sản, nên chẳng còn gì. Chỉ trong nháy mắt em đã biến thành hai bàn tay trắng.”

“Em cũng không phải chỉ có hai bàn tay trắng.” Anh hôn trán cô: “Bố cho em cuộc sống giàu có, nuôi dưỡng mắt thẩm mỹ và thưởng thức cao. Em dựa vào những cơ sở kia, cộng thêm cố gắng cùng cảm giác của mình, mới có được sự nghiệp như bây giờ, không phải sao?”

Cô lại ngẩn người, thì thào nói: “Tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó.”

“Những thứ bố em để lại cho em nhiều hơn em nghĩ.” Anh cười, “Anh cũng mất nhiều năm mới phát hiện, dù muốn hay không thì chúng ta đều nhớ bọn họ hơn chúng ta nghĩ. Món ăn yêu thích, phương thức làm việc, thậm chí giọng điệu nói chuyện, đều càng lúc càng giống bố mẹ chúng ta.”

Điềm Điềm chần chờ một chút, mới thừa nhận, “Có lẽ vậy.”

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng cô của ngày hôm nay quả thực cũng là người cuồng công việc giống bố. Nghĩ kỹ lại thì cô cũng giống ông, không phải người dễ gần. Cô luôn nói thẳng, chỉ cần cho là mình đúng, sẽ dựa vào lý luận mà bảo vệ quyền lợi của mình, hoàn toàn không nể mặt người khác.

Cô cắn môi, tự kiểm điểm lại mình, “Ôi trời, em không mong mình sau này sẽ nói chuyện đáng ghét như ông ấy.”

Cô quay đầu lại nhú mày hỏi anh: “Em có vậy không?”

Anh nhú mày, “Ồ trong đồn cảnh sát sao? Để anh nhớ xem người kia đã nói gì nào.” Anh nhú mày suy nghĩ, sau đó nghiêm túc nhìn cô, hạ giọng nhại theo người cảnh sát kia, kinh sợ nói: “Đúng vậy, cô Hách, chúng tôi sẽ lập tức điều tra rõ ràng. Rất xin lỗi, cô Hách, sĩ quan Clark nói cô phải chờ thêm một lát nữa. Không, cô Hách, chúng tôi không coi cô là nghi phạm. Thực xin lỗi, cô Hách. . .”

“Đủ, đủ.” Cô che miệng của anh, đỏ bừng cả mặt.

Anh cười kéo tay của cô xuống nói: “Anh suýt nữa đã nghĩ em là thủ trưởng của anh ta.”

“Chết tiệt, em thật sự vô cùng ‘đắc lý bất nhiêu nhân’ [1], đúng không?” Cô xấu hổ nhìn anh hỏi.

[1] Đắc lý bất nhiêu nhân: chỉ cần biết đạt được lý của mình mà quên đi sự tình là còn cần phải biết khoan dung cho người

“Cũng không thể nói vậy, anh nghĩ một mặt là bởi vì em đã hỏi tới trọng điểm, mặt khác, em có một loại khí thế làm cho người ta bất giác đều nghe theo.”

“Có sao?” Cô nhú mày nghi ngờ, “Sao em lại cảm thấy loại tật xấu này là sở trường của anh nhỉ?”

“Tật xấu?”

“Tật xấu sai bảo người khác.” Cô nheo mắt, chọc chọc lồng ngực anh, “Chúng ta mấy ngày qua, không phải đều làm theo ý anh sao?”

Anh kê tay ra sau đầu, vẽ mặt đắc ý cợt nhả nhìn cô nói: “Đó là bởi vì anh đúng!”

Cô lườm anh, “Anh Tăng Kiếm Nam, anh không biết cái gì gọi là khiêm tốn sao?”

“Anh chưa học chữ đó bao giờ.”

A Nam hếch mày, cười, trả lời không chút khách khí.

Cái dáng vẻ côn đồ không chút xấu hổ làm cho cô vừa bực mình vừa buồn cười, nhin không được lườm anh.

“Anh đúng là vô lại.”

Cô cười đánh lên lồng ngực anh, lại bị anh bắt được kéo vào trong lòng, vừa gặm môi cô vừa cười nói: “Nhưng em lại cố tình thích tên vô lại này.”

Khuôn mặt Điềm Điềm đỏ lên, đẩy anh, “Ai. . .”

Cô mới nói được một chữ, anh đã cười dùng nụ hôn ngăn chặn miệng cô, đưa tay trêu chọc dục vọng của cô.

Người đàn ông này đúng là một kẻ vô lại.

Mấy buổi tối qua, anh hết lần này đến lần khác thăm dò thân thể cô, tìm ra những điểm mẫn cảm mà ngay cả cô cũng không biết. Anh biết cách khiến cô run rẩy; hôn, vuốt ve từng bộ phận trên cơ thể cô.

Rất nhanh, cô đã không tài nào suy nghĩ được nữa, chỉ có thể ôm chặt anh, mặc anh đưa cô lên thiên đường nóng bỏng.

Tình ái là liều thuốc ngủ tốt nhất.

Làm tình xong, cô luôn thiếp đi rất nhanh, nhưng lúc này đây cô lại không thể ngủ được.

Người đàn ông bên cạnh đã ngủ.

Anh theo thường lệ ngủ ở bên ngoài, cánh tay cường tráng ôm cô.

Nơi đây chỉ là một mỏm núi hơi lồi ra ngoài, tuy không thể chắn gió, nhưng khô ráo lại rộng rãi, gần đó cũng không có dã thú. Anh dùng khóm cây khô có gai trải trên đường làm thành hàng rào đơn giản, phòng ngừa rắn đuôi chuông bò qua.

Cho nên anh hẳn là có thể an tâm chìm vào giấc ngủ.

Nhưng cô lại không ngủ được.

Một ngôi nhà náo nhiệt ấm áp.

Cô không ngừng nghĩ đến những lời anh nói tối nay.

Một ngôi nhà náo nhiệt ấm áp.

Đó là khát vọng sâu nhất, kín đáo nhất trong lòng cô.

Cô chưa bao giờ nói với ai, thế nhưng anh lại biết rõ

Người đàn ông này luôn có thể nói trúng tim đen, nhìn đúng trọng điểm của vấn đề. Anh thông minh, cường tráng, hóm hỉnh, còn có ý chí kiên cường, hơn nữa còn vô cùng tinh táo. Không ổn là trong vòng vài ngày, anh đã từng bước xuyên qua lớp phòng vệ của cô, chiếm lấy trái tim cô.

Người đàn ông bên cạnh tỏa ra hơi ấm.

Vết bầm trên người anh đã bắt đầu biến mất, cô nhìn người đàn ông dùng cảm này, tìm bất giác siết lại.

Cô sợ mình đã bắt đầu yêu anh.

Chưa từng có ai làm cho cô mê muội như thế, cô mới quen anh năm ngày, cô lại cảm thấy như mình đã quen anh cả đời.

Cái này có lẽ chỉ là si mê nhất thời, cô từng nghĩ như vậy. Kịch tình sinh ra trong lúc nguy hiểm, luôn không lâu dài.

Anh sẽ bảo vệ em.

Có lẽ đối với anh, khi hai người trở lại thành phố thì tất cả sẽ theo gió biến mất.

Nhưng cô biết, cô sẽ không quên

Cô nhẹ nhàng đặt bàn tay lên ngực anh, cảm nhận trái tim trong lồng ngực anh đập mạnh mẽ, từ từ nhắm mắt lại. Cho dù đây chỉ là kịch tình tạm thời thì cô vẫn biết từ nay về sau bất luận xảy ra chuyện gì, cô mãi mãi không bao giờ quên được người đàn ông đã từng bảo vệ mình giữa chốn hoang dã này.

“Em xem.”

Trời vừa sáng, cô liền tỉnh.

Anh luôn luôn thức dậy sớm hơn cô.

Anh dùng đồ ăn còn thừa tối qua làm bữa sáng, cô thì rót nước đã lắng cát từ túi nilon vào bình. Ngày hôm qua anh tìm được nguồn nước, là từ trong khe núi chảy ra. Anh đào một cái hố, đặt túi nilon vào hố để chứa nước, nhưng lượng cát trong nước cao hơn nước suối tìm được mấy hôm trước.

Nghe thấy tiếng anh, cô ngừng tay, quay đầu lại, sau đó trông thấy cảnh mặt trời mọc tuyệt đẹp này.

Tuy ngủ ở sa mạc hoang dã nhưng không phải hôm nào cô cũng trông thấy bình minh lên, đó chỉ là khoảnh khắc ngắn ngủn trong nháy mắt, mà họ không phải lúc nào cũng ngủ ở nơi trống trải.

Cho nên, cô chưa bao giờ nghĩ rằng cảnh tượng ấy lại rung động lòng người như thế.

Chân trời phía xa là áng mây cuộn lên, không gian bao la vô ngần, mặt trời chậm rãi nhô lên từ đường chân trời. Đầu tiên là viền màu đỏ, sau đó là vàng thái dương màu vàng. Cô nheo mắt lại, bắt giắc nín thở.

Giây phút mặt trời lên, gió lướt qua khuôn mặt, thổi bay tóc.

Ánh mặt trời chiếu sáng vạn vật, mỏm núi, khe núi, đá sỏi, sa mạc, đồng hoang. . . Thế giới bỗng phát sáng, từ một vùng mờ ảo biến thành bảy sắc rực rỡ.

Đón gió nhẹ buổi sớm, cô nhìn lên hào quang vạn trượng, trong lòng bỗng có một loại xúc động không tên, nước mắt gần như tràn mi.

Cô nhìn ánh mặt trời màu vàng chiếu khắp vạn vật, không khỏi hít một hơi thật dài.

Cho đến lúc này, cô mới hiểu tại sao người xưa lại tôn sùng mặt trời.

“Rất đẹp, đúng không? Làm cho người ta muốn tôn sùng mặt trời.”

Đáng ghét, cô muốn khóc, người đàn ông này tại sao luôn có những suy nghĩ giống cô, giống như ngay từ khi mới sinh ra anh đã là một nửa linh hồn bị thất lạc của cô.

Anh từ sau ôm lấy cô, cùng cô nhìn về phía mặt trời rực rỡ trước mắt.

Điềm Điềm nghẹn ngào, không dám quay đầu lại.

Gió nhanh chóng thổi khô nước mắt cô, nhưng tại khoảnh khắc này cô biết rõ, cho dù nước mắt có khô cũng không thể che giấu sự thật là cô đã sớm yêu người đàn ông này.

Cảnh sắc phía trước bởi vì nước mắt mà mơ hồ, nhưng cô vẫn nhìn thấy ánh sáng bạc lấp lánh dưới ánh mặt trời ban mai cùng bãi cỏ xanh biếc như bảo thạch hai bên dòng sông bạc.

Cô cảm thấy thân thể anh căng lên, cô biết anh cũng đã trông thấy nó.

Đó là một con sông, một con sông rất lớn.

Tuy nhiên bởi vì quá xa nên nhìn nó nhỏ giống như tờ bạc, nhưng cô biết nó nhất định phải vô cùng lớn mới có thể nuôi dưỡng được bãi cỏ xanh biếc hai bên cùng rừng cây trong sa mạc, mới có thể khiến người ta nhìn thấy nó từ khoảng cách xa như vậy.

Ngày hôm qua khi anh và cô tìm tới nơi này thì sắc trời đã tối, cho nên họ mới không phát hiện ra con sông ấy. Nhưng anh biết đến chỗ cao mới có thể tìm được đường đi tiếp nên mới đưa cô lên đây.

Anh vẫn luôn đứng.

Đáng lý cô nên cảm thấy hưng phấn, nơi có nước tất có người. Bọn họ cuối cùng cũng thoát được khỏi hoang mạc, nhưng cô lại chỉ nắm thật chặt cánh tay anh đang ôm eo cô, có một loại vọng tưởng thời gian dừng lại ở thời khắc này.

Cô không có nói gì, anh cũng không.

Anh chỉ cùng cô đứng trên mỏm núi, nhìn con sông tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

21. Chương 8-1

Đó là sông Colorado.

Đường trở lại thế giới văn minh so với mấy ngày trong sa mạc nhanh như chớp mắt.

Bọn họ xuống núi, vượt qua khe núi, xuyên qua gò đất, sơn cốc nở đầy hoa nhỏ, đi qua lùm cây khô vàng đến cây thấp dần dần trở nên xanh biếc. Anh và cô đi theo dòng sông tới hạ du, còn chưa tới hoàng hôn, đã nhìn thấy nhà ở.

Vợ chồng ở trong căn nhà đó tóc đã hoa râm, ông chồng mập nhìn giống như ông già mặc quần yếm KFC, người vợ thì gầy như cây gậy trúc, luôn giữ vẻ mặt nghiêm nghị.

Ông già KFC hòa nhã dễ gần cầm súng săn chìa về phía hai người lạ là bọn họ, nhưng khi người vợ nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác, nghe được câu chuyện bọn họ lạc đường gặp nạn thì lại lập tức đưa bánh mì bơ cùng canh nóng tới.

Cô nghĩ cô rất giống dân chạy nạn, tóc dài rối tung. A Nam cũng vậy.

Ăn ngấu nghiến hết thức ăn trên bàn, A Nam liền mượn điện thoại, cô thì giúp dọn dẹp bàn ăn.

Mấy ngày nay luôn ăn thịt rắn cùng trứng chim, cô thật sự cảm thấy một ít cơm cũng ngon miệng vô cùng.

Bác gái hỏi cô thăm bọn họ làm cách nào sống sót mấy ngày qua, cô cố xốc tinh thần trả lời, nhưng nhanh chóng bắt đầu buồn ngủ.

Cô không nhớ rõ chuyện sau đó, chỉ mơ hồ nhớ cô đang ngủ thì A Nam ôm cô lên xe, có người nói chuyện với anh. Cô thật sự quá mệt mỏi, thậm chí không mở nổi mắt, nhưng vẫn cảm giác được tiếng ồn và đèn đường thành phố.

“Đây là đâu?”

Anh ôm cô xuống xe thì cô từng tỉnh lại một lần, lẩm bẩm hỏi anh, nhưng vì ánh đèn quá chói mắt mà lại nhắm mắt lại.

“Khách sạn.” Anh nói.

Cô không hỏi nữa, cô quá mệt mỏi, mà anh thì vẫn đang ở đây. Điều này khiến cô an tâm hơn lúc nào hết.

Điềm Điềm không biết cô ngủ bao lâu, chỉ biết trong lúc nửa mê nửa tỉnh cô thấy anh nói chuyện điện thoại.

“Tiến sĩ Mak. Bắt cóc. Bang Utah. Gần Salt Lake City.”

“Chạy trốn. Sa mạc. Las Vegas. Khách sạn. Phòng 1506.”

Cô muốn hỏi anh đang nói chuyện cùng ai nhưng không còn sức, chỉ có thể thiếp đi lần nữa.

Trong lúc mơ hồ, cô chỉ biết mình nửa đêm từng dậy đi vệ sinh, sau đó lại bò lên giường. Anh ngủ cùng cô trên giường lớn, chiếm một nửa giường. Người đàn ông này vừa bắn vừa hôn giống cô, nhưng cô vẫn rúc vào lòng anh, một lần nữa chìm vào giấc ngủ.

Giường mềm mại sạch sẽ thật thoải mái, cô hoàn toàn không muốn tỉnh lại, nhưng mùi thơm của thức ăn làm cho cô mở mắt ra. Anh gọi phục vụ phòng, còn xả nước tắm.

“Em phải ăn một chút.” Anh đưa bữa sáng đến bên miệng cô.

Anh mỉm cười, trong mắt lại có dự vọng nóng bỏng cô quen thuộc.

Cô cùng anh ăn cơm, tắm rửa, ân ái, ngủ, sau đó lại ân ái.

Giữa anh và cô có quá nhiều chuyện phải hỏi cho rõ ràng, nhưng cô tạm thời không muốn hỏi, cô chỉ muốn hưởng thụ tất cả những thứ này: thức ăn ăn không hết, nước tắm ấm áp, giường đệm và quần áo sạch sẽ, còn có tình ái xinh đẹp.

Anh và cô ân ái thong thả mà mềm mại, thô bạo mà kịch liệt, trên giường, trong phòng tắm, thậm chí trên bàn ăn cùng ghế sa lon.

Cô và anh cũng không muốn nói chuyện, chỉ đắm chìm trong đó, cảm nhận nhiệt độ cơ thể của đối phương, nghe tiếng tim đập cùng thở dốc của nhau.

Anh không dùng bao cao su, cô không muốn anh dùng.

Cô muốn cảm nhận anh, dùng từng tế bào trong thân thể ghi nhớ anh.

Khi anh ôm cô trở lại phòng tắm, mở vòi hoa sen, đè cô lên tường, vùi sâu vào trong cơ thể cô thì cô nhận ra một chuyện.

Cô muốn con của anh.

Dòng nước ấm áp bao quanh hai người, anh ôm cô.

Anh còn đang thở dốc, cô cũng thế.

Anh vùi mặt vào hõm cổ cô, liếm hôn giọt nước trên vai cô. Anh vẫn ôm cô, cô cũng vịn vào anh. Anh thích cảm giác da thịt thân cận ma sát, sau khi ân ái anh sẽ luôn ôm cô, cảm nhận dư âm của hoan ái. Cô cũng thích loại cảm giác lặng lẽ nhưng thân mật này, cho tới lúc này.

Sự tĩnh lặng lan ra khắp căn phòng phủ đầy hơi nước.

Nước ấm vẫn không ngừng từ vòi hoa sen chảy xuống, chảy qua mái tóc rối tung trên vai anh, da tay ngăm đen, cùng tấm lưng cường tráng.

Cô có thể cảm nhận được trái tim đập trong lồng ngực, nhịp tim anh cũng hòa cùng cô như mọi lần, nhưng tất cả đã không giống trước nữa.

Cô không nên nói, cô nên để mọi chuyện thuận theo tự nhiên, để anh đưa cô về Los Angeles. Anh sẽ giả vờ như sẽ liên lạc với cô, sau đó tạm biệt một cách lễ phép. Anh và cô có lẽ sẽ gọi cho nhau một, hai lần, sau đó tự nhiên mà chia tay.

Mọi chuyện nên tiến hành như vậy, điều đó tốt cho cả hai.

Anh từng nói, công ty của anh ở Đài Loan, sự nghiệp của cô thì ở Los Angeles. Cuộc sống của anh và cô cách biệt một trời một vực, bọn họ chỉ là khách qua đường ngoài ý muốn đi qua cuộc đời người kia mà thôi.

Sự tĩnh lặng và hơi nóng tiếp tục bao phủ không khí.

Cảm giác tuyệt vọng bỗng xộc lên đầu.

Cô thích anh cảm giác ở trong cơ thể cô, tràn đầy mà nóng bỏng.

Nhưng anh rời khỏi cô, để cô từ từ trượt xuống khỏi cơ thể cường tráng của anh, chân chạm đến mặt đất.

Anh tắt vòi hoa sen, cô nhìn lồng ngực trần của anh, chỉ muốn khóc òa lên cho thỏa. Nhưng tự tôn lại xuất hiện, cô thở sâu, đè nén nước mắt chực trào ra khỏi hốc mắt.

“Anh. . .”

Anh mở lời, lại bị cô chen ngang.

“Em xin anh, đừng nói gì cả.” Cô nói, cánh môi cũng đang run rẩy. Cô vội vàng nói xong câu đó, vội vàng xoay người rời khỏi phòng tắm, lại bị anh túm được cánh tay.

“Điềm Điềm. . .”

Trời ạ, anh cho rằng tình huống bây giờ không đủ xấu hổ sao?

Cô không dám ngẩng đầu, sợ nước mắt sẽ tràn mi. Cô thực sợ anh sẽ hỏi, hoặc nói ra bất cứ lời thương hại nào.

May mắn là đúng lúc này, ngoài cửa phòng truyền đến tiếng đập cửa.

“Chúng ta phải nói chuyện.” Anh nói.

Cô không muốn nói, bây giờ cô chỉ muốn mau rời khỏi anh, tìm một chỗ giấu mình.

“Thả em ra.” Cô run giọng nói.

Tiếng đập cửa vừa vội vừa nhanh, anh chửi một tiếng, nhưng vẫn buông lỏng tay của cô ra, cầm tấm khăn lông lớn quây quanh eo, xuyên qua phòng khách nhỏ, đi ra mở cửa.

Điềm Điềm cầm áo choàng tắm mặc vào, lại nghe thấy anh mở cửa, hung dữ hỏi.

“Chuyện gì?”

“Nick Zeng?”

“Là tôi.”

“Ta là Sam Neil, anh bị dẫn độ.”

“Dẫn độ? Đây. . .”

Điềm Đoan nghe vậy liền ngăn người, vội vàng chạy tới cửa phòng ngủ, lại trông thấy anh bị hai cảnh sát đè lên mép cửa, còng tay. Một cảnh sát hình sự trong đó đọc thuộc lòng quyền Miranda [1] gần năm không đổi.

[1] Theo luật Hoa Kỳ, người bị bắt giữ, trước khi thẩm vấn, phải được cho biết rõ ràng rằng người ấy có quyền giữ im lặng, và bất cứ điều gì người ấy nói sẽ được dùng để chống lại người ấy ở tòa án.

“Anh bị tình nghi giết hại Emma Townsend cùng John Walker. Nhân danh pháp luật chúng tôi được quyền bắt anh. Anh có quyền giữ im lặng và từ chối trả lời câu hỏi. Bất cứ điều gì anh nói cũng sẽ được dùng để chống lại anh trước tòa. Anh có quyền có luật sư trước khi khai báo với cảnh sát và luật sư sẽ hiện diện khi cảnh sát thẩm vấn anh. Nếu anh không thể tìm được luật sư, anh sẽ được chính phủ cung cấp một luật sư trước khi trả lời các câu hỏi..”

“Đây là sao?” Sắc mặt cô tái nhợt nhìn ba người đàn ông cạnh cửa, bọn họ đồng thời ngẩng đầu nhìn cô.

“Cô là?” Vị cảnh sát kia nhìn cô.

Cô thấy sự nghi ngờ trong mắt anh ta, cũng trông thấy anh ta nhìn áo choàng tắm trên người cô.

“Hách Đoan Đoan.”

Những lời này không phải cô trả lời. Một người cảnh sát khác từ ngoài cửa đi vào, là cảnh sát điều tra và giải quyết vụ án của Emma – sĩ quan Clark.

“Cô ấy là nhân chứng trong vụ án sát hại Emma Townsend.” Clark vẻ mặt mệt mỏi nhìn cô nói: “Cô Hách, thật xin lỗi, sợ là chúng tôi phải mời cô đến sở cảnh sát một chuyến.”

“Đây là sao? Ông đang đùa à?” Cô nắm chặt áo choàng tắm, bàng hoàng nhìn ông ta. “Tôi biết Emma Townsend nhưng John Walker là ai?”

“John Walker là nhân viên quản lý trực đêm ở tòa nhà của Emma.”

“Nhân viên quản lý trực đêm?” Mặt cô trắng bệch nhìn người sĩ quan dường như đã không ngủ mấy ngày, hoàn toàn không nghĩ được gì.

“Đúng vậy.”

“Có chứng cứ gì?”

“Chúng tôi tìm được khẩu súng gậy án của anh Tăng trong phòng ở khách sạn Los Angeles.”

“Khẩu súng gậy án?”

Nhìn người đàn ông bị còng tay, có một khoảnh khắc trong đầu cô trống rỗng.

Anh không có nói gì, thậm chí không cãi lại, chỉ nhìn cô, sau đó chầm chọc nhếch khóe môi.

Một giây sau, anh bị đám cảnh sát cường chế bắt đi ra ngoài.

Cô nhìn chằm chằm cánh cửa kia, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh như băng, sau đó bắt đầu tức giận.

p.s: Vừa đọc vừa nghe Criminal của Britney Spearscho nó có không khí =))))))

22. Chương 8-2

Cô ngồi xe cảnh sát về Los Angeles.

Nhưng mấy giờ sau, cô lại được thả tự do rồi sở cảnh sát.

Tuy rằng cảnh sát nghi ngờ cô có liên quan tới vụ án, giúp Tăng Kiếm Nam giết người, nhưng cũng giống như lần đầu tiên, cô luôn có chứng cứ ngoại phạm hoàn mỹ. Hôm Emma bị giết, cô ở khu biệt thự giúp công ty bán nhà, có quá nhiều người chứng minh cô luôn ở đó, trừ phi cô biết phân thân, nếu không không thể nào giúp anh giết Emma được.

Cho nên bọn họ thả cô.

Sĩ quan Clark cùng cô đi ra đồn cảnh sát, “Đêm đó, sau khi cô gọi cho tôi không lâu, chúng tôi tìm được thi thể John Walker ngay gần nhà ông ta. Tôi không liên lạc được với cô, tìm tới nhà cô mới phát hiện cô mất tích. Tôi thấy tình hình không ổn bèn xin lệnh khám xét phòng khách sạn của hân ta, mới tìm được hung khí gây án.”

“Nếu như anh ấy là hung thủ, tại sao lại không giết tôi?”

“Bởi vì cô gọi điện thoại, cô nhớ không? Tôi biết hân ta đến tìm cô. Hân ta tìm cô vì muốn moi thông tin từ chỗ cô, nếu như cô biết điều gì đó, chỉ sợ hân ta sẽ giết cô diệt khẩu ngay tại chỗ. Hân ta có lẽ cũng không ngờ về sau mình sẽ bị người ta bắt cóc.”

“Những kẻ bắt cóc tôi là ai?”

“Cô bị hân ta làm liên lụy thôi, nhưng cô yên tâm, chúng tôi sẽ tiếp điều tra.” Ông ta khách khí lễ phép, rồi lại lập tức đổi giọng: “Nhưng chúng ta nên cảm ơn bọn họ, bằng không chỉ sợ hân ta sẽ kịp thời tiêu hủy vật chứng.”

“Anh ấy đã cứu tôi rất nhiều lần.” Cô nói.

Sĩ quan Clark hơi chần chờ một chút mới nói: “Cô là một người phụ nữ xinh đẹp.”

Cô hiểu ẩn ý trong lời ông ta. Cô xinh đẹp, người đàn ông kia chỉ coi cô như kỹ nữ miễn phí trên đường chạy trốn mà thôi.

“Anh ấy tại sao phải giết Emma?” Cô biết mình hỏi như vậy sẽ rất giống một người phụ nữ không chịu tin mình sẽ ngu xuẩn tin nhầm người nên không ngừng tìm lý do thoái thác cho bạn trai là tội phạm giết người. Nhưng cô không tìm được mà muốn hỏi rõ mọi chuyện.

“Vì tiền. Sau khi cha mẹ Nick Zeng qua đời, có một đoạn thời gian hân từng ở nhà Emma. Tôi nghĩ trước đây bọn họ có quan hệ, Emma để lại toàn bộ tài sản cho hân.”

Đứng ở cửa đồn cảnh sát, Clark thở dài, chân thành nói: “Tôi rất xin lỗi.”

Sắc mặt cô tái nhợt, hít một hơi thật sâu.

“Tôi biết cô rất khó chấp nhận chuyện này.” Clark lấy ra một chiếc bút máy cùng một quyển sổ nhỏ, viết lên giấy một địa chỉ và số điện thoại, sau đó xé trang giấy đưa cho cô, “Đây là một vị bác sĩ tâm lý tôi quen, cô nên nói chuyện với ông ấy, tôi tin rằng cô sẽ thấy khá hơn.”

Cô nhìn vị cảnh sát trước mắt, quả thực không thể tin được mình lại ngu ngốc như vậy.

Điềm Đềm cứng ngắc nhận tờ giấy kia, tỉnh táo ngẩng đầu, nhìn vị cảnh quan sát cao lớn nói: “Xin lỗi vì đã gây ra cho ông nhiều rắc rối như vậy.”

Clark nhét bút máy cùng quyển sổ nhỏ vào túi trong của tây trang, mỉm cười.

“Cô còn sống, đây mới là điều quan trọng nhất.”

Ông ta đang an ủi cô, nhưng sự thông cảm của ông ta không khiến cô dễ chịu hơn chút nào.

“Tôi đưa cô về nhé?” Ông ta hỏi.

Trên người cô không có tiền, nói thực ra ngay cả bộ quần áo cô đang mặc cũng là do một nữ cảnh sát tốt bụng cho cô mượn. Nhưng cô vẫn cố nở nụ cười từ chối.

“Không cần, cảm ơn ông.”

Gật đầu với ông ta một cái, cô xoay người rời đi.

Thảm vắn của cảnh sát dường như kéo dài vĩnh viễn.

Bọn họ nói không sai, anh là người có khả năng gây án nhất.

Ngày đó sau khi ăn trưa với Emma xong, anh thật sự đã đi cùng Emma về nhà. Cảnh sát tìm được nhân chứng nhìn thấy anh vào cửa, lại không ai thấy anh đi ra, nhân viên quản lý duy nhất có thể chứng minh anh trong sạch đã chết rồi.

Người kia chết thật con mẹ nó thuận tiện.

Anh vì cái chết của Emma mà đau lòng, nhưng chuyện khiến anh cảm thấy bất lực và bối rối nhất lúc này là vẻ mặt bàng hoàng của Điềm Điềm lúc anh bị bắt.

Em yêu anh.

Cô nói như vậy khiến anh không tin được vào tai mình.

Cảm giác được ở bên cô thật tuyệt, giống như cô thật sự là người con gái thuộc về anh.

Anh đáng lý nên nói chuyện rõ ràng với cô sớm hơn, nhưng anh không tài nào mở miệng yêu cầu cô đi cùng anh được. Sự nghiệp và cuộc sống của cô đều ở đất nước này. Cô đã từng là tiểu thư sống trong nhung lụa, sau đó từ trên cao rơi xuống vực thẳm, rồi lại dựa vào sự cố gắng của mình một lần nữa bò lên đỉnh cao.

Anh cảm thấy tự hào về những thành tựu của cô.

Cho nên anh không tài nào yêu cầu cô từ bỏ tất cả, theo anh rời đi.

Mặc dù mới vài ngày ngắn ngủi, anh dường như đã không thể thiếu cô rồi. Chỉ cần nhắm mắt lại là anh có thể trông thấy nước mắt của cô, nụ cười của cô, bộ dạng cô vừa lái xe vừa gào lên mắng anh, cô mệt mỏi nhưng vẫn quật cường đi theo anh tiến về phía trước, cả khi anh và cô hợp lại làm một thì cô vẫn ôm chặt lấy anh, bộ dáng yếu ớt như thể anh là điểm tựa duy nhất của cô.

Em yêu anh.

Anh nên cảm thấy may mắn vì đã không nói với cô. Vẻ mặt bàng hoàng và trống rỗng của cô khi anh bị buộc tội giống như một lưỡi dao đâm mạnh vào tim anh, khiến ngực anh đau đớn, máu chảy đầm đìa.

Anh tự nói với mình như vậy cũng tốt, đối với cô mà nói, coi anh như người xấu, có lẽ là cách tốt nhất.

Cảnh sát sẽ thả cô đi, kể từ đây những kẻ bắt cóc anh sẽ không cho rằng cô và anh cùng một phe nữa, cô có thể an toàn ở lại Los Angeles.

Anh biết rõ cô sẽ khinh thường anh. Từ lúc anh im lặng không phản kháng đã biết rồi.

Tại sao cô phải tin tưởng anh cơ chứ?

Sau khi tới đồn cảnh sát, tất cả chứng cứ nhằm vào anh càng khiến anh không còn đường chối cãi.

Emma để lại tất cả tài sản cho anh, vân tay của anh bị tên khốn nào đó hãm hại ấn lên khẩu súng đã giết chết John Walker.

Nhìn thấy những chứng cứ kia, ngay cả anh cũng sẽ cho rằng mình là tên bạn trai trước đã tiêm liều cao Heroin vào cơ thể Emma rồi cố tình dựng hiện trường giả, giết người chiếm đoạt tài sản.

Ha, súng cùng ống tiêm chết tiệt, thậm chí còn nằm trong tủ treo quần áo ở phòng khách sạn của anh.

Cô dựa vào cái gì mà tin tưởng anh?

Nhìn chăm chăm song sắt phía trước, anh lại mỉm cười châm chọc, nhưng không thể nào xoa dịu đau đớn như bị dao cắt đâm vào trong lòng.

Lúc được đưa ra khỏi phòng thẩm vấn, cách lớp cửa sổ anh trông thấy cô đi ra khỏi đồn cảnh sát. Cô đứng ở trên đường cái, nhìn cô vừa nhỏ nhắn vừa yếu ớt, nhưng cô vẫn ưỡn thẳng sống lưng.

Em yêu anh.

Anh hít một hơi thật sâu, cố gắng ngăn chặn buồn bực trong lồng ngực, nhưng không đè nén được khát vọng muốn ôm cô.

Ít nhất cô an toàn.

Anh nhắm mắt lại, tự nói với mình.

Cho dù cô sẽ hận anh, cho dù anh sẽ bị cô phỉ nhổ, cho dù cô cho là mình bị anh lợi dụng, đều không sao cả.

Cô an toàn, đó mới là điều quan trọng nhất.

Cô ưỡn thẳng sống lưng, cô là người con gái kiên cường, cô sẽ vượt qua được.

Anh tự nhủ với mình hết lần này tới lần khác, nhưng không tài nào ngăn được câu nói khàn khàn của cô vang vọng trong đầu.

Em yêu anh.

Giọng nói run rẩy khiến anh muốn khóc, nhưng đồng thời cũng an ủi anh.

Cho nên anh để mặc cho giọng nói kia lặp lại lần nữa, để nó tra tấn, ngược đãi, ám áp dỗ dành anh.

Em yêu anh.

23. Chương 8-3

Chiều Los Angeles mưa lất phất.

Cô đi thẳng đến tiệm đồ cổ trước kia cô làm, vay ông chủ tiền xe, cầm chìa khóa dự bị, rồi xin nhờ xe về nhà.

Quãng đường này không ngắn, nhưng cô cần thời gian để tĩnh táo.

Trên đường tắc nập là người, cảnh vật bị trời chiều nhuộm đỏ lướt qua cửa sổ xe. Cô nhìn những tòa nhà cao tầng san sát, đôi tay lạnh như băng nắm chặt vào nhau.

Xe trong kính chiếu hậu nhìn không khác nhau là bao.

Cô hồ hững nhìn cảnh vật ngoài xe nhưng không cách nào khống chế mồ hôi không ngừng rịn ra trong lòng bàn tay.

Tắc xi lái qua một con đường vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, chạy thẳng đến cửa nhà cô.

Cô trả tiền, mở cửa xuống xe.

Nhà trọ bốn tầng trước mặt xếp thành hình chữ u, tường sơn trắng, vườn cây sau cửa sắt trồng rừng cây hình quạt như cây cọ, tạo không gian riêng tư cho người ở.

Cô ở tầng ba dãy nhà bên phải. Cửa sổ cô mở từ đêm hôm đó đến giờ vẫn mở, bức rèm màu vàng nhạt bị gió thổi bay phấp phới.

Cô ngẩng đầu nhìn cánh cửa sổ, sau đó quay đầu lại nhìn đường phố náo nhiệt.

Trên đường cái, xe cộ tắc nập, đối diện có cửa hàng bánh mì, chỗ rẽ có một hàng tạp hóa.

Đêm hôm đó, ngoài cô ra, không có bất kỳ ai xuống xem hoặc báo cảnh sát.

Hàng xóm của cô đều rất lạnh lùng.

Cô đã từng nằm trong số những con người lạnh lùng đó. Nếu không phải ngày đó cô sợ hãi vì vụ án giết người của Emma, nếu không phải vì anh quen Emma, nếu không phải vì anh vừa mới rời khỏi nhà cô, cô không biết mình có kích động chạy xuống cứu anh không nữa.

Nụ cười châm chọc của anh bỗng hiện lên trong đầu khiến tim cô đau xót.

Người đàn ông chết tiệt đó.

Nhéch môi, cô dứt bỏ suy nghĩ lộn xộn, nhanh chóng móc chìa khóa mở cửa chính, đi lên tầng.

Bên ngoài cửa phòng cô bị dán bằng dán màu vàng cảnh dụng chướng mắt, cô xé xuống, mở cửa đi vào, sau đó nhanh chóng đóng cửa.

Ráng chiều xuyên qua cửa sổ rộng mở, bức rèm tung bay theo gió.

Bởi vì mở cửa sổ nên không khí trong phòng không khó ngửi, nhưng trên quầy bar phủ một tầng bụi mỏng.

Lịch bàn trên quầy bar vẫn còn dừng lại ở bảy ngày trước. Cô nhìn nó chằm chằm, cô mới rời đi một tuần, nhưng cảm giác lại như đã đi cả một năm.

Cô mở ngăn kéo nhỏ dưới quầy bar, danh thiếp của anh vẫn được đặt ở tầng trên cùng.

Công ty điều tra sự việc ngoài ý muốn Hồng Nhân.

Tăng Kiếm Nam.

Cô cầm nó, đặt ở trên mặt bàn quầy bar, sau đó lấy từ trong ngăn tủ ra một chiếc cốc, mở tủ lạnh, mở một hộp nước trái cây mới nguyên, vừa rót nước trái cây vào trong cốc vừa cầm điện thoại lên, ấn số điện thoại của công ty.

Chuông điện thoại reo.

Cô buông hộp nước trái cây, cầm ly thủy tinh đã bắt đầu lạnh vì nước trái cây lấy từ trong tủ lạnh, đưa đến bên miệng.

Đúng lúc này, có người nhắc máy. Cô há miệng định nói, nhưng còn chưa kịp nói gì đã bị người ở đầu dây bên kia cướp lời.

Đó là một người đàn ông, giọng điệu của anh thoải mái tự nhiên, nhưng anh ta không nói những câu giới thiệu như các công ty bình thường như ‘Công ty điều tra sự việc ngoài ý muốn Hồng Nhân xin nghe’, ‘Tôi có thể giúp gì được cho cô?’

Anh ta chỉ thân thiết hòa ái, thậm chí còn mang theo chút cười cợt nói một câu khiến cô dựng tóc gáy.

“Cô nên biết rằng, Emma bị mưu sát. Nếu như tôi là cô, tôi sẽ không uống chén nước cam kia.”

Cô cứng đờ, chỉ cảm thấy sờn tóc gáy.

Anh ta không nói nước trái cây, không nói nước táo, anh ta khẳng định là nước cam.

Nước cam, hơn nữa còn là tiếng Trung.

Cô một tay cầm chặt điện thoại, một tay cầm ly thủy tinh chứa nước cam vàng óng, sau đó từ từ buông chén nước cam kia.

“Anh là ai?” Cô nhìn bốn phía, sau đó đi đến bên cửa sổ.

“Hàn Võ Kỳ.”

Cô từng nghe cái tên này, anh ta là người đàn ông A Nam gọi là anh Võ.

Anh ta thở dài, “Cô không cần phí công, tôi không ở đối diện.”

Cô cứng đờ, chậm rãi quay người lại, nhìn gian phòng không một bóng người. Cô chợt nhận ra, mình bị theo dõi.

Dừng lại hai giây, Diễm Diễm mới chậm rãi nói tiếp.

“Tôi gọi điện thoại quốc tế cơ mà.”

“Tôi chuyển điện thoại công ty tới điện thoại di động.” Anh ta cười nói: “Miễn cho tên khốn A Nam kia gọi tới thì chỉ có thể nhận được tin báo máy đang bận.”

Cô hít một hơi thật sâu, hỏi: “Anh đang ở đâu?”

“Sát vách nhà cô.”

Diễm Diễm cầm điện thoại không dây, đi ra mở cửa. Trên hành lang, cửa phòng cách vách đồng thời mở ra, một người mặc áo sơ mi hoa Hawai cùng quần ngắn ka-ki cầm điện thoại, vẫy tay chào cô.

“Hi.” Anh ta mỉm cười, vẻ mặt thân thiết vô hại.

“Anh gắn camera trong nhà tôi.” Cô khó chịu lườm người đàn ông xa lạ kia.

“Chỉ để phòng ngừa thôi.” Anh ta nói.

Cô chắc chắn chuyện này là trái pháp luật, nhưng trên mặt người đàn ông kia lại chẳng có chút cảm giác tội lỗi nào cả.

Lúc này, cô đột nhiên biết vì sao Tăng Kiếm Nam lại gia nhập công ty của người đàn ông này. Bọn họ đều là loại mặt dày vô lại, vì đạt được mục đích mà hoàn toàn không từ thủ đoạn.

Cô trừng mắt với anh ta, sau đó nhấn phím.

“Hiện giờ tôi chỉ thắc mắc một chuyện.” Hàn Võ Kỳ cúp điện thoại, chống điện thoại vào eo, gãi gãi chút râu lúm phúm trên cằm, nhướn mày nhìn cô hỏi: “Tại sao cô lại gọi điện thoại đến Hồng Nhân?”

Cô có hai lựa chọn, một là báo cảnh sát, nhưng từ nửa giờ trước, khi cô đi ra khỏi đồn cảnh sát thì đã không còn là lựa chọn nữa rồi.

Cô đã sớm quyết định.

Cho nên, mặc dù nhìn người đàn ông trông chẳng khác nào một kẻ lưu manh tới nhằm chỗ du lịch, cô vẫn trả lời câu hỏi của anh ta.

“Bởi vì tôi biết ai là hung thủ thật sự.”

24. Chương 9-1

“Bởi vì tôi biết ai là hung thủ thật sự.”

Câu trả lời đơn giản rõ ràng của cô khiến Hàn Võ Kỳ bất ngờ. Anh ngẩn ra, chỉ nghe người phụ nữ nhỏ bé xinh xắn kia nghiêm túc nói tiếp.

“Tôi biết ai là hung thủ, chỉ không rõ hắn ta làm như thế nào. Tôi không dám mạo hiểm báo cảnh sát, cho nên mới lựa chọn gọi điện thoại cho anh.”

“Tại sao?”

Diễm Diễm nhú mày, cô cho rằng cô đã trả lời đủ rồi rõ ràng.

“Ý tôi là tại sao không báo cảnh, thôi, tôi nghĩ tôi đoán được đại khái vì sao rồi. Cô mới từ đồn cảnh sát đi ra, nguyên nhân cô không thể báo cảnh sát chỉ có một, cô không tin người trong đồn cảnh sát, đúng không?”

Anh ta hỏi một câu, nhưng không đợi cô trả lời, nói tiếp: “Đúng rồi, cô có thể sang đây nói chuyện không? Tôi không thích gian phòng của cô.”

Cô lại sững sờ, bắt đầu nghi ngờ mình đã lựa chọn sai lầm.

Thấy cô bất động, anh ta thở dài, sau đó chậm rãi giải thích.

“Gian phòng của cô nằm ở góc, khắp phòng là cửa sổ, nó chỉ thiếu không gắn tấm bảng gỗ ‘Hoan nghênh tới thăm’ mà thôi. Nếu có người đang nhìn..., tin tôi đi, bất cứ ai đứng gần một chút là có thể trông thấy rõ ràng cô đang làm gì trong phòng. Thậm chí còn không cần dùng đến người chuyên nghiệp hoặc ống nhòm tầm xa đắt cắt cổ.”

Anh ta còn chưa nói hết, cô đã đi về phía anh ta. Sau khi cô vào phòng người đàn ông kia đóng cửa rồi tiếp tục nói lảm nhảm.

“Có ai nói với anh là rất lảm nhảm chưa?”

“Rồi.” Anh ta cười nói: “Vợ tôi.”

Cô thật sự không hi vọng anh ta sẽ cảm thấy xấu hổ hay gì đó. Đến cả A Nam còn không biết xấu hổ thì mong gì người đàn ông ngay cả khi trọng thương nằm bẹp trên giường vẫn không quên bóc lột nhân viên này?

Điềm Điềm cố để mình không lườm anh ta, đi vào phòng khách.

“Xin lỗi, phòng hơi bừa bộn. Mấy ngày nay chúng tôi bận tìm cô và A Nam, không rảnh quét dọn.” Anh ta đi đến trước sofa, đặt móng chiếm chỗ của ba người.

“Chúng tôi?” Cô tò mò hỏi.

“Tôi và vợ tôi.” Anh ta cầm bình nước từ dưới bàn rót cho cô. “Cô ấy đi mua bữa tối rồi, chờ lát nữa sẽ về.”

Phòng của anh ta rất tối, cửa sổ duy nhất trong phòng khách đóng chặt, rèm cũng kéo vào. Trên bàn trà trước sofa có một chiếc laptop. Cô thấy trên màn hình có bốn màn hình nhỏ, trong đó có hai cái là phòng của cô, phòng khách và phòng ngủ, hai cái còn lại là cửa chính và cửa sau khu nhà.

Đối mặt cửa phòng ngủ đang đóng, nhưng cô có thể trông thấy khoảng tối từ dưới khe cửa.

“Tại sao anh nói tôi không nên uống nước cam?” Cô hỏi.

“Hộp nước cam của cô là giả.” Anh ta nhìn cô nói: “Emma là bị người ta dùng kim tiêm tiêm Heroin vào cơ thể, sau khi hôn mê bất tỉnh vì hít phải quá nhiều oxitcacbon mà chết. Cô đã rời nhà được một tuần rồi, bất cứ kẻ nào cũng có thể lên vào hạ độc.”

Cho nên anh ta mới mua nguyên một bình nước khoáng bằng thủy tinh? Đây thật sự là cách tốt, mũi kim không xuyên qua được thân bình thủy tinh và nắp bình bằng kim loại.

“Tôi cho rằng cảnh sát chưa công khai tình tiết vụ án?” Cô cầm lấy bình nước khoáng chưa mở nắp, lại không có hứng uống.

“Cảnh sát đã công khai.” Anh ta gõ bàn phím hai cái, xoay màn hình về phía cô, “A Nam đã bị truy nã từ vài ngày trước, nhờ tôi mà cảnh sát chỉ tìm được ảnh chụp từ mấy năm trước của cậu ấy.”

Ảnh người đàn ông trên trang web thanh tú đẹp trai hơn hiện nay rất nhiều. Lúc đó anh để tóc ngắn, nhìn rất giống ngôi sao lớn.

Nhưng điều khiến cô thật sự giật mình chính là tiêu đề phía dưới.

Giết người vì tình? ! Emma không tự sát!

Bác sĩ ngoại khoa thiên tài gốc Hoa lầm đường lỡ bước.

Bác sĩ ngoại khoa thiên tài? Anh là thiên tài?

Cô còn chưa kịp phản ứng, cửa phòng đã mở ra. Một người phụ nữ ôm một túi bánh mì, từ bên ngoài đi vào, trông thấy cô, người phụ nữ kia không ngạc nhiên chút nào.

“Vợ tôi, Phong Thanh Lam.” Người đàn ông ngồi trên ghế sa lon đưa tay giới thiệu hai người phụ nữ với nhau, “Chủ nhà hàng xóm, Hách Diễm Diễm.”

Phong Thanh Lam ôm túi giấy tiến lên, duỗi tay về phía cô.

“Xin chào.”

Diễm Diễm buông nước khoáng, bắt tay cô ấy, “Xin chào.”

“A, bà xã, có một tin tức tốt.” Hàn Võ Kỳ cười nhìn hai người phụ nữ này, “Diễm Diễm nói cô ấy biết ai là hung thủ giết người.”

Tiểu Lam sững sờ, nhú mồm hỏi thẳng: “Cô biết? Cô không cho rằng A Nam là hung thủ?”

“Không.” Diễm Diễm nhìn cô ấy nói: “Ngay từ đầu tôi đã không cho rằng anh ấy là hung thủ, nhưng anh ấy hiển nhiên không nghĩ như vậy.”

Cô không nên nói những lời mỉa mai ấy, nhưng ở trong đồn cảnh cô đã nhịn quá lâu rồi.

Người đàn ông ngồi ở trên ghế salon nghe vậy liền cười bật một tiếng, vợ anh ta dường như mỉm cười.

“Tôi nói cô là người phụ nữ thông minh.” Thanh Lam vươn tay về phía chồng, đặc ý nói: “Đưa đây nào.”

“Chết tiệt.” Anh ta móc trong túi áo ra 100 đô, bắt lực nhìn cô hỏi: “Sao cô lại tin tưởng tên A Nam vô lại ấy?”

Cô trừng mắt nhìn, quả thực không thể tin được.

“Hai người lấy tôi đánh cuộc?”

“Theo dõi một gian phòng trống và cả đồn cảnh sát là một công việc rất nhàm chán, chỉ giết thời gian thôi mà.”

Nói thì nói như vậy nhưng người phụ nữ mặc quần áo thể thao màu xanh đậm vẫn nhanh chóng cầm tiền, nhìn cô nói: “Để tôi đoán nhé, cô giận là vì cô thích A Nam nhà chúng tôi?”

Người phụ nữ này chuyển chủ đề quá nhanh, cô trở tay không kịp, khuôn mặt đỏ ửng.

Phong Thanh Lam nhướn mày, “Cô yêu anh ta?”

Diễm Diễm cứng đờ, người phụ nữ này thật quá nhạy cảm, cô xấu hổ đánh trống lảng.

“Đây không phải trọng điểm, tôi nghĩ bây giờ chúng ta nên nghĩ biện pháp bắt được hung thủ, cứu anh ấy ra khỏi tù.”

Thanh Lam nhìn cô, sau đó gật đầu, buông tha cho cô.

“Đúng vậy.” Cô ấy đưa đồ ăn cho ông chồng đã sắp chết đói, sau đó chống nạnh, nhìn người phụ nữ nhỏ xinh trước mặt, mỉm cười nói: “Vậy được rồi, tại sao cô cho rằng hung thủ là Clark?”

Cô lại ngẩn ra, “Làm sao cô. . . .”

“Tôi ở đó, cô vừa ra tôi liền đi theo cô. Lúc cô ở cửa đồn cảnh sát nói chuyện cùng Clark, đột nhiên trở nên vô cùng cứng ngắc, thà rằng mặc bộ đồ rộng hơn ít nhất hai cỡ đi một đoạn đường để vay tiền taxi cũng không muốn hấn đưa cô về. Hơn nữa cô còn nhìn chăm chăm vào kính chiếu hậu. Tôi nghĩ cô đột nhiên làm vậy chỉ sợ là vì nghĩ racái gì, hoặc nhìn thấy gì, đúng không?”

Toàn thân Diễm Diễm rét lạnh, sắc mặt trắng bệch nhìn người phụ nữ kia, “Tôi hi vọng tôi không biểu hiện rõ ràng như vậy.”

“Cô không có, ít nhất tên cảnh sát kia cũng không đi theo cô. Trừ tôi ra, tôi cũng không thấy có ai theo dõi cô.” A Lam ngồi xuống bên cạnh chồng, vừa nhận lấy sandwich chồng đưa tới vừa nhìn người phụ nữ mặt không có chút máu kia, “Hắn tạm thời còn chưa nghi ngờ, nhưng không có nghĩa là sau này hắn sẽ không tới giết cô diệt khẩu.”

Hàn Võ Kỳ ăn hết một chiếc bánh mì bơ như chết đói, nhìn cô sau đó cũng chia cho cô một phần bánh mì, hỏi: “Cô thấy được cái gì?”

Bộ dạng đôi vợ chồng này rất thoải mái tự nhiên, tuy thiết bị của bọn họ nhìn rất đơn sơ nhưng họ dường như biết rất rõ mình đang làm cái gì, hơn nữa bọn họ cũng rất quan tâm ‘người kia’.

“Bút máy.” Cô nhận lấy chiếc bánh mì, sau đó ngồi xuống ghế sa lon đơn bên cạnh, nhìn đôi vợ chồng trẻ kia, nói: “Sĩ quan Clark cầm một chiếc bút máy cổ làm thủ công. Tôi nhận ra chiếc bút máy kia, nó có hoa văn hoa mẫu đơn đặc thù, đó là tôi tìm giúp Emma, bên trên còn có lạc khoản của người chế tác. Tôi tin rằng cả thế giới chỉ có một đôi.”

“Vậy có thể là Emma tặng hẳn.” Hàn Võ Kỳ nhắc nhở cô.

“Đó là bút đôi, rất đắt.” Cô giải thích: “Chủ nhân cũ của đôi bút ấy có một đoạn tình yêu vô cùng lãng mạn. Emma rất thích, cô ấy không thể nào tặng cho người khác được, trừ phi. . . .” Cô hơi chần chờ, sau đó nói ra suy đoán của cô: “Trừ phi đối phương là người yêu của cô ấy.”

Phong Thanh Lam sững sờ, “Nhưng sĩ quan Clark đã kết hôn rồi.”

“Cho nên hẳn không phải fan điên cuồng mê điện ảnh, mà chính là tình nhân bí mật của Emma.” Hàn Võ Kỳ thở dài, mắng một tiếng, “Chết tiệt! Tôi nghĩ thế nào cũng cảm thấy là hẳn.”

Điềm Điềm hít và một hơi, cẩn thận nói: “Tôi không chắc giả thiết của tôi đúng hay không, nhưng ông ta là người đầu tiên đến hiện trường, cho nên vụ án mới giao cho ông ta phụ trách. Ông ta định dùng lý do tự sát để kết án, nhưng vì nghi vấn của tôi và A Nam khiến cho giám định viên quyết định ngoại trừ kiểm tra trùng độc oxitcacbon còn cẩn thận kiểm tra thành phần cùng hàm lượng thuốc trong máu Emma.”

Giả thiết của cô không phải không có khả năng, Thanh Lam ngồi thẳng người, “Cô và A Nam khiến hẳn lo sợ, cho nên khi hẳn nhận được điện thoại của cô liền quyết định phải xử lý hai người.”

“Khoan!” Hàn Võ Kỳ cắn bánh mì, nhanh chóng gõ bàn phím, sau đó bỏ bánh mì xuống nói: “Hồ sơ của cảnh sát nói, John Walker chết lúc rạng sáng hai đến ba giờ. Cô gọi cho hẳn lúc mấy giờ?”

“Tầm hai giờ hai lăm.” Cô hít vào một hơi nói: “A Nam tới khi đó, vào giờ đó Clark và A Nam đều có thể nằm trong diện tình nghi. Nơi John Walker chết nằm trên trục đường từ nhà tôi đến đồn cảnh sát.”

Thanh Lam búng tay, “Tên kia hoàn toàn có khả năng từ đồn cảnh sát đến, trên đường giết John Walker, sau đó lại đến nhà cô. Thậm chí hẳn vừa khéo thấy cô và A Nam bị bắt cóc, vì vậy quyết định giả họa lên đầu A Nam. Có lẽ hẳn ta nghĩ hai người sẽ không thể nào còn sống trở về.”

“Những thứ này cũng chỉ là giả thiết.” Hàn Võ Kỳ nhắc nhở vợ, “Chúng ta cần chứng cứ chứng minh giả thiết này.”

“Tôi có một cách có thể chứng minh.” Phong Thanh Lam nhìn cô, mỉm cười, “Nhưng cần sự giúp đỡ của cô.”

Hàn Võ Kỳ vừa nhét bánh mì bơ vào miệng bị sắc một cái, anh ta ho một hồi lâu mới hết, nhìn vợ nói: “Sao anh lại cảm thấy A Nam sẽ không thích cách đó nhỉ.”

“Anh ta có thích hay không không phải vấn đề.” Phong Thanh Lam gác đôi chân dài lên bàn, hai tay khoanh trước ngực, nhìn Điềm Điềm, nhứ mày nói: “Anh ta hiện giờ không ở đây, đúng không?”

Cô ấy nói không sai.

Tên đáng chết kia không ở đây, chính anh đã từ bỏ quyền lợi được lên tiếng.

Điềm Điềm buông bánh mì, hỏi thẳng.

“Cô muốn tôi giúp cái gì?”

Phong Thanh Lam vui vẻ mỉm cười, sau đó nghiêng người nói cho cô phương pháp kia.

Muốn biết về Hàn Võ Kỳ & Phong Thanh Lam xin đọc “Tặc đầu đại lão bản” (Không biết có ai edit chưa =))

25. Chương 9-2

Phòng thẩm vấn của cảnh sát vẫn vậy.

Một cái bàn, bốn cái ghế, đèn huỳnh quang trên trần nhà, ngoại trừ những thứ này ra thì trong phòng chẳng còn gì.

A, còn có cửa ra vào gần một cửa sổ thủy tinh trong suốt, đây là vì sợ nghi phạm bị hành hung mà khai man.

Đây là một quốc gia đề cao nhân quyền, cảnh sát không thể đánh hoặc sử dụng hình phạt riêng. Đương nhiên cũng có ngoại lệ. Nếu như hai cảnh sát ở ngoài cửa đứng gần lại một chút thì cho dù hai cảnh sát bên trong muốn lia anh vào tường, chỉ sợ cũng không có ai thấy được.

Anh đã không rõ rốt cuộc mình tới gian phòng này lần thứ mấy rồi, dù sao cũng không quan trọng, anh biết anh không giết người, đáng tiếc cảnh sát điều tra lại không cho là như vậy.

“Nick, chúng ta đừng tiếp tục lãng phí thời gian nữa, trên súng có dấu vân tay của anh, ống kim tiêm được tìm thấy trong phòng anh, sao anh không trực tiếp nhận tội, giảm bớt phiền phức cho mọi người, có lẽ chúng tôi còn có thể nói giúp anh trước quan tòa.”

“Tôi không giết Emma.” Anh lặp lại câu nói trăm lần như một kia, nhìn hai người cảnh sát, nói: “Các anh và tôi đều biết, ống kim tiêm và súng có thể giả họa, vân tay của tôi cũng có thể bị người ta dùng kỹ thuật thay đổi. Tôi dám đánh cược với mấy người là trên hai vật chứng đó không có một chút xiu da và DNA nào của tôi. Chỉ dựa vào một dấu vân tay không thể buộc tội tôi được đâu, mấy người phải cố gắng thêm chút nữa.”

Một cảnh sát hình sự trẻ tuổi trong đó cảm tức đứng lên, túm lấy cổ áo của anh.

“Thằng khốn này!”

Cả người anh bị giật lên, hai tay bị còng đập vào bàn, mẹ nó, đau muốn chết!

“Jim! Dừng tay!” Clark ngăn cản.

Jim cảm giận buông tay ra.

“Cậu đi ra ngoài cho tỉnh táo.” Clark nói: “Đi rót ly nước đến đây đi.”

Hung ác trừng anh một cái xong cảnh sát tên Jim kia mới đi ra ngoài.

A Nam chỉnh lại cổ áo, lười nhác ngồi xuống ghế, nhưng lần này rút kinh nghiệm đặt hai tay bị còng lên bàn, đề phòng tên này lát nữa cũng tự dưng phát điên.

“Mày cho rằng mày rất thông minh, đúng không?” Clark lạnh lùng nhìn anh.

“Không phải tôi cho rằng.” A Nam cười, “Tôi nghĩ rất nhiều người cũng cho là vậy.”

“Có lẽ vân tay có thể thay đổi, nhưng hiện tại rất nhiều quan tòa vẫn tin tưởng vào chứng cứ vân tay.” Clark đặt hồ sơ sang bên cạnh, nhìn chằm chằm người đàn ông bất cần đời trước mặt, “Mày cũng không thể phủ nhận, hung khí và ống kim tiêm thật sự được tìm thấy trong tủ treo quần áo của mày.”

“Tôi không giết Emma.” Anh nhìn tay cảnh sát này, tỉnh táo nói: “Cô ấy giống như chị gái của tôi vậy.”

Clark nhíu mày, châm chọc nói: “Cho nên cô ấy mới lập di chúc để toàn bộ tiền cho mày?”

“Tôi là người thân duy nhất còn lại trên đời này của cô ấy.” A Nam nói.

“Mày và cô ấy không có quan hệ máu mủ.” Clark cười khẩy, “Như thế nào, lên giường với người phụ nữ gọi cảm nhất thế giới là cảm giác gì?”

A Nam nheo mắt lại, “Ăn nói cho cẩn thận.”

Clark lại không để ý đến anh, tiếp tục mĩa mai nói: “Loại đàn ông như mày tao thấy nhiều rồi, ăn bám, dùng lời ngon tiếng ngọt dỗ dành mê hoặc phụ nữ. Emma vừa mới chết, mày đã lập tức bám lấy nhà thiết kế nội thất kia. Tao thật sự thấy tiếc cho cô ấy.”

A Nam trừng mắt hằn, “Ông cảm thấy tiếc cho cô ấy?”

Anh cười nhạt, chằm chọc nhìn Clark, “Tiếc cho cô ấy? Có cần tiếc hay không trong lòng mỗi người đều tự có nhận định riêng. Thứ ông cảm thấy không đáng, không chừng Emma lại quý trọng như bảo bối. Tiếc cho cô ấy? Ông là ai? Cũng chỉ là một con heo tự cho là đúng. . .”

Ầm!

Anh còn chưa dứt lời, tay cảnh sát kia quả nhiên phát điên, túm áo anh, quật ngã anh xuống sàn nhà cứng như đá, đầm đìa anh túi bụi.

Ghế của anh đổ xuống đất, chân anh thậm chí còn đá nghiêng cái bàn.

Nhưng lúc này, hai cảnh sát bên ngoài cùng cảnh sát tên Jim đi rót nước kia dường như đồng thời biến thành kẻ điếc. Tiếng động lớn như vậy mà ba người họ chỉ nhìn ra ngoài, không ai quay đầu lại xem.

Clark không ngừng đầm đìa, giống như có thâm thù đại hận với anh.

Mẹ nó, tên này điên rồi!

Thằng khốn đang phát điên này cổ áo thít chặt cổ anh, anh không thở cũng không kêu được, chỉ có thể cố hết sức dùng cánh tay ngăn cản nắm bấm cứng rắn của tên kia, bụng vẫn trúng mấy phát.

Đúng lúc này, điện thoại của tay cảnh sát vang lên, khi ấy hằn mới buông cổ áo thít chặt cổ anh, đứng dậy rút điện thoại, đồng thời không quên dùng sức đạp anh một cước.

A Nam vừa ho khan vừa thở, đau đến nỗi sắp nôn ra máu.

Tên đàn ông kia nói điện thoại như không có gì xảy ra, sau đó sau khi cúp điện thoại lại ngồi xổm xuống, túm anh dậy, gần như điên cuồng cười lạnh nói: “Tao là ai sao? Tao cho mày biết tao là ai, tao là người đàn ông của Emma.”

A Nam bàng hoàng nhìn hằn, chỉ thấy Clark híp đôi mắt đỏ lừ, vẻ mặt dữ tợn hỏi: “Biết ai gọi tới không?”

Cổ họng anh đau đến nỗi không tài nào trả lời được, tên điên kia lại cười khẩy, “À tình nhân mày mới mang đến, Hách Diễm Diễm.”

Cái gì? !

Anh thở dốc, giận dữ nhìn tên kia, chợt ngẩng đầu lên dùng trán đập vào mũi tên khốn kiếp này.

Clark đã sớm ngờ tới, nhanh chóng tránh ra, dương dương đắc ý nói: “Cô ta nói có kẻ khả nghi quanh quẩn gần nhà cô ta, cô ta rất sợ hãi, hi vọng tao qua xem. Tao chỉ sợ tao qua đó rồi sẽ phát hiện cô ta bởi vì quá ray rứt vì giúp mày nên đã quyết định muốn sợ tội tự sát. Thật không may, đúng không?”

Một luồng khí lạnh từ bụng lan ra khiến anh buồn nôn.

“Con mẹ nó, mày đừng đụng vào cô ấy!” Anh nổi giận rít gào, nhưng giọng lại khàn khàn không rõ.

“Bảo bối đúng không? Bây giờ tao sẽ đi giải quyết bảo bối của mày. Tao tin rằng di thư sợ tội tự sát của cô ta nhất định sẽ làm cho mày bị kết tội.” Clark chế nhạo, không đếm xỉa tới uy hiếp của anh, nói xong đứng dậy đạp vào bụng anh một cái, mới gọi: “Jim!”

Cảnh sát trẻ tuổi đứng ở ngoài cửa dường như không điếc nữa, lập tức quay người mở cửa đi đến.

“Nhốt tên sát nhân biến thái này lại!” Clark cao ngạo nhìn anh nằm rạp dưới đất, vẻ mặt khinh bỉ nói: “Tao tuyệt đối sẽ tìm được chứng cứ, nhìn mày bị kết tội!”

Lúc còn choáng váng trong đau đớn, anh có thể nhìn thấy khóe miệng Clark hơi nhếch lên, đôi mắt xanh lạnh như băng lóe lên vẻ điên cuồng.

“Đứng dậy!” Jim ép anh đứng lên dù giờ anh đau muốn chết.

Clark xoay người đi ra ngoài, thậm chí không quay đầu liếc anh một cái.

A Nam toàn thân toát mồ hôi lạnh, ôm lấy bụng đau đốn thở phì phò, gần như không thể nào ngồi thẳng lên được.

“Đừng giả bộ, thằng phé vật!” Jim hung ác gào thét.

Anh Võ sẽ bảo vệ cô, anh tự thuyết phục bản thân như vậy.

Anh gọi điện thoại về thì thấy chế độ trả lời tự động, anh đã nhấn lại, anh biết rõ sau khi Tiểu Phì dậy sẽ kiểm tra tin nhắn. Anh mất tích bảy ngày, anh Võ có lẽ đã sớm đến đây, anh biết bọn họ sau khi biết cô được thả ra sẽ đi tìm cô, nhưng cũng có thể bọn họ không liên lạc với cô, hoặc cô gái ngoan cố kia bởi vì tin anh là tội phạm giết người đùa bỡn cô mà không chịu nói chuyện với bọn họ.

Anh bắt buộc mình đứng lên, trong đầu nhanh chóng nghĩ.

Chết tiệt! Có quá nhiều khả năng!

Tên điên kia muốn đi giết Diêm Diêm, anh không thể ở lại đây, nhưng những cảnh sát này sẽ không tin anh!

Clark làm cảnh sát gần hai mươi năm, bình thường luôn ra vẻ trung nghĩa can đảm, vì dân phục vụ, lúc trước anh còn thấy huy chương cảnh sát danh dự trên bàn hân.

Muốn thuyết phục những cảnh sát này quá chậm.

A Nam vừa thở gấp vừa nghĩ.

Anh không có thời gian, anh phải đi ngay bây giờ.

Jim kéo anh ra khỏi phòng thẩm vấn, hai cảnh sát tiếp nhận áp giải anh.

Bụng của anh vẫn đau, nhưng anh không ho ra máu, đó là chuyện tốt. Xương sườn của anh vẫn ổn, đại đa số các cú đâm đều đánh vào bụng cùng cánh tay anh, anh tránh được đòn của Clark vào thận nên thận của anh cũng vẫn OK.

Từ phòng thẩm vấn tới phòng giam của anh phải đi qua cầu thang có chỗ ngoặt.

Anh đi qua nhiều lần lắm rồi.

Chỗ ngoặt đó có cửa sổ, ngoài cửa sổ có lùm Thắt Lý Hương, sau đó chính là đường cái, anh chỉ cần nghĩ cách lấy được xe, nghĩ cách tránh được đạn của cảnh sát, còn sống lái xe đến nhà cô là được. May mắn thì..., chuyện còn lại, để cảnh sát đuổi theo làm.

Hai người cảnh sát gần như là lôi anh đi đến cầu thang.

Bọn họ không quan tâm anh có phải vừa bị đánh hay không, cảnh sát trong phòng làm việc cũng tỏ vẻ không thấy đáng về nửa sống nửa chết của anh. Anh là kẻ thù của tất cả đàn ông trên thế giới, bị nghi giết thần tượng Emma của bọn họ!

Thật đúng là con mẹ nó!

Giây phút ấy, anh thật sự cho rằng anh sẽ bị hai cảnh sát này ‘lỡ tay’ vứt xuống cầu thang, sau đó ngoài ý muốn ngã gãy cổ. May mà bọn họ cũng không làm thật.

Cho nên khi tới chỗ ngoặt, anh đột nhiên khom lưng ho sặc sụa. Sau đó khi bọn họ xem xét anh thì anh đột ngột đứng thẳng lên, dùng hai tay bị còng như gậy đánh bóng chày, vung lên đánh vào đầu một người trong số đó, cướp súng lục của anh ta, đẩy người còn lại lăn xuống cầu thang. Khi anh làm như vậy quả thật có cảm thấy chút tội lỗi.

Chỉ có một chút mà thôi.

Anh không hề ngập ngừng, tất cả động tác đều trơn tru liên tục, xoay người phá cửa sổ, nhảy ra ngoài. Anh ngã lên bụi Thắt Lý Hương, sau đó lăn một vòng, đứng dậy giữa đường. Một chiếc xe phanh gấp ngay trước mũi anh, suýt nữa đã đâm vào anh.

A Nam nắm chặt khẩu súng vừa cướp được, nhắm ngay tên xui xẻo chưa kịp hoàn hồn, chạy tới bên chỗ tay lái.

“Xuống xe!” Anh hét lên.

Có thể là bộ dạng máu trên đầu anh chảy ròng ròng rất dọa người, cũng có thể là vì còng tay nhấn mạnh thân phận tội phạm của anh, càng có thể là vì khẩu súng trong tay anh, nên người đàn ông lái xe kia vội vàng mở cửa xe, chạy trốn chết.

Anh lên xe thì tiếng súng bắt đầu vang lên.

Anh đạp chân ga, lao xe ra ngoài.

Không bao lâu, sau lưng truyền đến tiếng còi cảnh sát chói tai, anh điên cuồng nhấn chân ga, đi đường tắt, chỉ mong mau chóng tới bên cô.

Chết tiệt, đáng lý anh nên nói rõ ràng với cô từ lúc còn ở trong khách sạn!

Nhân sinh khổ đoản, từ năm mười lăm tuổi anh đã biết rõ điều này.

Cảnh vật lướt nhanh bên ngoài cửa sổ, đèn đường, nhà cao tầng, người xe, viên đạn, anh lại chỉ tập trung vào một chuyện duy nhất:

Sống sót tới bên cô, cứu cô!

26. Chương 10-1

Chuông cửa vang lên.

Điềm Điềm ra mở cửa.

Sĩ quan Clark đứng ở ngoài cửa.

Có một vài người đàn ông càng lớn tuổi càng có khí chất, Clark Norton chính là kiểu đàn ông này.

Tuy đã bốn mươi lăm tuổi, nhưng dáng người vẫn được giữ gìn rất tốt, cao hơn mét chín, bả vai rộng, lồng ngực rắn chắc, sống mũi cao thẳng, đôi mắt sáng, thậm chí ngay cả nếp nhăn ở khóe mắt cũng trở thành điểm quyến rũ của ông ta.

Cô có thể hiểu vì sao Emma lại yêu ông ta.

Nếu như ông ta không phải đã kết hôn, lại là hung thủ, cô nghĩ cô cũng sẽ cảm thấy ông ta là người đàn ông tốt.

“Cám ơn ông đã đến.” Cô lùi lại, nghiêng người cho ông ta vào.

“Tôi đã tới góc đường xem xét chiếc xe cô bảo rồi rồi.” Ông ta đi phía sau cô, “Chỉ mà một chiếc xe để không thôi.”

“Xin lỗi, là tôi quá đa nghi, nhưng mọi chuyện xảy ra gần đây khiến tôi có chút hoang mang.” Cô gạt đầu, đi về phía cửa sổ, kéo rèm cửa sổ ra, trên cửa sổ thủy tinh phản chiếu khuôn mặt tái nhợt của cô cùng người đàn ông đang dần dần tiến gần, “Chiếc xe Ford màu xanh đậm này theo tôi từ lúc tôi đi ra khỏi đồn cảnh sát.”

Cô trên cửa sổ thủy tinh nhìn giống như một con thỏ nhỏ đang vô cùng sợ hãi. Cô không cần giả vờ sợ bởi vì chỉ cần đối mặt với tên tội phạm giết người này, còn phải moi ra lời khai của hắn đã khiến cô lo lắng muốn chết rồi.

“Xe Ford màu này chỗ nào cũng có, có lẽ chúng không phải cùng một chiếc.” Clark nói.

“Vậy sao?” Cô mở cửa sổ ra, làm cho gió đêm mát mẻ thổi vào, giúp cô bình tĩnh lại một ít. Cô thở sâu, xoay người nhìn ông ta, cố gắng mỉm cười, áy náy nói: “Rất xin lỗi, tôi nghĩ tôi quả thực đã quá lo lắng rồi. Ông có muốn uống chút gì không? Trà hoặc cà phê. . .”

Cô còn chưa dứt lời liền dừng lại.

Bởi vì người đàn ông kia đang chìa súng về phía cô.

“Cô quả thật đã quá lo lắng rồi.” Ông ta mỉm cười, thân thiết như người anh hàng xóm. “Tôi cũng đâu theo dõi cô, tôi rất muốn ngồi xuống cùng cô uống một ly cà phê, nhưng tôi còn có việc. Đến bên bàn đi.”

Gió đêm thổi bức rèm, làm bay tóc cô.

Điềm Điềm đỏ mặt hơi lạnh, cô không ngờ ông ta lại đột nhiên phát điên, cô cùng Thanh Lam đều cho rằng ông ta chưa đoán được cô đã biết ông ta là hung thủ, cho nên mới mạo hiểm tiến hành kế hoạch này. Máy ghi âm và camera được giấu trong phòng cô sẽ ghi lại tất cả.

Cô đã lường trước sẽ có nguy hiểm, nhưng cô lại càng không muốn sau hôm sau phải nhìn thấy A Nam chết không lý do ở trong tù. Hơn nữa Thanh Lam đang ở cách vách, anh Võ nấp trong phòng ngủ cách chỗ này không tới hai mét, cô rất an toàn, cô tự nhủ.

Cô cẩn thận quan sát ông ta.

“Sĩ quan Clark, ông có ý gì?”

“Có ý gì? Tôi còn tưởng rằng cô rất thông minh chứ.” Ông ta hất cằm, neho đôi mắt màu xanh lam, nổi giận nói: “Tôi đã nói với cô rằng chúng tôi sẽ điều tra vụ án này, kết quả cô đã làm cái gì? Cô cùng tên khốn kia không ngừng gây rắc rối cho tôi!”

Cô neho mắt, “Ông giết Emma?”

“Tôi không giết cô ấy!” Clark nghe vậy tức giận tiến lên, khẩu súng dí vào đầu cô.

“Chết tiệt, Điềm Điềm, đừng chọc giận hần.” Microphone giấu trong khuyên tai truyền đến tiếng cảnh cáo của Hàn Võ Kỳ. “Tôi sẽ ra đó!”

“Dừng!” Dưới tình thế cấp bách, cô bật thốt lên ngăn cản anh Võ. Có lẽ ông ta đang dí súng vào đầu cô, nhưng tình huống cũng không thay đổi, cô vốn muốn lừa tên tội phạm giết người này tự thú.

“Điềm Điềm, nếu cô chết... thì dù chứng minh được hần là hung thủ cũng không có ý nghĩa.” Đường như đoán ra cô đang suy nghĩ gì, giọng Thanh Lam từ trong microphone truyền đến.

Cô biết rõ, nhưng cô đã chịu đủ đồng hồ loạn này rồi.

“Nếu như ông không giết Emma, thì đừng chìa súng vào tôi.” Cô nắm chặt bệ cửa sổ sau lưng, sắc mặt trắng bệch nhìn chằm chằm người đàn ông cao lớn trước mắt, tỉnh táo nhíu mày hỏi: “Ông có sao?”

“Tôi không có.” Mặt ông ta vắn vẹo, vội nói: “Không phải tôi giết cô ấy, tôi yêu cô ấy! Cô ấy cũng yêu tôi! Cô ấy đã nói cô ấy yêu tôi, sẽ vĩnh viễn ở bên tôi! Cô ấy từng nói cô ấy vĩnh viễn là của tôi! Của tôi! Nhưng tên khốn kia vừa xuất hiện, cô ấy liền nói muốn chia tay! Đều tại tên khốn ấy! Là hần giết cô ấy!”

Ông ta gào lên với cô, cô có thể nhìn thấy ánh lệ trong đôi mắt màu lam ấy.

Giây phút đó, cô biết người đàn ông này điên rồi.

Cô nhẹ nhàng nói: “Vậy tại sao ông lại chìa súng vào tôi?”

“Bởi vì cô phải chết.” Clark nhìn cô, vẻ mặt điên cuồng đột nhiên trở nên rất bi thương, ông ta nói giọng khàn khàn: “Tôi rất xin lỗi, nhưng cô phải chết, bởi chỉ có như vậy tôi mới có thể chứng minh hung thủ giết người là tên khốn kia. Loại trai bao không chỉ lừa tiền còn lừa sắc, hần lừa bừa cô và Emma, cô nhất định không muốn để hần nhờn nhợt ngoài vòng pháp luật, đúng không?”

Ông ta nói năng bừa bãi, logic kỳ quái đến mức làm cho người ta sờn tóc gáy.

“Điềm Điềm.” Hàn Võ Kỳ nói khẽ: “Nói theo lời hần.”

Cô muốn gạt đầu, nhưng nòng súng dí vào đầu cô, cô bị ép phải ngửa ra sau, nửa người trên gần như nghiêng ra ngoài cửa sổ. Cô nắm chặt lấy khung cửa sổ, nhìn Clark, hùa theo.

“Đúng, tôi không muốn để tên lừa đảo ấy nhỡ như ngoài vòng pháp luật.”

“Đúng vậy, chúng ta không thể để cho tên lừa đảo ấy nhỡ như ngoài vòng pháp luật.” Ông ta vui mừng gạt đầu, hơi buông lỏng khẩu súng đang dí vào đầu cô. Ông ta đứng thẳng lên, thở dài nói: “Cho nên tôi rất xin lỗi, cô thật sự phải chết, cô chỉ cần viết di thư, nói hắn là hung thủ giết người hại chết Emma, sau khi cô chết, tôi nhất định sẽ khiến hắn nhận tội.”

Khi nói những lời chó má này tên đàn ông kia lại mỉm cười, dáng vẻ danh thép hùng hồn của ông ta giống như thể ông ta đang nói về điều gì chính nghĩa lắm, còn cái chết của cô là sự hy sinh cao cả.

Cô phải rất kìm chế mới không đẩy ông ta ra.

Cô liều mạng nuốt nước mắt vào trong, trời mới biết nếu ông ta thấy cô không khống chế được cảm xúc, sẽ làm ra chuyện gì.

“Được, tôi làm.” Môi của cô đang run, may mà giọng điệu của cô tạm coi là bình tĩnh, “Trong ngăn kéo có giấy bút, tôi sẽ viết di thư như ông muốn, nhưng ông nhất định khiến tên lừa đảo ấy bị trừng phạt đúng tội.”

Ông ta nghe vậy, vui vẻ lùi ra, tuy nòng súng không dí vào đầu cô nữa nhưng vẫn chĩa về phía cô.

“Đi lấy giấy bút như lời hắn nói đi. Tôi đã nhắm vào hắn, nhưng cô phải rời khỏi tầm bắn của hắn. Khi đi qua bên cạnh sofa tôi bảo cô nằm xuống cô hãy lập tức nằm xuống.” Anh Võ nói.

Cô buông tay đang bám lấy khung cửa sổ, bởi vì quá khẩn trương mà ngón tay cô cứng ngắc như đá.

Đang lúc cô định đi lên phía trước thì xa xa truyền đến tiếng còi cảnh sát chói tai.

Clark cũng nghe thấy, ông ta cảnh giác tiến lên, nòng súng lại một lần nữa dí vào đầu cô. Một chiếc xe điên cuồng rẽ ngoặt ở góc đường, cô bối rối quay đầu lại, chỉ nhìn thấy A Nam lái xe lao về phía này.

Gió đêm thổi rối tóc của cô, bức rèm gần như bay chạm trần nhà.

Trong một phần ngàn vạn giây ấy, cô và anh nhìn vào mắt nhau.

Cô có thể nhìn thấy lo lắng, hoảng sợ cùng phần nộ trong mắt anh.

Clark bắt được cổ tay cô, cố gắng lôi cô cách cửa sổ, súng của ông ta vẫn chĩa vào đầu cô, dí vào huyệt thái dương.

Đúng lúc này, A Nam quyết định làm một chuyện vô cùng điên cuồng.

Điềm Điềm quả thực không thể tin vào mắt mình, nhưng anh quả thật đã buông tay lái, đứng lên trong chiếc xe đang chạy như điên. Một chân anh giẫm lên ghế, một chân giẫm lên tay lái, nửa người trên thì nhô lên từ cửa sổ trên đầu, hai tay bị còng cầm một khẩu súng ngắn của cảnh sát.

Cô có thể nhìn thấy gió thổi mái tóc dài chạm vai rồi bù của anh, thậm chí trông thấy vết sẹo cũ ở trên đầu lông mày anh.

“Nằm xuống!” Anh hô.

Cô không thể nào nằm xuống được, Clark đứng trước cô, tay cô bị ông ta nắm chặt, thân thể bị kẹt bên bệ cửa sổ. Đã không thể cúi về phía trước, Điềm Điềm đành phải ngửa ra sau nhào ra ngoài cửa sổ. Cô tập yoga nhiều, thân thể của cô rất dẻo, nhưng cô chưa bao giờ ngờ nó sẽ cứu mạng cô.

Gần như cùng vào lúc đó, anh nổ súng.

Viên đạn sượt qua người cô, không chỉ có một tiếng súng duy nhất, dường như có thứ gì đó văng lên người cô, còn có người đang gào thét.

Tay cô được tự do, nhưng cô lại chỉ thấy tên ngu ngốc chết tiệt Tăng Kiếm Nam kia phi xe bằng tốc độ kinh người qua trước nhà trọ, sau đó tông vào trong công viên cuối phố.

27. Chương 10-2

Anh Võ không chế Clark, Thanh Lam cũng chạy tới lúc cô ra mở cửa.

Cô biết mình nên ở lại đây, nhưng cô còn chưa kịp nghĩ thì cơ thể đã lao nhanh xuống tầng, chạy về phía công viên.

Rất xa, cô chỉ nhìn thấy xe anh bị lật, đâm gãy 3, 4 cây, đầu xe nát bét, bốn bánh xe còn đang quay.

Cô chạy đến cuối phố, nhảy qua lùm cây, chạy đến bên xe quỵ xuống, nhìn vào trong xe.

Trong xe không có người, anh không ở trong xe, cũng không bị đè nát bét.

Cửa sổ ở nóc xe vẫn mở, túi khí an toàn đã bật ra, nhưng anh không bị kẹt ở trong xe, trong xe hoặc trên xe cũng không có bất cứ vết máu vào.

Sợ anh bị lực khi tông xe làm văng ra ngoài, cô hoảng loạn đứng dậy tìm anh, lại nghe thấy phía trên đầu truyền đến một câu.

“Này, tình yêu, em đang tìm anh sao?”

Cô đột nhiên quay đầu lại, chỉ nhìn thấy người đàn ông đầu heo kia thoăn thoắt nhảy từ trên cây xuống.

Anh bình yên vô sự, được rồi, cũng không bình yên vô sự lắm. Lúc anh đáp đất, tay đè bụng phải gập người lại, mặt nhăn nhó, khoe miệng thậm chí còn có vết máu, nhưng anh vẫn đứng thẳng người lên, mỉm cười với cô.

“Cái đồ điên này!” Cô nhìn anh, thốt lên liền mắng: “Anh không muốn sống nữa sao? Anh cho rằng làm như vậy rất ngẫu nhiên sao? Anh cho rằng mình đang quay kỹ xảo, hay là bắt tử? Anh có biết mình rất có thể sẽ. . .”

Cô còn chưa mắng xong, anh đã sải bước tiến lên, giơ đôi tay bị còng qua đầu cô, ôm cô vào trong lòng, cúi đầu hôn cô.

“Thả em ra!” Cô đẩy anh ra, tức giận tát cho anh một cái.

Chiêu này quả nhiên không hữu hiệu với tất cả phụ nữ, cái tát của cô đúng là không nhẹ tẹo nào.

Nhưng anh không buông tay, tay anh bị còng cho nên chỉ có thể ngoan ngoãn để cô đánh.

“Anh là tên khốn kiếp!” Cô nổi trận lôi đình vừa đánh vừa mắng, tay phải đánh xong, tay trái lại vung tới.

“Bệnh tâm thần!” Ngực phải một đấm.

“Đồ điên!” Ngực trái một chưởng.

“Đầu heo!” Má phải lại ăn một cái tát.

Khi cô dừng tay thì anh thật sự cảm thấy có chút văng đầu, nhưng anh vẫn xin lỗi.

“Rất xin lỗi, anh thật sự rất xin lỗi, thật đó, em đừng khóc nữa.”

Cho đến lúc này, Diễm Diễm mới phát hiện mặt mình đã đầy nước mắt từ lúc nào chẳng hay.

Anh dịu dàng hôn lên nước mắt trên mặt cô, giọng khàn khàn: “Xin lỗi, anh rất xin lỗi, anh không cố ý. Nhưng anh không còn cách nào khác, hấn chia súng vào em, anh chỉ có thể làm như vậy thôi, anh yêu em, anh không thể trở mặt nhìn tên điên đó giết em.”

“Anh nói cái gì?” Cô nhìn anh đăm đăm.

“Xin lỗi, anh rất xin lỗi. . .”

“Không phải câu này, câu cuối cùng!”

Anh ngậy ra một chút, vẫn ngoan ngoãn lặp lại, “Anh không thể trơ mắt nhìn tên điên đó giết em?”

“Trên câu đó!” Cô hung dữ lườm anh.

A Nam sững sờ, nghĩ lại, sau đó mới chợt nhận ra.

A, cục cưng bé nhỏ của anh quả nhiên rất biết cách nắm lấy trọng điểm.

Anh mỉm cười, ngoan ngoãn lặp lại câu cô muốn nghe.

“Anh yêu em.”

Anh còn chưa nói hết, 4, 5 xe cảnh sát đuổi theo anh hơn nửa thành phố đã dừng lại bên cạnh công viên, cảnh sát trong xe giơ súng, cảnh cáo.

“Nick Zheng, buông cô gái đó ra, giơ tay lên!”

Anh liếc mắt, bắt lực nhìn người con gái khóc đến mức mặt mũi lem nhem trong lòng, “Anh biết chúng ta mới chỉ quen nhau bảy ngày ngắn ngủi, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nhưng anh thật sự cảm thấy chúng ta nên ở bên nhau. . .”

“Giơ tay lên!” Cảnh sát lại hô to, “Nếu không chúng tôi sẽ nổ súng!”

Anh thở dài, bắt lực giơ hai tay vẫn còn nguyên còng số tám lên, nhìn cô nói: “Tình yêu à, chúng ta thật sự cần tìm thời gian nói chuyện cho rõ ràng.”

Hai cảnh sát chạy tới, đè anh xuống đất, khiến xương sườn của anh đau nhói.

“Shit!” Anh chửi một tiếng, cũng không quên quay đầu lại tiếp tục nói với cô: “Anh biết bây giờ nhìn anh không được ngầu cho lắm, nhưng nhân sinh khổ đoản, cho nên em hãy cân nhắc đến chuyện lấy anh nhé?”

Anh vừa dứt lời lập tức khiến cho tất cả mọi người ngẩn ra.

“Anh nói cái gì?” Cô tròn tròn mắt, kinh ngạc nhìn của anh.

“Anh yêu em, hãy lấy anh nhé.” Anh lặp lại.

Một cảnh sát hoàn hồn, liền xốc anh từ dưới đất lên, quát: “Tên thần kinh này, đưa hắn lên xe!”

Thấy anh nhăn nhó, Diễm Diễm không nhịn được trách móc.

“Này, các anh nhẹ một chút!”

Nghe vậy, một cảnh sát khác ngạc nhiên nhìn cô, “Cô à, tên này là tội phạm giết người vượt ngục!”

“Anh ấy không phải!” Cô nổi giận chỉ nhà mình, nói: “Hung thủ thật sự là sĩ quan Clark! Ông ta vừa rồi muốn giết tôi, nếu không nhờ người đàn ông các anh đang muốn bắt này, tôi đã sớm chết rồi !”

“Clark muốn giết cô? !” Người đàn ông kia bàng hoàng nhìn cô.

“Đúng vậy.” Cô tức giận nói: “Ông ta trúng đạn, bây giờ còn ở trong nhà tôi! Nếu tôi là mấy người tôi sẽ lập tức phái người tới đó!”

Đám cảnh sát bắt an nhìn nhau, một cảnh sát giã trong số đó hạ lệnh: “Đi xem.”

Hai cảnh sát chạy tới, nhưng cảnh sát bắt A Nam vẫn không buông tay, chỉ tiếp tục kéo anh đi về phía xe cảnh sát.

“Này, mấy người không thể đợi một chút sao? Cô ấy vẫn chưa trả lời tôi.” A Nam khó chịu kháng nghị, sau đó vội vàng quay đầu lại nghiêm túc nói với Diễm Diễm: “Anh biết thời gian và địa điểm không hợp, anh cũng biết có thể em sẽ cảm thấy mọi việc diễn ra quá nhanh. Nhưng chúng ta ở bên nhau cả ngày lẫn đêm so ra còn nhiều hơn người bình thường hẹn hò một tháng một tuần chỉ có thể bớt thời gian ra đi ăn hai ba bữa cơm. Bảy ngày là 168 tiếng, cho dù trừ thời gian anh ở trong tù nhớ em thì vẫn còn hơn 140 tiếng, đủ ăn vài chục bữa cơm, làm tình một trăm lần!”

Diễm Diễm đỏ mặt, vừa thẹn thùng vừa lúng túng hỏi: “Ôi trời, anh biết anh đang nói cái gì không?”

“Đương nhiên biết.” Anh nhìn cô chăm chăm nói: “Anh đang cầu hôn em.”

Chưa bao giờ gặp phải nghi phạm nào đang bị bắt mà còn vội vàng cầu hôn, cộng thêm chuyện của sĩ quan Clark còn chưa rõ ràng, tất cả cảnh sát cũng vô cùng tò mò chờ câu trả lời của cô. Hai người cảnh sát áp giải anh nhìn nhau, rất có ấn tượng đồng thời dừng bước.

Lớn bằng này rồi nhưng Hách Diễm Diễm thật sự chưa được ai cầu hôn bao giờ, chứ đừng nói đến chuyện cầu hôn trước mặt mọi người, người đứng xem còn toàn là cảnh sát.

Tình huống này thật sự rất hoang đường và không bình thường, nhưng cô lại không có thể nào không để ý tới người đàn ông vừa nhếch nhếch, điên cuồng, vừa nghiêm túc trước mắt này.

“Nhưng anh không tin tưởng em.” Cô không nên trả lời anh, nhưng cô thật sự không nhịn được.”Em sẽ không lấy một người đàn ông không tin em.”

“Ai nói anh không tin em?” Anh nhíu mày.

Cô trừng anh, nói: “Anh cho là em tin anh là tội phạm giết người.”

“Tình yêu, chúng ta mới quen nhau bảy ngày, không đúng, khi đó mới chỉ có sáu ngày.” Anh kiên nhẫn nói: “Khi tất cả mọi người nói anh là hung thủ giết người thì anh đương nhiên cho rằng em sẽ không tin tưởng anh!”

Diễm Diễm nghe vậy, ngọn lửa trong mắt lập tức bùng lên, “Khi đó em vừa mới nói em yêu anh! Anh không coi lời em nói ra gì đúng không?”

“Không, không có.”

Anh chỉ trả lời nhẹ nhàng như thế, trên khuôn mặt thậm chí còn nở mím cười khổ, “Cho nên anh mới có thể cho rằng không kéo em vào sẽ tốt cho em hơn.”

Cô bật cười lườm anh, cổ họng nghẹn lại, nước mắt đột nhiên trào lên, thật lâu sau mới tiếp tục nói được.

“Cũng chẳng tốt hơn chút nào.”

“Đúng vậy, không tốt hơn chút nào.” A Nam gật đầu đồng ý, “Khi Clark đánh anh, nói cho anh biết hẳn muốn đến giết em, anh mới phát hiện, phương pháp bảo vệ an toàn tốt nhất cho em chính là cưới em về nhà.”

“Những tên bắt cóc kia thì sao?” Cô không cam lòng hỏi.

“Đó là bí mật buôn bán, trừ phi em gả cho anh, nếu không anh không thể nói cho em biết.” Anh nhìn cô, thở dài, nghiêm túc cầu khẩn: “Anh biết muốn em từ bỏ tất cả mà đi theo anh là rất quá đáng, nhưng ta sẽ bù đắp cho em. Lấy anh nhé? Xin em đấy.”

Ôi trời, người đàn ông này đúng là vừa trơ trên vừa vô lại.

Cô cắn môi, hai mắt đầm lệ nhìn anh.

Tất cả mọi người chờ câu trả lời của cô.

Trắng sáng trên bầu trời, đèn xe cảnh sát xanh đỏ không ngừng lóe lên, một cảnh sát từ cửa chính nhà cô chạy tới, một chiếc xe cứu thương rẽ vào góc đường.

Nhưng trước mắt rõ ràng nhất lại là khuôn mặt vừa lấm lem vừa khát vọng của anh.

Cô lau nước mắt trên mặt, rồi lại chảy ra càng nhiều.

Có quá nhiều lý do nói cho cô rằng không nên đồng ý, có quá nhiều chuyện cô còn không rõ, nhưng cô biết rõ một điều rằng:

Cô yêu người đàn ông đáng ghét, vô lại này!

Cô không quan tâm sự nghiệp của cô, cô không quan tâm có phải rời khỏi nơi này hay không, cô không quan tâm cô phải từ bỏ tất cả. Cô từ trước đến giờ muốn luôn ao ước có một ngôi nhà náo nhiệt mà ấm

áp. Ở trong ngôi nhà kia có người yêu cô, thương cô, bảo vệ cô, anh biết rõ khát vọng và ước mơ sâu thẳm nhất trong lòng cô, cô cũng biết, cả đời này, nếu có anh làm bạn, cô tuyệt đối sẽ không thấy buồn chán.

Trên thế giới này, không còn ai quan tâm cô, hiểu cô hơn anh.

Điềm Điểm mỉm cười, ở trước mặt tất cả cảnh sát nhìn anh gật đầu.

“Được, em đồng ý.”

“Trời ạ, cảm ơn em, anh sẽ không để em phải hối hận đâu.” Anh thở phào nhẹ nhõm, háo hức muốn tiến lên ôm cô, nhưng cảnh sát giữ anh không buông tay.

“Này.” Anh kháng nghị.

Hai cảnh sát bất đắc dĩ nói: “Xin lỗi, anh có tiền án chạy trốn.”

A Nam trợn mắt, Điểm Điểm thấy thế không nhịn được bật cười. Cô tiến lên ôm lấy người đàn ông đang bị hai cảnh sát giữ chặt.

Anh cúi đầu hôn cô thật sâu, mới cười nói: “Những người này đúng là quá chướng mắt.”

Đúng vậy.

Cô cũng nghĩ như vậy, nhưng không có nói ra. Hai người cảnh sát kia đã rất lịch sự quay đầu ra chỗ khác.

Đúng lúc này, vị cảnh sát già kia nghe được báo cáo, kịp thời ra lệnh.

“Johnny, Sam, thả anh ta ra, cô gái kia nói thật, Tom nói hiện trường có nhân.”

Johnny cùng Sam nhanh chóng thả tay, mở khóa còng tay cho anh.

“Nhân chứng?” A Nam sững sờ.

“Là anh Võ và chị Lam.” Điểm Điểm rưng rưng cười nói: “Bọn họ ở trong phòng.”

Anh ngẩn ngơ, nhanh chóng nhận ra một chuyện.

“Anh làm hỏng kế hoạch của mọi người?”

“Đúng vậy.” Cô gật đầu.

“Chết tiệt.” Anh cười khổ.

“Đúng vậy.” Nghĩ đến đây cô nhú mày, “Em suýt nữa bị anh hù chết!”

“Xin lỗi.” Anh thở dài nói: “Nhưng anh thật sự sợ gần chết, tin anh, khi anh thấy em và Clark đứng cạnh cửa sổ, tim anh đã ngừng đập.”

Đôi mắt xanh lam điên cuồng của người đàn ông kia hiển hiện trước mắt, cô run lên.

“Ông ta điên rồi.” Cô khàn giọng nói: “Ông ta là tình nhân của Emma, Emma muốn chia tay, cho nên ông ta mới giết cô ấy.”

Anh ôm cô vào trong lòng, siết chặt.

“Ông ta nghĩ anh là tình nhân của Emma.” Cô ở trong lòng anh khẽ nói.

“Anh không phải.”

Giọng anh khàn khàn nghẹn ngào, cô có thể cảm nhận được sự bi thương của anh.

“Em biết.” Cô gật đầu, đưa tay ôm lấy anh.

“Tăng Kiếm Nam.”

“Hả?”

“Em yêu anh.”

Cảnh sát đi đi lại lại xung quanh, đèn xe cảnh sát xanh đỏ lóe lên trong đêm, xung quanh công viên cũng bắt đầu có người vây xem. Anh nên dẫn cô rời đi ngay bây giờ, đi tìm Anh Võ và chị Lam, nhưng tại thời điểm này, anh lại chỉ có thể ôm thật chặt cô.

“Anh yêu em.” Anh khàn khàn nói: “Chúng ta ngày mai sẽ tới Las Vegas kết hôn.”

Lúc này đây, cô không do dự nữa, chỉ là gật đầu đáp một chữ.

“Được.”

28. Chương 10-3: Chương Kết

Đó là một ngày nắng đẹp.

Toàn bộ giáo đường được trang trí bằng hoa hồng trắng.

Ngày đó, người tới tham dự buổi lễ chật ních trong ngoài giáo đường.

Điềm Điềm nhìn thấy rất nhiều khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ, gần như tất cả các ngôi sao Hollywood cùng paparazzi đều đến đây.

Khi cha xứ trên đài bắt đầu cầu nguyện, người đàn ông bên cạnh nắm lấy tay cô.

Cô nhìn anh, bàn tay nhỏ bé nắm chặt bàn tay to lớn của anh.

Anh chọn ảnh vai diễn “Dora” của Emma khi xưa đặt ở trước giáo đường.

Người con gái cầm bó hoa oải hương ngoái đầu nhìn lại dưới ánh mặt trời cười xán lạn như hoa, làm cho người ta bất giác muốn mỉm cười theo cô ấy.

Đây là tang lễ của Emma Townsend.

Cha xứ nói những lời làm cho người ta sầu não, cô nghe được sau lưng có không ít tiếng khóc.

Người thân của Emma đều đã mất, tất cả tang sự đều do một tay A Nam chuẩn bị. Anh làm rất long trọng, thậm chí cố ý tung tin tức.

“Chị ấy luôn thích náo nhiệt.” Anh nói.

Ngày đó, Clark bị trúng ba phát đạn, ngoại trừ một phát của A Nam thì hai phát còn lại là của anh Võ và chị Lam. Phòng của cô có thêm ba vết đạn, nhưng đó không phải vấn đề lớn.

Clark được đưa đến bệnh viện cũng chưa chết, bọn họ không giết ông ta, nhưng ba ngày sau ông ta đã tự sát.

Bọn họ tìm được nhật ký của Emma trong biệt thự của cô ấy ở ngoại ô Los Angeles, trong đó ghi lại tất cả tâm tình của cô ấy.

Không giống Clark suy đoán.

Emma không phải vì yêu A Nam mới quyết định chia tay với ông ta.

Cô ấy quyết định chia tay là vì vợ Clark phát hiện chồng ngoại tình nên đã tìm tới tận nơi. Ban đầu Emma cũng không biết người đàn ông này đã kết hôn, khi cô phát hiện mình làm tổn thương một người phụ nữ thì lập tức quyết định rời khỏi ông ta.

Ai biết, Clark lại không chịu buông tay.

Nhìn Emma trong tấm hình cười vô cùng hạnh phúc, trong lồng ngực Điềm Điềm nóng lên, nước mắt lại rơi xuống.

Cô biết mình và Emma có thể trở thành bạn rất thân.

Điềm Điềm thật sự rất nuối tiếc khi không có cơ hội tìm hiểu cô ấy nhiều hơn nữa.

Clark hạ quyết tâm muốn giết người phụ nữ đã quyết định rời bỏ ông ta. Ông ta sợ liều thuốc ngủ không đủ, cũng sợ oxitcacbon không hoàn toàn hiệu quả, cho nên sau khi Emma uống thuốc mê còn tiêm heroin tinh khiết vào cơ thể cô ấy.

Ông ta giết John Walker bởi vì John biết sau khi A Nam rời khỏi thì Clark tới. Ông ấy là người duy nhất chứng kiến, cho nên mới bị Clark giết.

Tiếng khóc trong giáo đường càng ngày càng nhiều.

A Nam cùng cô tham gia toàn bộ quá trình tang lễ, cô và anh đi đến nghĩa trang, nhìn Emma hạ táng.

Trên thực tế, rất nhiều đồng nghiệp của anh ở Hồng Nhân cũng tới.

Những người đàn ông kia, kể cả Anh Võ, thậm chí còn cùng A Nam tự mình khiêng quan tài cho Emma.

Tuy nói họ là đồng nghiệp của A Nam nhưng cô cảm thấy bọn họ giống anh em của anh hơn. Tuy họ không nói gì với anh, nhưng cô có thể cảm nhận được sự tin tưởng và tình cảm của bọn họ và A Nam trong những hành động lặng lẽ ấy.

Ánh mặt trời phản chiếu lấp lánh trên tấm bia mộ.

Xe tiếp sóng của Đài Truyền Hình SNG bị chặn lại bên ngoài nghĩa trang, cha xứ nói xong một đoạn, A Nam và cô lại hát một vốc đất cho Emma.

Người tới tham gia tang lễ lục tục rời đi, chỉ còn một ít fan mê điện ảnh đang quanh quẩn ngoài nghĩa trang.

Anh đợi cho đến khi đất hoàn toàn được đắp lên, mới nắm tay cô, cùng cô rời đi.

Chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô lấp lánh dưới ánh mặt trời, quyết định này có lẽ quá vội vàng, nhưng anh nói không sai, nhân sinh khổ đoản.

Mà cô biết người đàn ông này tuyệt đối sẽ giữ lời thề và hứa hẹn của anh, yêu cô, chăm sóc cô, bảo vệ cô, cùng cô dắt tay nhau đến đầu bạc, bên nhau đến già.

Lời kết

London, Anh.

Cô và anh hưởng thụ đủ ánh mặt trời, bãi cát cùng trời xanh mây trắng rồi, cho nên khi hưởng tuần trăng mật thì hai người quyết định chọn London nước Anh nhiều mưa nhiều sương mù, tìm một khách sạn năm sao, đặt một phòng.

Suốt mười ngày, bọn họ luôn ở trong phòng ân ái, dựa vào phục vụ của khách sạn sống qua ngày.

Cô cũng có nghĩ tới việc cùng anh đi ra ngoài dạo chơi, nhưng mỗi lần xuống giường, không tới vài phút, hai người lại quay trở lại trên giường. Tuy không muốn thừa nhận, nhưng cô và anh quả thật là hai con thỏ động dục.

Buổi sáng hôm nay, anh hại cô suýt nữa lỡ chuyến bay.

Ngồi trên máy bay, Điềm Điềm liếc trộm người đàn ông đang ngáp dài bên cạnh. Cô không kìm chế được sự hiếu kỳ, không biết mười năm sau, anh còn có loại nhiệt tình cùng thể lực này hay không.

Nói đi cũng phải nói lại, nghe nói bố vợ anh Võ đến bây giờ vẫn là một con rồng sống.

Có lẽ là bởi vì công việc nên đám đàn ông ở Hồng Nhân đều rất cần duy trì thể trạng khỏe mạnh.

Cô có lẽ không cần quá lo lắng điểm ấy.

Nghĩ đến anh Võ, cô đột nhiên nhớ tới một chuyện khác. Trong khoảng thời gian này cô bận đến choáng váng đầu óc, sau khi tới London anh lại luôn khiến cô mê loạn, hại cô suýt quên chuyện này.

“A Nam?”

“Ừ.”

“Tiến sĩ Mak là ai? Tại sao lại bắt cóc chúng ta?”

Anh sững sờ, “Làm sao em biết Mak?”

“Em nghe anh nói chuyện điện thoại.”

“Từ bao giờ?”

Cô khép tạp chí, “Lúc chúng ta ra khỏi sa mạc, ở tại Las Vegas.”

“Anh tưởng khi ấy em đang ngủ.” Anh lầu bầu, sau đó ngồi thẳng lên nói: “Tiếp viên hàng không tới kìa, em muốn uống nước không?”

“Tặng Kiếm Nam, anh đừng đánh trống lảng.” Cô buông tạp chí trong tay, nhú mào nói: “Anh đã hứa sau khi em gả cho anh anh sẽ nói rõ ràng với em.”

Anh liếc cô một cái, thở dài, sau đó nói: “Chuyện này nói rất dài.”

“Vừa khéo, chúng ta vừa mới cất cánh.” Cô khoanh tay trước ngực, cười ngọt ngào với anh, “Còn cả một hành trình mười mấy tiếng, hiện giờ em còn nhiều thời gian mà.”

A Nam nhìn bà xã đã hạ quyết tâm, biết rõ cô sẽ không dễ dàng bỏ qua đề tài này, đành phải ngoan ngoãn nói, “Anh là thiên tài.”

Điềm Điềm nhú mào.

“Bác sĩ ngoại khoa thiên tài.” Anh cường điệu.

Đáng tiếc bà xã không hề cổ vũ, chỉ lạnh nhạt hỏi một câu.

“Rồi sao?”

“Lúc anh còn thực tập cũng đã theo giáo sư đi kiến tập, một mình hoàn thành hoàn mỹ vô số cuộc phẫu thuật.”

Anh tiếp tục tăng bốc bản thân, lại nghe cô nói: “Đoạn này em đọc báo rồi, nói điểm chính.”

“Anh được vinh danh là ngôi sao mới của giới y học.” Anh buồn cười nhìn vẻ mặt không kiên nhẫn của cô, sau đó mới nói: “OK, OK, anh nói trọng điểm. Khi anh Võ còn chưa nằm viện thì đã có một tổ chức nghiên cứu y học tới tìm anh, hi vọng sau khi anh tốt nghiệp có thể tới chỗ họ làm nghiên cứu. Anh đã định tới đó, nhưng về sau gặp được anh Võ, anh liền đến Hồng Nhân.”

Anh ra vẻ đã nói xong rồi.

Tuy cô thật sự rất yêu người đàn ông này, nhưng có đôi khi, cô thật sự rất muốn cầm đồ ném anh.

“Anh Tặng Kiếm Nam.”

“Hả?” Anh vô tội nhìn cô.

Cô tức giận nhìn anh nói: “Những thứ anh nói rốt cuộc có liên quan gì đến việc chúng ta bị bắt cóc?”

Người phụ nữ này đúng là siêu ngoan cố.

Hết cách rồi, anh lại yêu sự ngoan cố của cô.

A Nam âm thầm thở dài, đành phải nói ra toàn bộ.

“Người đứng đầu tổ chức ấy tên John Mak. Mấy tháng trước, Tiểu Hoa cô ấy. . . Tiểu Hoa em cũng gặp rồi đó, là vợ Đồ Cần, tang lễ lần trước cậu ấy có đến giúp.” Thấy cô gật đầu, anh mới tiếp tục nói: “Tóm lại, Tiểu Hoa bởi vì ngoài ý muốn tình cờ nhìn thấy một cuộc giao dịch vũ khinh bị đuổi giết. Bọn anh bắt được kẻ đứng phía sau cuộc giao dịch, sau đó khi anh sắp xếp lại tư liệu thì phát hiện tên tổ chức nghiên cứu kia. Lúc ấy vừa khéo Emma mời anh đến Mỹ giúp chị ấy điều tra những chuyện ngoài ý muốn xảy ra ở trường quay. Anh nghĩ dù sao đều là ở tây Mỹ, liền thuận tiện điều tra, kết quả, à thì, bắt cần kinh động đến đối phương.”

“Bất cần?” Anh nói đúng là hàm súc, theo thói quen làm việc của người đàn ông này, chỉ sợ không chỉ kinh động đến đối phương thôi đâu.

Anh gượng cười hai tiếng, tiếp tục nói: “Những kẻ kia làm nghiên cứu không nhân đạo, sau khi tiến sĩ Mak phát hiện người cản trở là anh có lẽ cảm thấy giết phút một thiên tài như anh quá đáng tiếc, cho nên tìm tới tận nơi, phái người thuyết phục anh gia nhập với bọn chúng. Anh từ chối, cho nên bọn chúng mới quyết định bắt anh về từ từ khuyên bảo.”

“Ngay từ đầu anh đã biết đối phương không có ý định giết chúng ta?” Cô nhú mồm.

“Là không định giết anh.” Anh chống cằm nhìn cô, “Còn em thì không chắc.”

Cô tái mặt, thế nhưng anh lại nắm lấy tay cô.

“Nói thực nếu như anh biết bọn chúng đang theo dõi anh thì tối đó anh sẽ không tới tìm em.” Anh kéo bàn tay nhỏ bé của cô tới bên môi khẽ hôn, mỉm cười nói: “Nhưng hiện giờ anh lại thấy rất biết ơn những tên khốn kiếp kia.”

Trái tim bởi vì hành động đột ngột của anh mà đập nhanh hơn, người đàn ông này chẳng bao giờ ngại ngần trước mặt công chúng. Cô nên rút tay về, nhưng cô có một chuyện cần lo lắng hơn.

“Tay tiến sĩ Mak kia có khi nào lại tới tìm anh nữa không?”

“Anh không biết.” Anh nhìn cô, ngoan ngoãn đáp. “Cho nên trước đây anh mới không muốn làm liên lụy tới em, những kẻ kia ra tay rất độc ác.”

Cô vì sự an toàn của anh mà lo lắng.

“Này. . .”

“Em yên tâm, anh Võ nói anh ấy sẽ nghĩ cách giải quyết.” Không muốn khiến cô quá lo lắng, anh lại đổi đề tài, “Đúng rồi, anh còn chưa nói với em, anh Võ nói có thể dành phòng 130 ở tầng bốn cho chúng ta. Thật tốt quá, em không biết đâu, trước kia ở công ty anh chỉ có thể ở trong căn phòng 13 bé tẹo dưới tầng hầm ngầm như con chuột. Muốn bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương. Anh Võ sợ vợ, khiến cho công ty của anh cũng trọng nữ khinh nam. 13 với 130, cưới vợ đúng là có khác.”

Anh càng nói càng cao hứng, cô nghe mà mặt đen sì.

“Tặng Kiếm Nam!”

“Hả?”

“Anh lấy em chỉ vì muốn đổi phòng lớn sao?”

“Đương nhiên không phải.” Anh nhú mồm, trả lời hùng hồn, “Anh cưới em là bởi vì anh yêu em!”

Anh trả lời quá lớn tiếng, khiến cho tất cả mọi người xung quanh đều quay đầu lại, hại cô xấu hổ đỏ mặt, vội cúi đầu đọc tạp chí ở trên đùi, giả vờ không biết anh.

Ai ngờ người đàn ông bên cạnh lại cười như nhặt được vàng, tiến đến bên cô khẽ nói: “Bà xã, em xấu hổ à? Anh có thể cùng em ra toilet đằng sau giết thời gian đó.”

Sao cô lại có thể lấy một người đàn ông vô sỉ đến vậy nhỉ?

Điềm Điềm xấu hổ lườm anh một cái, thấp giọng mắng: “Anh đừng mơ! Cái toilet bé tí kia không biết có bao nhiêu người dùng rồi, em không thèm!”

Cô vừa mới dứt lời, đã thấy anh đột nhiên giơ tay lên, gọi tiếp viên hàng không đang đi qua.

“Cô à, làm ơn cho tôi hỏi khoang hạng nhất còn chỗ không? Chúng tôi muốn đổi hạng.”

Cái gì? !

Điềm Điềm ngẩn ra, đột nhiên hiểu ra anh muốn làm gì, vừa thẹn vừa sợ kéo tay anh xuống, xấu hổ nói với tiếp viên hàng không: “Không đâu, anh ấy nói linh tinh đấy, chúng tôi không muốn đổi hạng.”

“Tại sao? Không phải em chê chỗ này bé à?” Anh buồn cười nhìn cô.

“Không phải vấn đề lớn nhỏ, là vấn đề địa điểm, OK?”

“OK, OK.” Anh gật đầu, cười nói: “Vậy được rồi, em hôn anh một cái, anh có thể nhẫn nại ở cái chỗ nhỏ hẹp này đến khi máy bay hạ cánh.”

Câu trả lời của cô là lấy tạp chí đánh anh, nhưng chỉ khiến cho anh cười không ngừng.

A Nam đưa tay kéo bà xã đã đổ bồng cả mặt vào trong lòng, hôn lên môi cô.

Đáng ghét, người đàn ông này đúng là vừa đáng giận vừa đáng yêu!

Ai, nhưng có đôi khi cô lại thích sự vô sỉ mặt dày của anh.

Hơn nữa, chỉ sợ cô đã nghĩ đúng rồi. Ở bên anh, đời này cô không cần lo cuộc sống quá nhàm chán.

Ngoài cửa sổ, mây trắng nổi lên không dứt, bầu trời trong vắt.

Cô đút tay ôm người đàn ông cô yêu, khua phức trong lồng ngực ấm áp an toàn của anh.

Hết trọn bộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-chang-bi-oi-dang-yeu>